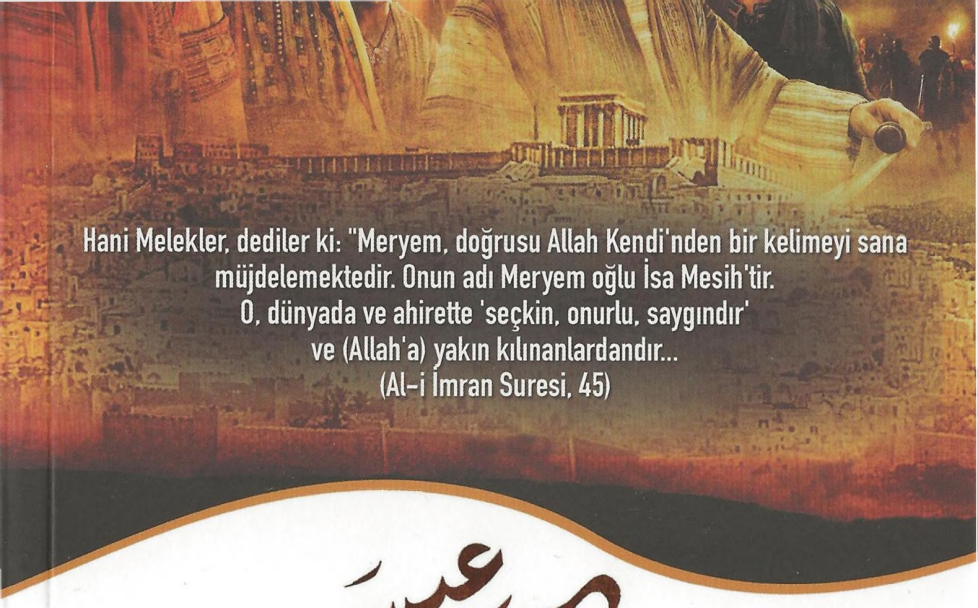

Hani Melekler, dediler ki: "Meryem, doğrusu Allah Kendi'nden bir kelimeyi sana müjdelemektedir. Onun adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir. O, dünyada ve ahirette 'seçkin, onurlu, saygındır' ve (Allah'a) yakın kılınanlardandır...
(Al-i İmran Suresi, 45)

مريم عيسى

HZ. MERYEM VE HZ. İSA

ALEYHİSSELAM

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik YAYINEVİ

9. BASKI

HAZRETİ MERYEM VE HAZRETİ İSÂ

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik YAYINEVİ

ÇELİK YAYINEVİ
İstanbul 2014

© Mustafa Necati Bursalı
© Çelik Yayınevi

ISBN: 975-6457-87-2
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 14710

Editör
Zekeriya Çelik

Mizanpaj
Adem Şenel

Kapak Tasarım
Yunus Karaaslan

Baskı-Cilt
İmak Ofset
Ser. No : 12531
Merkez Mh. Atatürk Cd. Göl Sk. No: 1 Yenibosna - İSTANBUL
Tel : 0212 656 49 97

ÇELİK YAYINEVİ
Ticarethane Sk. No: 19/A Cağaloğlu - İstanbul
Tel: +90 (212) 511 28 11 (pbx) Faks: +90 (212) 511 28 12
www.celikyayinevi.com

HAZRETİ MERYEM VE HAZRETİ İSÂ

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Çelik YAYINEVİ

Mustafa Necati Bursalı

1941 yılında Samsun'un Kavak ilçesinin Alaca köyünde doğdu. Küçük yaşta öksüz kaldı. İlkokulu ve hafızlığını aynı köyde bitirdi. Merzifon ve İstanbul'da Kur'an-ı Kerim hıfzı çalıştı. Başta Hacı Sami Efendi olmak üzere zamanın büyüklerinden icazet aldı. İstanbul'da ilk dinlediği üstat Abdurrahman Gürses oldu. Hat sanatına ilgi duyarak Hamit Aytaç'tan icazet aldı. 1965'te Osman Reis Camii imam hatipliğine tayin edildi. İmamlıkla beraber yazı hayatı da başladı. 23 sene dört ay bu camide imam hatiplik yaptı. Orada da, yazılarında da, insanlara İslamiyet'in güzelliğini, saadetin ancak burada bulunabileceğini anlattı. Gençliğin felaket çukurundan saadet caddesine çıkması için çaba harcadı. İnsanlara günlük hayatımızda bizi bunaltan pek çok şeyin çözümünün peygamber ve ailesini örnek almakta ve islamı yaşamakta olduğunu anlatmaya çalıştı. 1988'de emekliye ayrıldı. Yazı ve şiirleri Yeni Asya ve Yeni Nesil gazetelerinde, Beyan ve Eğitim Bilim dergilerinde çıktı. 1965 yılından bu yana 50'den fazla eser yazdı. 28 Eylül 2009 tarihinde İstanbul'da Sarıyer Yeniköy'deki evinde vefat etti.

Yayınevimizdeki Eserileri

- Adâb-ı Muaşeret Edeb Yâ Hû!
- Alemlere Rahmet Hz. Muhammed (A.S)
- Allah Aşkını Seçenler
- Aşere-i Mübeşşere Cennetle Müjdelenen On Sahabe
- Bilal-i Habeşi
- Güzel Ameller Büyük Sevaplar
- Hz. Âişe
- Hz. Ali
- Hz. Amine
- Hz. Ebubekir
- Hz. Fatıma-i Zehrâ
- Hz. Hatice-i Kübrâ
- Hz. Meryem ve Hz. İsa
- Hz. Osman
- Hz. Ömer
- Hz. Yusuf ve Züleyha
- İslâm İhsân Söz Sohbet
- İstanbul ve Anadolu Erenleri
- Onlar Nasıl Kuldu
- Peygamber Aşıkları
- Peygamberler Tarihi
- Velilerin Dilinden Tasavvufi Hikayeler Nur İplikler

İÇİNDEKİLER

YAZARIN ÖNSÖZÜ 7

HAZRET İ MERYEM 11
ADINI "MERYEM" KOYDUM 17
ŞEYTANIN ŞERRİNDEN EMİN OLMAK 18
HAZRET-İ MERYEM'İN BEYTİ MAKDİSE TESLİMİ 20
MERYEM, TEYZESİNİN NEZDİNDE 23
HAZRET-İ MERYEM'İN KERAMETİ 25
HAZRET-İ ZEKERİYYÂ'NIN DUASI 27
CEBRÂÎL ALEYHİSSELÂM'IN
HAZRET-İ MERYEM'E HİTABI 28
HAZRET İ İSÂ'NIN MÜJDELENMESİ 32
CEBRÂÎL ALEYHİSSELÂM KENDİSİNİ TANITIYOR 35
HAZRET-İ MERYEM'İN HÂMİLE KALMASI 37
MELEKLERİN HİMÂYESİ 41
BEŞİKTE KONUŞANLAR 45
BİR BAŞKA ÇOCUĞUN KONUŞMASI 48
HAZRET-İ ÂDEMİN BİR BENZERİ 51
BİR HÂDİSE 53
MERYEM OĞLU İSÂ ALEYHİSSELÂM 59
HAZRET-İ İSÂ'YA "KELİMETULLAH" DENMESİ 61
HAZRET-İ İSÂ VE HAZRET-İ
MERYEM'İN KUDÜS'TEN AYRILIŞI 63
İLÂHÎ VAHYE MAZHAR OLUYOR 65
İMÂNA DAVET 68
DİRİLEN DÖRT KİŞİ 72
DİRİLTİLEN BİR ÖLÜ DAHA 77
GÖKTEN SOFRA İNMESİ 84
KURUMUŞ KEMİKLERİN HAYAT BULMASI 92
BİR KAFATASININ KONUŞTURULMASI 94
HAVARİLER 95

HAVARİLERİN HAZRET-İ İSÂ'DAN
GÖRDÜĞÜ HARİKA MUCİZE 98
ENSÂRULLAH 100
HAVARİLER VE HABÎB-İ NECCÂR 102
UĞURSUZLUK KİMDE? 108
HABÎB-İ NECCÂR 111
HAZRET-İ İSÂ'NIN SON PEYGAMBERİ
HABER VERMESİ 115
İBRETLİ LEVHALAR 119
UZUN EMELİN SONU 120
BİR FAZİLETLİ KİŞİ 125
SEN SU ÜSTÜNDE YÜRÜRSÜN 127
NİÇİN EVİN YOK? 128
DÜNYANIN HAZRET-İ İSÂ İLE KONUŞMASI 130
GÜNÂHTAN SAKININIZ 133
İKİSİNİN DE GEÇMİŞİNİ SİLDİM 134
SENİN YERİN CENNETİM! 137
NEDİR BU HAL? 138
RAHMET - GAZAP 141
BENİ DE YANINA AL 143
HANGİ İŞ DAHA FAZİLETLİ? 145
CENNETE NASIL GİRELİM? 147
SABIR VE HAMD 148
ATEŞİN, TOPRAĞIN YEMEDİĞİ ŞEY 151
EN ŞİDDETLİ ŞEY 152
EN ZENGİN BENİM 155
MÜJDELER OLSUN Kİ 157
İSÂ ALEYHİSSELÂMIN DUASI 161
İSÂ ALEYHİSSELÂMIN GÖĞE ÇEKİLMESİ 162
İSÂ ALEYHİSSELÂM ARZA İNECEKTİR 170
YAHUDİLERİ SARAN DEHŞET 172
O KUTLU NEBÎ HÂLEN HAYATTADIR 175
AL ÇEHRELİ, KIVIRCIK SAÇLI 176
BENİM RABBIM ALLAH'TIR 183
İMÂN BUDUR 187
ALLAH'IN KULU VE RESULÜ 190
KIYAMETTEN BİR SAHNE 193

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Cihanı yaratana, can cevherini ten kutusuna koyana, Âdem'in nesli dizisini süsleyene, peygamberlerini birer hidâyet rehberi olarak gönderene, iyi huyları verene ve sonsuz kudretin sahibine hamd olsun... **O Hâlik-ı** Zîşân ki, göze görmeyi, dile söz etmeyi, kulağa duymayı, gönüle sevmeyi bahşetmiştir.

Ay ile Güneş'i, denizde yüzen bir gemi gibi doğudan batıya sevk eden O'dur. Âdem'i annesiz babasız topraktan yaratan, Hazret-i İsa'yı da babasız olarak varlık âlemine gönderen Allah'ın şânı ne yücedir...

Salât ve selâm, peygamberlerin imamı, doğru yolun rehberi, ilim ve irfan bahçelerinin servi, iyi huyların sahibi, kıyamet gününün şefaatçisi, Mahşer divanının büyüğü Cenâb-ı Muhammed'e, Onun âl ve ashabı üzerine olsun...

Bu salât ve selâm, yaratılış itibariyle cihan tarihinde eşi ve benzeri olmayan babasız hak peygamber Hazret-i İsâ üzerine de olsun...

İşte bu küçük eser, o büyük peygamberden ve O'nun muhterem annesinden renkler, desenler, pırıltılar sunmak için kaleme alınmıştır.. Allah'ın, kullarına birer hidâyet rehberi olarak gönderdiği peygamberleri bilmek, onların yekûnuna imân etmek gerekir.. Birini kabul edip öbürünü inkâr, peygamberler-halkasının hiç birine tutunmamak gibidir...

Peygamberlerin hayatı ibretlerle doludur.. Böyle olduğu içindir ki, Kur'ân-ı Kerîm'de peygamberlerin kıssaları sık sık anlatılır.. Ve ibret almamız istenir..

Allah yolunun bu eşi bulunmaz kahramanları bilinmedikçe din diyarında îmân bayrağı da dalgalanamaz...

Bilmek, evet, bilmek gerek!..

İşte insanoğlu cehalet ayaklariyle kara çizgiler üzerinde gittiği içindir ki, babasız hak peygamber Hazret-i İsâ ve O'nun muhterem annesi hususunda aklını zayi edecek hâle gelmiştir..

Cihanı yaratan Allah herkese aynı idrâki, aynı aklı, aynı kavrayışı vermiyor ki... Akıl gözü kör olan, hâl ve gidişten ibret almayan kimseler çığlığı basıyor:

— Bir insan babasız nasıl olur?

Düşünmüyorlar ki, Hazret-i Âdem'in ne babası ne de annesi vardı. Ateşler üstünde güller desteleyen Allah bundan âciz mi? Elbette âciz değil. O bir şeyi yaratmayı murad edince ona sadece **"Kün:** Ol!" der, o da hemen oluverir...

Ne desem ki?

Hakkı isbat pek güçtür, şu kör ışıklı akla,
Kurtuldum der, şeytanın eteğini tutmakla!..

* * *

Hıristiyanlar ise bir başka şirkin kuyusunda... Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsa'ya, — hâşâ — **"İbnullah" (Allah'ın oğlu)** demektedirler. Muhterem annesini de bir ilahe olarak kabul ederler... Ne feci, ne kötü bir inanış.... Aklı olan bu kan denizinden ürker. Zira kimse bu şirk denizinde gemisini kurtaramamıştır... Ne Hazret-i İsâ, ne de Hazret-i Meryem ülûhiyet sıfatını hâizdirler. Onlar sadece Allah'ın seçkin kullarıdır. Her mahlûk gibi onları da Cenâb-ı Hak yaratmıştır. Bütün mahlûkatı yaratan, bir damla suya peri gibi suret veren, Âdem'in nesli dizisini süsleyen Allah, kıyamet günü İsâ Aleyhisselâm'a ferman buyuracak:

"Ey Meryem oğlu İsâ! Allah'ı bırakıp da beni ve annemi iki ilâh edinin, diye insanlara sen mi söyledin?"

Allah'ın kulu ve peygamberi, hâl ve hareketi pek mübarek olan Hazret-i İsâ:

"(Ey Hâlik-ı Zîşânım, diyecek): **Seni tenzih ederim hak olmayan sözü söylemek bana yakışmaz** (Mâide sûresi, âyet: 116).

Ne var ki, insanların birçoğu hak olmayan sözü söyler ve hak olmayan yola girer.. Evet, bu cadde çıkmaz sokak, bu yol korkunç uçurum..

İnsanlığı çıkmaz sokaklardan ve korkunç uçurumlardan kurtarmak için gönderilen peygamberlerden biri de İsâ Aleyhisselâm'dır. Kendisi ve annesi âlemlere birer ibret kılınmıştır...

İffet ve ismet timsâli Hazret-i Meryem bütün ömrünce Hak hizmetinde bulundu.. Geceler boyu başı kesik mumlar gibi Allah aşkıyle yandı. Kendisine Cennet yemekleri ikram olundu.. Cebrail ile görüşmek devletine bile erdi.. Âlemde böyle bir şerefin de sahibi... Cennet kadınlarının da seyyidesi..

Babasız hak peygambere anne olmak bahtiyarlığı O'na bahşedilmiştir. İşte bu yönüyle de âlemlere ibrettir...

Nurlara gark olan Hazret-i İsâ, ömrünce: "Ben Allah'ın **kuluyum!"** diye çırpındı.. Daha kundaklar içinde bir bebek iken de böyle dedi.. Beşikte konuştuğu ve annesinin iffetine şehâdette bulunduğu için de âleme ibrettir.

İşte bu eser, ibret almayı bilenlere yepyeni ufuklar açacaktır!..

Ey cihan tarlasından başak toplayan adam!.. Bil ki, Hazret-i İsâ Allah'ın kulu ve resulüdür.. Ve Meryem'e ilka ettiği bir kelimesidir.

Senin gibi su ile topraktan yaratılmış bir insan, nasıl olur da, kendi yaratılış çamuruna can veren kudretten şüphe eder?

Şeytan'dan Rahmân'a secde gelmediği gibi, inancı kötü ve inkârı büyük kimseden de iyilik vücuda gelmez...

Ey kurdu naz ile beslemeye kalkanlar, korkarım ki, Yûsuf elden gidecek!..

Beyinlerine zehirli kıymık batmış kimselerin kötü inanç ve bâtıl itikatlarının değil; İslâm'ın, Kur'ân'ın, peygamberlerin ve ehl-i sünnet ulemâsının yolunca gidenler kurtuluşa ereceklerdir.. Bu eser, tamamiyle o îmânın meyvesidir.. Kur'ân ve hadîs-i şeriflerden süzülen hikmetlerle hazırlanmıştır..

Gayret bizden, tevfîk ve hidâyet Allah'tan...

15/12/1984

Mustafa NECATİ BURSALI

HAZRET İ MERYEM

(RADIYALLAHU ANHÂ)

Adı *: Meryem.*
Babası *: İmrân.*
Annesi *: Hanne.*

Meryem, **"İbâdet ve hizmet edici"** mânâsına bir kelime.. Âlemde ilk defa babasız hak peygambere anne olmak gibi bir şerefin sahibi..

Annesinin hayırlı duâsıyla dünya bahçesine gelen hikmet goncası.. Cennet kadınlarının da üstünlerinden biri...

Zamanındaki dünya kadınlarının en hayırlısı, gönlü hikmet, irfan ve incilerle dolu...

İffet ve ismet mâdeni..

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) buyuruyorlar ki:

"Cennet kadınlarının üstünü dörttür: Meryem, Fâtıma, Hadice ve Âsiye'dir."[1]

"Zamanındaki dünya kadınlarının en hayırlısı İmrân kızı Meryem'dir. Bu ümmet kadınlarının kendi zamanındakilerinin en hayırlısı da Huveylid kızı Hadice'dir."[2]

---

1 Câmiü's-Sağîr, 2/29.

2 Müslim.

Hazret-i Meryem böyle bir saadete de mâlik... Kur'ân-ı Kerim'de **"pek sâdık bir kadın"** olarak yâdedilir.[3] Böyle bir şânın da sahibi..

Cihan denilen bu saraya gelişi de bir başka güzellikte.. Daha dünyaya gelmeden annesi tarafından Hak hizmetine adandılar..

Şöyle oldu:

İmrân'm zevcesi **Hanne** ihtiyarlığa merdiven dayamıştı. Ne var ki, bugüne kadar bir çocuğu olmamıştı.

Bir gündü.

Kuşların cıvıldadığı, arıların çiçek çiçek gezindiği, kelebeklerin daldan dala konduğu bir gün...

Hanne bir ağaç altına oturmuştu..

Ağaç daldan kollarını, yapraktan ellerini açmıştı. .

Dallarının arasında nazlı kuşlar yuva kurmuştu.. Ana kuşlar kanat çırparak geliyor, yuvadaki yavrularına yiyecek veriyordu..

Şefkat dolu bir manzaraydı bu...

Hanne'nin gözleri kanat çırpan yavru kuşlara takıldı...

Dakikalarca bu manzaraya aktı...

Birden gönlünde annelik hisleri dalgalanmaya başladı... İçinde şiddetli bir arzu uyandı...

Gönlü çırpınan alevler misâli dalgalanıyordu. Tam bir ihlâs ile Yüce Rabbine yüz tuttu. Ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp inledi:

"İlahi, dedi; **eğer bana bir çocuk ihsan buyurursan nezrim olsun onu Beyt-i Mukaddes'e hizmetçi olarak tasadduk edeceğim!"**[4]

Aziz ve Celîl olan Allah, Hanne'nin bu samimi duasını kabul buyurdu. Hanne, hâmile kaldığını anlayınca sevinç ve saadetinden uçacak gibi oldu. Rabb-i Kerîm'inin bu büyük lûtfuna kar-

3 Mâide sûresi, âyet: 75.

4 Hulâsatü'l-Beyân, c. 2, sahife: 587; Ö. N. Bilmen Tefsiri, c. 1, sahife: 356.

şılık nasıl şükredebilirdi ki.. Ancak karnında taşıdığı bu çocuğu Allah hizmetine vermekle şükrünü edâ edebilirdi. Doğacak yavrusunu Mescid-i Aksâ'nın hizmetine vermeye karar verdi. Yine gönül gönül çırpınarak Yüce Allah'a duâ etti:

"Rabbim, karnımdakini azadlı bir kul olarak adadım. Benden olan bu (adağ)ı **hemen kabul et. Şüphesiz** (niyazımı) **hakkıyle işiden,** (niyetimi) **kemâliyle bilen sensin sen."**[5]

O devirde din hizmetine sadece erkek çocuklar nezredilebiliyordu.

Böyle bir kudsî hizmete kız çocuklarının nezredildiği vâki değildi.. Dinî hizmete adanan bu erkek çocuklar, çocukluk çağlarının en güzel yıllarını orada geçirirler, kendi işlerini kendi ellerine alıncaya kadar hizmette bulunurlardı.

Bu hizmetleri esnasında ilim tahsil ederler, irfan nuru ile bezenirlerdi. Arzularına uygun gelirse, sonradan o hizmette kalırlardı.. [6]

İşte İmrân'm zevcesi Hanne bu ümitle Yüce Rabbine iltica etmiş:

— (Ey Rabbim, demişti; ben karnımda olanı) hâmile bulunduğum çocuğu (azadlı köle) dünya alâkalarından âzâde, ihlâs ile ibâdete müdavim, Beyt-i Mukaddes'in hizmeti ile meşgul (olarak sana nezrettim.) Senin lûtf ve keremine karşı bir teşekkür olsun. Senin ilâhî rızânı tahsil için bunu bir adak kıldım. Ey Rabbim! Şimdi lütfet, bunu, bu nezrettiğimi (benden kabul buyur). Şüphe yok ki her şeyi hakkıyle işitici, kemâliyle bilici sensin. Sen benim gönlümdeki arzuyu da kemâliyle bilensin...

❁ ❁ ❁

5 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 35.

6 Risâle-i Hamîdiye, 625.

Hanne böyle tazarru ve niyazlarda bulunmuştu...

Ne var ki, karnındaki çocuğun erkek mi, yoksa kız mı olacağını kimse bilemezdi.

O da bilmiyordu. Bilmiyordu da halisane niyetini izhâr ediyordu..

Karnında taşıdığı çocuk kız doğarsa hâli nice olacaktı?

Kız doğduğu takdirde nezrini nasıl yerine getirecekti?

Bunları düşünmemişti bile..

O'nun gönlünde bir başka arslan yatıyordu. O halisane niyetine güveniyor, doğacak çocuğun erkek olacağını kuvvetle ümit ediyordu.. Çünkü gönlünü yaprak yaprak açarak Rabb-i Kerîmi'ne iltica etmişti.. Daha çocuğunu doğurmadan Allah'a nezretmesi bu yüzdendi..

Bu suretle Rahman olan Allah'ın rızâsını celbetmek ve de bir erkek çocuğa mâlik olmak istiyordu..

Aylar ve günler birbiri ardınca akıp gidiyordu...

Hanne bir gün durumu kocası İmrân'a açtı:

— Ben, dedi; çocuğumu Hak hizmetine nezrettim!..

İmrân'ın aklı uçacak gibi oldu. O'na karşı öfke ile bağırdı:

— Ey Hanne! Oğlan olacağını bilmeden nasıl nezrettin? Ya kız olursa nezrini nasıl ifa edeceksin?[7]

Mûsâ Aleyhisselâm'ın babası İmrân ile bu İmrân'ı karıştırmamak lâzımdır. Bu İmrân, Süleyman Aleyhisselâm'ın evlâdlarından Masân'ın oğlu olan İmrân'dır ve Hazret-i Meryem'in babasıdır. ..

Zekeriyyâ Aleyhisselâm ile **İmrân** iki bacanaktı. Hazret-i Meryem'in annesi **Hanne,** Hazret-i Zekeriyyâ'nın zevcesi İşâ'nın kız kardeşidir. Bu durumda İşâ, Hazret-i Meryem'in teyzesi olmaktadır..

İlâhî tecellîye bakınız ki, Hazret-i Meryem'in babası İmrân, daha Meryem dünyaya gelmeden beka âlemine göçtü...

7 Hulâsatü'l-Beyân Tefsiri, c. 2, sahife: 585.

Gün geldi, zaman ırmağı nice vakitlerin üzerinden aştıktan sonra Hanne yatağa düştü.. Ve bir gün Yüce Allah'ın keremiyle çocuğunu dünyaya getirdi..

O da ne?

Bir kız çocuğu.. Hem de nûr yumağı gibi bir kız...

Hanne'nin arzu incisi bu değildi.. O'nun beklediği bir erkek çocuktu. Bu hususta Yüce Allah'a çok yalvarmış, nice zaman sıcak gözyaşlarını yerlere akıtmıştı.. Şimdi duasının kabul edilmediğine hükmediyor, yaralı keklikler gibi çırpınıyordu...

Ne var ki, gidecek başka bir kapı da yoktu... Yine Cenâb-ı Hakk'ın dergâhına yüz tuttu:

"Ey Rabbim, onu kız doğurdum. (Mabede hizmet için) erkek, *kız* gibi değildir."[8]

Elbette ki erkek ile kız çocuk arasında yaratılış itibariyle büyük farklılıklar vardır. Erkek her zaman Hak hizmetinde bulunabilir. Fakat kadınların âdet görmeleri, nifâs gibi ibâdete mâni halleri mevcuttur..

Hanne, içinde pırıldayan îmân nuru ile ümitsizliğe düşmüyordu. O, Rabbinden bir erkek çocuk istemişti; Yüce Allah da O'na kız evlât ihsan buyurmuştu, Burada Hanne'nin duası kabul edilmedi denemez, belki Allahü Teâlâ o duayı, O'nun istediğinden daha hayırlısını vermek suretiyle kabul buyurmuştur...

Şöyle ki, Hanne, bir erkek evlât murad ediyordu. Aziz ve Celîl olan Allah, O'na dünya kadınlarının en hayırlılarından, peygamber annesi olacak bir kız evlât vermiştir.

Evet: İnsan duâ eder, bir şey ister. Ne var ki, o istediği şeyin kendisi hakkında nasıl tecellî edeceğini bilemez.

Gönlü belki bir şeyi arzu eder, fakat o şey, her zaman ona saadet getirmez.. Merhametlilerin en merhametlisi olan Allah, kendisine yapılan duaların hepsini işitir; istenilen her şeyi vermeye

8 Âl-i buran sûresi, âyet: 36.

de kaadirdir. Fakat isteyenin durumuna göre, bazen daha hayırlısını vermekle duaya icabet eder. Bazen de yapılan duayı, duâ eden kulunun âhireti hesabına kabul buyurur, ona dünyada bir şey vermez. Yâni, *"Duâ ettim de kabul edilmedi"* denmemeli, her ân O'na iltica ya devam etmelidir...

ADINI "MERYEM" KOYDUM...

Hanne, dünyâ denilen bu saraya bir kız getirmişti.

Şimdi artık erkek çocuk beklemenin zamanı da değildi. Yapılacak tek iş kalıyordu. Nûr yumağı yavruya isim koymak ve Yüce Allah'a duâ etmek..

O da öyle yaptı. Yine gönlünün derinliklerinden gelen bir hisle Yüce Rabbine el açtı:

(— Ey yaradanım Allah, dedi;) **"Ben O'nun adını** (Allah'ın kulu mânâsına) **MERYEM koydum, işte ben O'nu ve zürriyetini koğulmuş şeytanın şerrinden sana ısmarlıyorum!"** [9]

Daha evvelce de belirttiğimiz gibi **"Meryem"** kelimesi, Benî İsrâîl lisanında **"ibâdet ve hizmet edici"** manasınadır..

Hanne, mini mini yavrusuna, din ve dünya âfetlerinden mahfuz edilmesi dileğiyle bu ismi vermişti. Bu ismi vermekle kızının ismine lâyık olacağını ümit ediyordu...

Demek istiyordu ki: Ey Rabb-i Rahîmim! **"O'na Meryem adını verdim!"** Beyti Mukaddes için nezrettiğim erkek çocuğuna bedel olmasını senin lûtfundan niyaz ederim. O kız çocuğumu ve O'nun evlâtlarını (racîm) olan, taşlanmış, tardedilmiş bulunan şeytandan, o lanete uğramış İblis'in vesvesesinden mahfuz kalmaları için senin himayene ısmarladım...

Ey bağışlaması bol olan Allah! Meryem'i de, O'nun zürriyetini de salâh-ı hâlden, himâye-yi İlâhiyye'den mahrum bırakma!..

9 Al-i İmrân sûresi, âyet: 36.

ŞEYTANIN ŞERRİNDEN EMİN OLMAK...

Hanne'nin bu gönül çırpınışları ve yakarışları Yüce Allah tarafından kabul buyuruldu.

Aziz ve Celîl olan Allah, Meryem'i ve O'nun evlâdını hayatları boyunca şeytanın bütün desise ve şerlerinden emin kıldı..

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) buyuruyorlar ki:

"Dünyaya gelen hiçbir çocuk yoktur ki, doğarken şeytan ona dokunmamış olsun. Çocuk da bu dokunma sebebiyle çığlık atarak dünyaya gelir. Ancak Hazret-i Meryem ile oğlu İsâ böyle olmamıştır."[10]

Ebû Hüreyre (radıyallahü anh), bu hadîsi naklettikten sonra:

— İsterseniz Âl-i İmrân sûresinin 36. âyetini okuyunuz, diyerek bu hadîsin o âyeti tefsir ettiğini ifade etmiştir...

Bazı ulemâ şeytanın bu dokunmasını te'vil etmektedir. Onlar bu hadîse:

"Her çocuğu azdırmaya şeytan o kadar istekli ve hevesli bulunur ki; bu ona tesir eder. Yalnız bu duâ sebebiyle Hazret-i Meryem ile oğlu İsa, bu umumî hükümde dahil değildir" mânâsını vermişlerdir.

Kadı İyaz ise, bu hâlin sadece Hazret-i Meryem ve İsa'ya has olmayıp, bütün peygamberlerin şeytan tarafından dürtülmediği fikrindedir [11].

---

10 Müslim Tercemesi, cilt: 10, sahife: 163.

11 a.g.e., cilt: 7, sahife: 246.

Yine Nebiyy-i Zîşân buyururlar ki:

"Duâ, mü'minin silâhı, dinin direği, göklerin ve yerin nurudur."[12]

İşte Hazret-i Meryem'in annesi Hanne duayı şeytana karşı bir silâh olarak kullanmış ve Rabbi Kerîmi de O'nun duasını kabul etmiştir...

12 et-Terğîb ve't-Terhîb, cilt: 2, sahife: 479.

HAZRET-İ MERYEM'İN BEYTİ MAKDİSE TESLİMİ

"Bunun üzerine Rabbi Onu iyi bir rızâ ile kabul etdi. O'nu güzel bir nebat gibi büyüttü. (Zekeriyyâ)yı da O'na (bakmaya) me'mur etti. Zekeriyyâ ne zaman (kızın bulunduğu) mihraba girdiyse Onun yanında bir yiyecek buldu. "— Ey Meryem! Bu sana nereden geliyor?" dedi. O da: "Bu Allah tarafından, şüphe yok ki Allah dilediğini hesapsız olarak rızıklandırır." dedi." [13]

Hanne, doğacak çocuğunu ne pahasına olursa olsun Allah yoluna adamıştı. Bunu yaparken **"Erkek olursa nezrettim"** gibi bir şart da koşmamıştı. Sadece çocuğum olursa onu Allah hizmetine vereceğim demişti... İşte Yüce Allah O'na bu yaşlı halindeyken bir evlât ihsan buyurmuştu. Şimdi yapılacak iş o evlâdı Hak hizmetine vermekti...

O da öyle yapmaya karar verdi...

Bir gün mini mini yavrusunu sarıp sarmalayıp yola düştü..

Rüzgâr önünde uçuşan yapraklar gibi gidiyordu... İçi sevinçle dolu doluydu...

Rabb-i Kerimine verdiği sözü yerine getirmenin huzurunu tâ canının içinde duyuyordu...

Nazlı kuşlar misâli uçarcasına Mescid-i Aksâ'ya vardı.. Kapıyı aralayıp içeri süzüldü..

---

13 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 37.

Kucağında taşıdığı biricik yavrusunu oradaki din adamlarına teslim edecekti... Bu din adamları, Hazret-i Harun'un neslindendi. Beyt-i Makdis'in hizmetini üzerlerine almış kimselerdi... Bütün işleri de ibâdet ve ilimle meşgul olmaktı..

Allah'ın peygamberi Hazret-i Zekeriyyâ da onların başlarında bulunuyordu.

Hanne usul usul huzura kadar yürüdü, kucağında tuttuğu yavrusunu onlara gösterip:

— Ey Allah'ın has kulları, dedi; ben bu çocuğumu Hak hizmetine adadım. Her ne kadar bu kız ise de sözümü yerine getirmeliyim. Siz O'nu bu haliyle kabul ediniz ki, ben de Rabbimin hoşnutluğunu kazanayım!...

Herkesin gözü hayretle açılmıştı. Bir Hanne'ye, bir de kucağında tuttuğu kızına bakıyorlardı.. Nihayet aralarında meşveret edip O'nu kabul etmeye karar verdiler. Çünkü Meryem, onların ilim ve salâh itibariyle en büyükleri ve reisleri olan İmrân'ın kızıydı.

Bu defa bir başka mesele ortaya çıktı...

Meryem'e kim bakacak, O'nu kim himaye edecekti?

Her biri:

— O'nu, diyordu; ben himayeme alacağım!..

Ne var ki, hiçbiri buna razı olmuyordu..

Hazret-i Zekeriyyâ (Aleyhisselâm), hem Allah'ın peygamberiydi, hem de Beyt-i Mukaddes'deki o âlimlerin reisiydi ve Meryem'in de teyzesinin kocası bulunuyordu. Bu sebeple ileri atıldı:

— Ey himmeti yüce kişiler, dedi; yakınlığım dolayısiyle bu çocuğu ben alacağım. Çünkü bu yavrunun teyzesi benim nikâhım altındadır...

Din âlimleri buna karşı:

— Ey Allah elçisi, dediler; Meryem'e anası herkesten daha yakın iken onu kendi yanında bırakmıyor. Artık senin yanında

bırakılması neden lâzım gelsin? En iyisi kur'a atalım, kime isabet ederse o alıp bu yavruyu beslesin.

Hazret-i Zekeriyyâ:

— Peki, buyurdu; dediğiniz gibi olsun!..

Bunun üzerine kur'aya karar verdiler. Ürdün ırmağına gittiler, Tevrat yazdıkları kalemlerini ırmağa atıverdiler...

Gönülleri yepyeni bir heyecan dalgası sarmış bulunuyordu. Kimin kalemi suyun yüzüne çıkarsa Meryem'i o himaye edecekti.. Gözlerini akıp giden suya diktiler... Sular kıvrıla kıvrıla gidiyor, ırmağın çağıltısı gönüllerde tatlı bir ürperiş hâsıl ediyordu... Bu tatlı ürperişler içinde bekleşirken herkesin kalemi suların koynunda kaybolup gitti. Sadece Hazret-i Zekeriyyâ (Aleyhisselâm) ın kalemi su üzerine çıkıp kaldı... Hazret-i Zekeriyyâ'nın mübarek yüzünde görülmemiş bir ışık pırıldadı ve dedi:

— Ey Allah'ın kulları!.. Hak tecelli etti. Artık Meryem'e bakmak ve himaye etmek benim üzerime borçtur!..

Diğerleri seslerini yükselttiler:

— Öyledir, ey Allah'ın elçisi!...

Hazret-i Zekeriyyâ nefes nefese yine Beyt-i Mukaddes'e döndü. Hanne'nin kucağında mışıl mışıl uyuyan Meryem'e elini uzattı.. O'nu kucağına alıp şefkat ve merhametle sıktı, yüzüne dakikalarca baktı.. Tatlı, nurlu, ışıklı bir yüz...

Nûr yumağı gibi bir çocuk...

MERYEM,
TEYZESİNİN NEZDİNDE...

Hazret-i Zekeriyyâ, kundaklar içinde şanlı küçük Meryem'i aldı. Hiç vakit geçirmeden O'nu teyzesinin yanına götürdü ve:

— Ey İşâ, dedi; artık bundan böyle Meryem bizim himayemizdedir. O'nu büyütmek, görüp gözetmek bize borç...

İşâ, küçük Meryem'i aldı, öptü, öptü, kokladı, canla başla hizmetine koyuldu...

Zaman ırmağı hiç durmadan akıyor, küçük Meryem de ömür nefeslerinin incilerini pırıldatıyordu.. Tâ ki kendi başına oturup kalkacak bir yaşa gelinceye kadar teyzesiyle beraber kaldı...

Meryem günden güne bir hakikat fidanı gibi gelişiyordu. Artık gençliğe merdiven dayamış bulunuyordu..

Meryem'in sümbüller gibi gelişip büyüdüğünü gören Hazret-i Zekeriyyâ derhal harekete geçti.. Mescid-i Aksâ'da O'nun için hususi bir oda, merdivenle çıkılır bir yüksek çardak yaptırdı.. İşte "Mihrab"dan maksad budur.. Bundan böyle Hazret-i Meryem'in mekânı burası olacaktı.. Nitekim öyle de oldu. Hazret-i Zekeriyyâ hemen evine koştu, Meryem'i karşısına alıp:

— Ey Meryem, dedi; artık seni Beyt-i Mukaddes'e, hususî hücrene götüreceğim.

Ve Hazret-i Meryem'in elinden tutup yola koyuldu. Mescid-i Aksâ'ya getirip odasına koydu...

Hazret-i Meryem şimdi Beyt-i Mukaddes'deki hücresinde tek başına kalıyor, daima Yüce Rabbine ibâdetle günlerini geçiriyordu. O'nun yiyip içeceğini yalnız Hazret-i Zekeriyyâ getiriyor, O'nun yanına sadece Hak elçisi Zekeriyyâ (Aleyhisselâm) çıkıyordu. Bir başkası Hazret-i Meryem'in çardağına çıkmaya yetkili değildi...

HAZRET-İ MERYEM'İN KERAMETİ...

Hazret-i Zekeriyyâ sevinç ve saadetle dolu olarak Meryem'in yanına gidiyordu.. O'nun yiyeceğini bizzat kendisi getiriyordu. Ne var ki, her defasında da Meryem'in nezdinde türlü türlü yiyecekler görüyordu.. Sanki feza sofraları bu mübarek kızın odasına inip duruyordu..

Görülmemiş güzellikte çeşit çeşit yemekler vardı... Taraf-ı İlâhî'den ihsan buyurulan bu yemekleri görünce merak edip soruyordu:

— Ey Meryem! Bu sana nereden geldi?[14]

Hazret-i Meryem, o temiz ve pâk gönüllü Hak incisi cevap veriyordu:

— Allah tarafından. Şüphe yok ki Allah Teâlâ dilediğini hesapsız merzuk buyurur!..[15]

Evet, bu güzel ni'metler birer lûtfü İlâhî olarak O'na Cennet'ten geliyordu.. Bu hâl ise, Hazret-i Meryem hakkında bir keramet idi. O'nun Allah nezdindeki kadir ve kıymetini bildirir bir nişane idi. İşte bu, velîlerden zuhur eden harikulade kerametlere bir delildir. Bunu kim inkâr edebilir ki?

Hazret-i Meryem bir peygamber olmadığı için bu tecelliye mucize denilemez, bu ancak keramettir. Yüce ve Kerîm olan Allah, Meryem'in validesi Hanne'nin duasını, O'na daha hayırlı bir evlât vermek suretiyle kabul etmişti.

---

14 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 37'den.

15 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 37'den.

Hazret-i Meryem kerametler sahibi bir veliyye idi. O'na Yüce Allah nice hârikalar lütfetmişti. İşte bu gibi hârikalara **"keramet"** denmektedir. Ne var ki, dalâlet fırkaları evliyânın kerametini inkâr ederler. Bu sebeple Mu'tezile mezhebi, Hazret-i Meryem'den zuhur eden bu kerameti de kabul etmez..

Bunun Hazret-i Zekeriyyâ'nın bir mu'cizesi veya Hazret-i İsa'nın bir ihrası[16] olabileceğini ileri sürer.. Elbette ki güneş balçıkla sıvanmaz.. Dalâlet ehlinin inkârı da hiçbir hakikati gölgeleyemez...

Ne diyelim?

Beşerîn hâline bak: Akıl küfesi delik.
Divaneliği de hiç kabul etmez üstelik!..

Bulunmuyor bir türlü: Git, git, hüsranın dibi,
Sen koşarsan şeytana, îman kimin nasibi?..

16 **İhras:** Bir peygamberin nübüvvetinden ve doğumundan evvel, O'nun nübüvvetini tasdîkan zuhur eden harikulade hâdiselere denir.. Nebiyy-i Zişân'm doğumu esnasında meydana gelen hâdiseler işte bunlardandır...

HAZRET-İ ZEKERİYYÂ'NIN DUASI...

"O vakit Zekeriyyâ Rabbine duâ ederek dedi ki: "Yâ Rabbi! Bana kendi tarafından pek temiz bir zürriyet ihsan et. Şüphe yok ki, sen duayı hakkiyle işidicisin." [17]

Hak elçisi Hazret-i Zekeriyyâ, Meryem'in hâlindeki güzelliği, saadeti ve elinde zuhur eden hârikaları görünce gönlüne yepyeni bir arzu düştü... Yüce Rabbinden hayırlı bir evlât, temiz bir vekil istedi:

— **Ey Rabb-i Rahîmim,** dedi; **İmrân'ın zevcesine ihtiyar hâlinde Meryem'i verdiğin gibi bana da ind-i ülûhiyetinden temiz ve pak, senin rızâna muvafık bir çocuk ihsan buyur. Zira, sen duâ edenlerin dualarını işitir ve arzularını yerine getirirsin!..** [18]

Hazret-i Zekeriyyâ'nın Meryem'den gördüğü hârikalardan imrenerek çocuk istemesinde elbette bir beis yok.. O, Yüce Rabbinin kudretini tamamiyle müdrikti.

Yüce Allah dilerse kuru ağaçta taze meyveler halkederdi. Dilerse taşı inci hâline getirirdi. Her şey O'nun kudret elindeydi. İşte Allahü Teâlâ bir şeyi murad edince esbabını hazırlar fehvasınca artık Hazret-i Zekeriyyâ için bir çocuğun halk olunacağı vakit gelmişti.

Hazret-i Meryem'den gördüğü hârikalar duasına vesile oldu. Ve O da gönlünü yaprak yaprak açarak Yüce Allah'a duâ etti... Azîz ve Celîl olan Allah da O'nun duasını kabul buyurdu ve O'nu sâlih bir evlâtla müjdeledi...

---

17 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 38.

18 Hulâsatü'l-Beyân, cilt: 2, sahife: 590.

CEBRÂÎL ALEYHİSSELÂM'IN HAZRET-İ MERYEM'E HİTABI...

Hazret-i Meryem âlem kadınlarının en üstünlerinden ve en hayırlılarındandır.

O'nun başına Yüce Allah saadet tacını koymuş, O'nu temiz, pâk ve duru bir hâle getirmiştir.

O yaradılışı güzel bir hâtûndu..

Gönlü irfan incileriyle, hakikat mercanlariyle doluydu.. Her dâim Rabb-i Kerîmi'nin huzurunda durur, başı kesik mumlar gibi yanardı...

Kâinatın Efendisi buyuruyorlar ki:

— **"Zamanındaki kadınların en hayırlısı Meryem'dir. Bu ümmetin kadınlarının en hayırlısı da Hadice'dir."** [19]

İşte Meryem böyle bir saadetin de sahibi..

İnsanlığın nûr ve hüner kaynağı Kur'ân-ı Kerîm'de 11 yerde **Meryem** ismi sarih olarak geçmektedir. İki yerde de ismi zikredilmeden O'nun iffet timsâli olduğu beyân edilir...

Gerçekten O iffetin, namusun, haya, ve edebin timsâli idi.. Âlem kadınları içinde de sultandı... Kadın olması sebebiyle peygamber değildi. Ne var ki, meleklerin sultanı Cebrâîl (Aleyhisselâm) ile konuşmak şerefine nail olmuştu...

Bu, O'nun Allah indindeki kadir ve kıymetini göstermektedir.

---

19 Buhârî. Tecrîd Tercemesi. cilt: 9, sahile: 167.

Cebrâîl (Aleyhisselâm) ve beraberindeki meleklerin Meryem'e hitab edişlerini Kur'ân-ı Kerîm'den takip edelim:

"(Ey Nebiyy-i Zîşânım!) **Hatırla ki, bir vakit melekler şöyle demişti: "— Ey Meryem, hakikaten Allah, seni ibâdetle seçkin kıldı; seni pâk ve tertemiz büyüttü; ve seni âlemlerin kadınları üzerine seçti."**

"Ey Meryem! Rabbine ibâdete devam et, secdeye kapan, ve rükû' edenlerle beraber rükû' yap. (Namaz kılanlarla namaz kıl)."[20] Bu kudsî âyetler, Hazret-i Meryem'in mümtâziyetini ve Onun bu imtiyaza karşı şükran vazifesi olarak ibâdet ve tâate müdâvemetle mükellef bulunduğunu göstermektedir...

Şöyle ki: Ey Resulüm! Yâd et, **(hani)** o vakit ki **(melekler)** Cibril-i Emin ile beraberindeki melekler **(dedi ki: Ey Meryem!)** Seni müjdeleriz. **(Şüphe yok ki, Aziz ve Celil olan Allah seni mümtaz kıldı.)** Seni seçti, sana istisnaî bir meziyet ihsan buyurdu. Seni annenden güzelce kabul buyurdu ve seni bir Peygamber-i Âlişân, bir Hak elçisi olan Hazret-i Zekeriyyâ'nın himayesinde büyüttü..

Seni Cennet ni'metlerinden merzuk kıldı ve hassaten sana nice yüksek kerametler ihsan buyurdu. **(Ve seni tertemiz kıldı).** Seni erkeklerin temasından masun kıldı. Seni bir hakikat fidanı olarak yetiştirdi. **(Ve seni âlemlerin kadınları üzerine seçti)** onların fevkında kıldı. Sana Hak peygamber Hazret-i İsâ gibi bir melek simayı babasız olarak bağışladı. Ve sizi âlemlere bir nümûne-i imtisal kıldı. Size öyle bir şeref bahşetti ki, hiçbir kadına bu verilmemiştir...

Bu mübarek âyet-i kerîmeye göre Hazret-i Meryem, yalnız kendi asrındaki değil, bütün kadınların fevkındadır. Çünkü o bir hârika-i hilkat olan Hazret-i İsa'nın annesidir. Meleklerin hitabına mazhar olmuştur.

---

20 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 42-43.

❁ ❁ ❁

Büyük âlimlerden ve velîlerden Ahmed bin el-Mübârek der ki:

— Bu âyetin Hazret-i Meryem'in peygamberliğine delâlet edip etmediğini **Abdül'azîz ed**-Debbağ'dan sordum. Bu arada Mûsâ Aleyhisselâm'ın anası gibi, Fir'avun'un karısı Âsiye gibi, Sâre, Hâcer, Havva gibi kadınların da birer peygamber olup olmadığı hakkındaki kanaatini almak istedim. Çünkü âlimlerimizden kimi bunların peygamber olduklarını, kimi de olmadıklarını söylemiş, bazıları Hazret-i Meryem'in peygamberliğinde icmâ' bulunduğunu beyân etmiş, ehl-i sünnet ve'l-cemâatin reisi Şeyh Eş'arî gibi bazıları da bu mes'elede tevakkuf etmiştir. Evvelkiler dediler ki:

— Melek peygamberden başkasına inmez. Âyet-i kerîme ise Hazret-i Meryem'e melek indiğini tasrîh etmektedir.

Ümmî mürşidim (Abdül'azîz ed-Debbâğ) bana şu cevabı verdi:

— Kadınlar asla peygamber olmamıştır.

Hazret-i Meryem sıddîkadır. Peygamberlikle velilik Allah'ın nûr ve sırrında iştirak etseler de peygamberlik nuru velayet nuruna mübâyindir. Nûr-ı nübüvvet aslîdir, zatîdir, hakikîdir, asıl neş'etinde zât ile beraber yaratılmıştır. Bundan dolayıdır ki peygamberler bütün hallerinde ma'sumdur. Velayet nuru ise böyle değildir. [21]

❁ ❁ ❁

Hazret-i Meryem'in seçilme ve tafdil edilme cihetlerini şu şekilde zikredebiliriz:

1) Mescid-i Aksâ'nın hizmetine kabulü:

Halbuki o güne kadar hiçbir kadın, din hizmetine kabul edilmemişti.

21 H. B. Çantay, cilt: 1, sahife: 190. Dipnot.

2) Yüce ve Kerîm olan Allah tarafından Cennet ni'metleriyle rızıklandırılması...

3) Hazret-i İsâ gibi meleksîmâ ve sâlih bir peygambere, babasız olarak, sırf kudret-i ilâhiye ile anne olması...

4) Meleklerin sultanı Hazret-i Cebrâîl ile konuşması ve görüşmesi.

5) Elinde yine hakkın kudretiyle nice hârika kerametlerin zuhur etmesi...

6) Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm)ın beşikteyken konuşmasıyle yahudilerin iftirasından beri olduğunun sübûtu...

7) Kendisinin ve oğlunun bütün âleme ibret ve örnek kılınması..

Hazret-i Meryem'in başında tüten bütün bu ni'met ve ihsanlar Rabbinin O'na bir atıyyesiydi. Bu ni'metlere karşı ona üç **şey** emrediliyordu:

a) İhlâs ile duâ ve ibâdete devam etmesi.

b) Secde etmesi... Secde emri namazdan kinayedir.

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) bir hadîs-i şeriflerinde buyururlar ki:

— "Kulun Allah'a en yakın olduğu hâl, secde ânında bulunduğu hâldir."

c) Rükû' edenlerle beraber rükû' etmesi...

Yâni cemâatle namaz kılması.

Evet: Hazret-i Meryem Beyt-i Mukaddes'te mücavir bulunanlarla beraber namaz kılıyordu. Her ne kadar onlara karışmazsa da kendi hücresinde onlara iktidâ ediyordu. Namazını cemâatle kılıyor, rükû ve sücûdda bulunuyordu. Rükû ve sücûd, Hak kapısının tokmağını tutmaktır. Yüce Allah'a karşı yapılan en güzide bir ta'zîm ve kulluk nişânesidir.. Şu mısralardaki ifade ne güzel:

Ben îmân sultanıyım: Akıl ise kölemdir,

Benim en büyük zevkim, secde ettiğim demdir!..

HAZRET İ İSA'NIN MÜJDELENMESİ...

Meryem, o cihan lâlesi tertemiz kız artık epeyce büyümüştü.. Bir hakikat selvisi gibi boy vermişti. Mescid-i Aksâ'da kendine mahsus hücresinde devamlı ibâdetle meşgul oluyordu..

Kâh başı kesik mumlar gibi yanıyor, kâh yaralı kuşlar gibi çırpınıyordu. Gecesi, gündüzü hep Rabbinin zikriyle geçiyordu. Çevresinde hiç kimse olmadığı halde, ansızın bir kimse gelme ihtimaline binâen, bir perde germişti..

Bu haliyle iffetini korumak hususunda tedbîr ve ihtiyata riâyet ediyordu.. Kendisini Cenâb-ı Hakk'ın koruduğunu elbette biliyordu. Tedbirini alıp ondan sonra Allah'a tevekkül etmek güzeldi. O da öyle yapıyordu. Tedbir ve ihtiyatlı olmak; huzur damlalarının gönüle akması demekti. İçi inciler dolu gönlü bu neş'eyle dalgalanıyordu...

Bir gündü...

Diğer günlerden farkı olmayan bir gün...

Hazret-i Meryem yine aynı hücrede, yine aynı halde ve yine ibâdet üzereydi...

İbâdet ve tefekkürün en derin anlarından biriydi.. Birden Hazret-i Cebrâîl, insan suretine temessül etmiş olarak orada beliriverdi. Azaları tam, genç bir insan suretine girmişti..

Hazret-i Meryem, aniden tanımadığı, bilmediği, bugüne kadar hiç görmediği bir erkeği karşısında görüverince aklını zayi edecek gibi oldu.. O kadar dehşete kapıldı ki, yaralı keklikler gibi titriyordu...

Titremekte, ürkmekte, korkmakta haklı idi. Tek başına bulunduğu bu hücrede bir erkeğin işi neydi? Gelenin bir melek olduğunu bilmiyordu ki...

Hazret-i Meryem'in o hâlini Kur'an-ı Kerîm'den takip edelim:

— "(Ey Nebiyy-i Zişânım!) **Kur'ân'daki Meryem kıssasını** (onlara) **oku. Hani o,** (ibâdet için) **ailesinden ayrılıp** (Beytü'l-Makdis'in) **doğu tarafında bir yere çekilmişti**

Sonra ailesinin önlerinde bir perde kurmuştu. Nihayet O'na ruhumuzu (Cibrîl-i Emîn'i) **gönderdik de kendisine düzgün bir insan şeklinde göründü."** [22]

İşte Cebrail'i gördüğü anda Hazret-i Meryem'in gözleri hayret ve dehşetle açılmış bulunuyordu...

Korkusu büyüktü...

Yine Cenâb-ı Hakk'ın yardımına ihtiyacı vardı.. Derhal bir insan kılığında karşısında beliren Cebrail'e Allah'tan korkmayı, takva sahibi biri ise kendisine zarar vermemesini ihtar etti...

Onun Cebrâîl olduğunu bilmiyordu... O'na Rahman olan Allah'ı hatırlatıyor, senin şerrinden Rahmân'a sığınırım, diyordu...

O demde Hazret-i Meryem, bu insan kılığındaki Cebrail'e titreyen bir sesle:

— **"Dedi ki: Doğrusu ben, senden Rahmân'a sığınırım. Eğer mü'min ve takva sahibi isen** (fenalık yapmazsın, yanımdan çek git. Şerrinden emin kıl beni." [23]

Göklerin sultan meleğinin bu şekilde zuhur etmesi, aynı zamanda Hazret-i Meryem için bir büyük imtihandı. Aziz ve Celîl olan Allah, O'nun iffet ve namusunu ne derece titizlikle koruduğunu, ne derece pâk ve temiz olduğunu, ne derece mücessem iffet timsâli bir kul bulunduğunu âleme teşhir etmek istiyordu...

22 Meryem sûresi, âyet: 16-17.

23 Meryem sûresi, âyet: 18.

Elbette kendisi Meryem kulunun sıddîkıyetini biliyordu. Bunu diğer kullarının da bilmesini murad etmişti...

Hazret-i Meryem'e Cibrîl-i Emîn'in güzel bir insan şeklinde görünmesi, Meryem'in O'nu aslî şekliyle görmeye muktedir olamayacağı içindir. Eğer Cebrail aslî suretiyle gelmiş olsaydı Meryem (radıyallahü anhâ) kendini kaybederdi. Kendinde O'na bakmaya güç ve takat bulamazdı...

Bu sebeple sevgili kulu Meryem'e Hazret-i Cebrail'i güzel bir insan suretinde göndermişti. İşte âyet-i kerimede:

"Artık biz de O'na ruhumuzu gönderdik de O'nun için tam bir insan suretinde görünüvermişti." buyuruluyor...

"Rûhumuz"dan maksat Cibrîl-i Emîn'dir. Hazret-i Cibril, rûhânî bir varlık olduğu için veya mahza ruhtan yaratılmış bulunduğu için veya kendisinin İlâhî kitapları peygamberlere tebliğ etmesi vesilesiyle hayat-ı diniyyeyi te'mine vâsıta olduğu için kendisine **"Rûhumuz"** diye bir şeref verilmiştir.

İlâhî vahiyleri telâkki edip peygamberlere tebliğ etmesi Cenâb-ı Hakk'a manevî kurbiyyetini göstermektedir. İşte böyle bir kurbiyyete işaret için de O'na **"Rûhullah"** denilmektedir. Zaten bütün mahlûkat Yüce ve Kerîm olan Allah'a izafe edildiği gibi rûh da izafe edilebilir...

Allah'ın kulu, Allah'ın meleği, Allah'ın ruhu denilir ki, O'nun eser-i hilkati demektir..

Yoksa Cenâb-ı Hak rûhların da yaratıcısıdır. Zât-ı ehadiyyeti rûha muhtaç olmaktan münezzehtir... [24]

24 Ö. N. Bilmen Tefsiri, c. 4, s. 2011.

CEBRÂÎL ALEYHİSSELÂM KENDİSİNİ TANITIYOR

İffet mâdeni Hazret-i Meryem'in bu türlü korktuğunu gören Cebrail artık kendisini tanıttı. Korkacak biri olmadığını bildirmek için de O'na tatlı ve yumuşak bir lisanla hitap etti..

"Cibril dedi ki: Ben sana bir tertemiz oğul bağışlamak için Rabbinin gönderdiği bir elçiyim." [25]

Daha açık bir ifadeyle diyordu ki: Ey iffet mâdeni Meryem! Korkma! Ben, sana bir tertemiz, günâhtan tâhir, hayır ve bereketi hâiz, nübüvvetle muttasıf bir oğul bağışlamak için Rabbinin gönderdiği bir elçiyim.

Evet, ben Yüce Allah tarafından gönderilmiş bir meleğim.. Ben sana nefh-i rûh etmeye bir vâsıtayım, sen bu sebeple pâk, nezih, temiz ve güzide bir evlâda nail olacaksın. Seni müjdelerim.. Artık şâd ol!.. Artık devlet senin!

Hazret-i Meryem, o iffet ve ismet incisi, o takva ve verâ sahibi, temiz yaradılışlı cihan lâlesi, bu beklenmeyen müjde karşısında büsbütün hayrete düştü.. Kara kara gözleri dehşetle açıldı...

Kendisinin bir çocuğu olacağı haberi ruhuna bir kamçı gibi sakladı.. Gözlerini Cebrail'e dikip derin derin baktı ve:

"Dedi ki: Benim için, nasıl bir oğlan olur? Bana bir insan dokunmadı ve ben iffetsiz bir kadın değilim." [26]

---

25 Meryem sûresi, âyet: 19.

26 Meryem sûresi, âyet: 20.

Yüce Allah'ın her şeye kaadir olduğunu elbette Hazret-i Meryem biliyordu. Ne var ki, bu harikulade bir hâdise idi. Bu sebeple hayret etmişti. **"Bana bir oğul nasıl olabilir?"** demişti...

"Cebrail şöyle dedi: "— Evet, iş dediğin gibidir. Ancak Rabbin buyurdu ki, bu (baba olmaksızın çocuk vermek), **bana çok kolaydır. Hem bunu, insanlara, kudretimize delâlet eden bir alâmet ve** (İsa'yı da insanları hidâyete götüren) **tarafımızdan bir ni'met yapacağız. Zaten** (ezeldeki takdirimizde) **bu iş olup bitmiştir."** [27] Evet:

Allah'dır en büyük kudret sahibi, Bin âlem yaratır bu dünya gibi.

Karıncaya mide, pireye kanat, (Ol!) deyince oluverir o saat!..

İlk peygamber ve ilk insan Hazret-i Âdem'in yaratılışına bakmak gerek. O, anasız ve babasız olarak yaratılmıştır. Hazret-i Havva'nın yaratılışı da ibretlidir. Dişi vasıtası olmaksızın erkekten, yâni Hazret-i Âdem'den yaratılmıştır. Hazret-i İsa'nın meseli de tıpkı Âdem'in meseli gibidir.. Yüce Allah bir şeyi yaratmayı murad edince o şeye sadece "Ol!" der, o da hemen oluverir...

27 Meryem sûresi, âyet: 21.

HAZRET-İ MERYEM'İN HÂMİLE KALMASI...

"Nihayet (Cebrail'in üfürmesiyle Meryem) **İsa'ya hâmile kaldı ve bununla uzak bir yere çekildi."** [28]

Takdîr-i İlâhî artık tecellî etmişti. Cibril-i Emîn Hazret-i Meryem'in gömleğinin yakasından üfürdü. Bu, Hazret-i Meryem'in içerisine kadar tesir etti... Ve iffet timsâli Hazret-i Meryem İsa'ya hâmile kaldı... Yüce Rabbinin kudretiyle tertemiz bir evlâda kavuşacak olan Hazret-i Meryem'i yeni bir korku dalgası sardı...

Şimdi ne olacaktı?

Hâlini kime, nasıl anlatacaktı?

En iyisi uzak bir yere çekilmek, insanların nazarlarından saklanmaktı.

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), hâmile olduğunu anlayınca bunu bütün insanlardan ve hattâ Hazret-i Zekeriyyâ'dan dahi gizledi. Bakire bir kızın ansızın hâmile olmasını kim kavrayabilirdi ki...

Günler birbiri ardınca akıp gitti...

Hazret-i Meryem'in ızdırabı da o nisbette arttı.. Gam durağı bu cihanda neş'e bulmak imkânsızdı...

Yaralı kuşlar gibi çırpınıyordu:

---

28 Meryem sûresi, âyet: 22.

— Allah'ım, diyordu; dertliyim, inlerim. Hacetim var, meded eyle!.. Ey cihanı süsleyen! "Ol!" deyişinle bu işler oldu. Ey Rabbim! Yardımını bana yoldaş edersen bu sarp yolum kolaylaşır. ..

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), insanların kendisine kötü gözle bakmasından çekindiği için kederleniyordu. Yoksa Cenâb-ı Hakk'ın takdirine elbette boyun eğenlerdendi...

Rivayete göre; bu demlerde 13 veya 15 yaşlarında bulunuyordu..

Gebelik müddeti ise yedi veya sekiz veya dokuz ay devam etmiştir. Gaibi ancak Allah bilir... Bir, iki, üç veya dört saat gibi kısa zaman sürdüğü de rivayetler arasındadır.

Allah'ın has kulu Hazreti Meryem doğum zamanı yaklaştığında **Beyt-i Mukaddes'ten** kaçtı..

Bu haliyle kendisini kimsenin görmesini istemiyordu...

Başını alıp Kudüs'e birkaç kilometre mesafede olan bugünkü Beytü'l-Lahm şehrinin bulunduğu noktaya geldi...

O günlerde orada böyle bir şehir yoktu..

Mevsim de kıştı..

Yaman bir kış ve tipi vardı. Doğum sancıları da şiddetini artırmıştı.

Tek ve tenha bir halde ve tipinin altında sırtını kurumuş bir hurma ağacına dayadı...

Gözleri iplik iplik yaşlar döküyordu..

Zari zari ağlayarak dedi ki:

"Âh n'olaydım!. Bundan önce öleydim de unutulmuş gitmiş olaydım!" [29]

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), insanlardan utandığı ve halkın dedikodusundan endişe ettiği için böyle bir temennide bulunmuştu.

---

29 Meryem sûresi, âyet: 23.

Yoksa Hazret-i İsâ gibi nezih bir oğula mâlik olacağına dair bir va'd-i İlâhî'ye vâkıf idi.. Elbette Rabb-i Kerîmi O'nu mahzun etmeyecekti...

Şimdi kuru hurma ağacının altında gönül gönül çırpınmadaydı.. Bu çırpınışlar esnasında hurmanın dallarına tutunmuştu.

O da ne?

Kuru hurma yeniden hayat bulmuş, yeşermiş, meyvelerle dolmuştu.. Tam bu anda beklenen çocuk da dünyaya gelmişti...

Rabb-i Rahîmi'nin sonsuz kudretiyle babasız bir çocuk dünyaya getirmişti. Cihan tarihinde ilk defa böyle bir hârika meydana geliyordu.. Meryem'in çırpınışları ve üzüntüsü bir kat daha artmıştı..

Yakınlarına, insanlara, görenlere ne diyecekti?

Bütün bunları düşünüyordu... Gerçekten düşünülecek bir meseleydi..

Bu üzüntülü hallerin içinde kıvranırken kulağına bir ses aksetti. Bu ses ya Cebrail'den veya yeni doğurmuş olduğu yavrusundan geliyordu:

"Sakın mahzun olma!.."

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ) hayret vadisine düştü..

Gözlerini dehşetle açıp etrafına bakındı ve:

— Bu ses de nereden geliyor? dedi..

Ne var ki, aynı ses bu defa kulaklarının dibinde çağlıyordu:

— Ey iyi huylu kadın!. Şimdi mahzun olacak zaman değil.. Senin sevinç ve sürûr ânındır. Sen öyle bir muhterem ve mükerrem bir oğula nail oluyorsun. Muhakkak ki, Rabbin senin alt yanından bir nehir meydana getirdi.

Hazret-i Meryem'in yüzündeki keder çizgileri birden silindi. Gönlüne huzurun sağnakları damla damla aktı.. Mevsim kış olmasına rağmen kuru ağaçta meyvelerin belirmesi de bir hârika idi.. Rabbi Kerîmi'nin yardımı O'nunlaydı..

Bu ânı bir de Kur'ân-ı Kerîm'den takip edelim:

— "(Cebrâîl,) **Meryem'e aşağı tarafından şöyle çağırdı: — "Sakın üzülme, Rabbin senin alt yanında bir su arkı yarattı.**

Hurmanın da dalını kendine doğru silkele, üzerine devşirilmiş taze hurmalar dökülsün.

Artık ye, iç, gözün aydın olsun. Eğer insanlardan birini görürsen: — "Ben Rahmân'a (Allah'a) **bir oruç** (susmak) **adadım. Onun için bugün hiç kimseye asla söz söylemeyeceğim." de."** [30]

Azîz ve Celîl olan Allah sevgili kulu Meryem'i teselli ediyordu. Kuru ağaçta taze meyvelerin belirmesi de Hazret-i Meryem'e ihsan buyurulan bir kerametti..

Kış ortasında kupkuru ağacın yeşerip meyve vermesiyle Meryem'in babasız çocuk doğurması birbirine ne kadar benziyordu.. Kudret-i İlâhî ne hârikalar meydana getiriyordu...

Daha açık bir ifadeyle O'na deniyordu ki:

(Artık) Ey muhterem kul, ey has ve pâk Meryem! **(Ye)**. O taze hurmalardan istifade et. Dilediğin kadar yemekte serbestsin. **(Ve iç)**. Akmaya başlayan ırmaktan su içerek hararetini gider..

Ey yaradılışı büyük kul! Gözün aydın olsun. Sen âlemde tebrike lâyıksın.. Bir manevî zevk ve bir safa ile yaşa... Çekinme! **(İnsanlardan bir kimseyi görürsen de ki: Ben Rahman için)** bana bu eşi bulunmaz tek inciyi ve bunca ni'metleri ihsan buyuran Rabb-i Kerîmim için **(oruca nezrettim).** Sükût etmek için Rabb-i Rahîmime adakta bulundum.. **(Bugün hiçbir** insan **ile asla konuşmayacağım!)** Ben ancak meleklerle konuşurum, ancak Rabbime tazarru ve niyazda bulunurum..

Ben bugün bir başka hâlin içindeyim.. Kimin böyle bir hâli vardır?

---

30 Meryem sûresi, âyet; 24-26.

MELEKLERİN HİMÂYESİ...

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), âleme meleksîmâ bir evlât getirmişti. Eşi ve benzeri bulunmaz bir hârika karşısındaydı. Şanı yüce olan Allah O'na nezih, pâk ve tertemiz İsa'yı lütfetmişti. O şimdi meleklerin himâyesindeydi...

Beyzavî, Hâzin ve Medârik'in beyanlarına göre: Hazret-i Meryem yavrusu ile beraber bir mağarada 40 gün kadar kaldı..

Artık kavmine dönmenin zamanı gelmişti. Kavmi O'nu kucağında bir çocukla gördüklerinde de âyet-i kerîmede belirtilen sözlerle cevap verecekti. Daha doğrusu konuşmayacaktı...

Onların şeriatında **"söz orucu"** vardı.. Oruç içindeyken hiç konuşulmazdı, eğer konuşulacak olursa oruç bozuluyordu.

Ona İlâhî bir ışık ve kurtuluş olmak üzere:

"Ben Rahman için oruç tutmayı adadım. Bugün hiç kimse ile konuşmayacağım!" de, diyerek bir çıkış yolu gösteriliyordu...

Ve Yüce Allah'ın Rahman sıfatı hatırlatılıyordu. Çünkü **Rahman:** Kullarına karşı rahmeti umûmi ve pek çok, demektir...

Hazret-i Meryem, nezih yavrusunu kucağına alıp yola düştü. Artık kavmine dönüyordu...

Üzüntü ve kederi de tamamiyle dağılmıştı.. Yüce Allah'ın kendisine yardım ettiğini biliyordu... Meleklerin çocuğunun etrafında döndüğünü ve kendisini teselli ettiğini de yakînen görmüştü...

Allah ve melekleri O'nunla olduktan sonra kim ne yapabilirdi ki?..'.

Keder ve gam devri bitmiş, neş'e çağı başlamıştı... Yaradan Allah'ın yardımı O'na yoldaş olmuştu...

Bir hârika-i hilkat olan yavrusunu kucağında sıkıca tutarak kavmine geldi...

Şimdi Kur'ân'dan takip edelim:

"Artık O'nu yüklenerek kavminin yanına getirdi. Dediler ki: Ey Meryem! Doğrusu pek büyük, çirkin bir şey ile gelmiş oldun.

Ey Harun'un (soy itibariyle neslinden gelen) **kız kardeşi! Senin baban kötü bir adam değildi, anan da iffetsiz bir kadın değildi."** [31]

İnsanlar elbette ilk bakışta hayret edeceklerdi.. Çünkü Hazret-i Meryem iffet timsâli bir kızdı.. Ömrünü Allah'a ibâdetle geçiriyor, bir dem olsun Hak hizmetinden geri kalmıyordu.

Bugüne kadar O'nda bir iffetsizlik görülmemişti.. Üstelik Harun (Aleyhisselâm) gibi bir peygamberin de soyundandı.. Babası da hatırı sayılır bir âlim idi. Annesi de iffet ve şerefiyle tanınmış bir hanımdı...

Böyle anne babadan gelen ve kendisini bugüne kadar Hak hizmetine veren birinin kucağında bir bebekle gelmesi insanları hayrete düşürmüştü...

Hazret-i Meryem kendisi konuşsa hiç kimseyi inandıramazdı. Fakat kucağındaki bebek konuşsa akan sular dururdu..

Herkesin Meryem'e hayretli nazarlarla baktığı bir andı ki, en büyük mucize tecelli etti.

Hazret-i Meryem yavrusuna işaret edince anne kucağında duran Hazret-i İsâ konuşuverdi. Bir sabinin konuştuğu hiç görülmüş şey değildi.. Ne var ki, o sabî, Allah'ın peygamberiydi...

---

31 Meryem sûresi, âyet: 27-28.

"Dedi ki: Ben gerçekten Allah'ın kuluyum, bana kitap verdi ve beni bir peygamber yaptı.

Beni, her nerede olsam mübarek (hayır öğreten) **kıldı ve hayatta bulunduğum müddet, bana, namazı ve zekâtı emretti.**

Beni, anneme ihsânkâr kıldı ve beni azgın bir zorba yapmadı.

Hem doğduğum gün, hem öleceğim gün, hem diri olarak (mezardan) **kaldırılacağım gün, selâmet benim üzerimedir."** [32]

Hazret-i Meryem'in kucağında taşıdığı çocuğa işaret etmesiyle bebek, konuşuvermişti... Bir hârika kudret olarak Hazret-i İsâ diyordu ki:

(Ey annemin hâline şaşıp duran insanlar!. **"Ben şüphe yok Allah'ın kuluyum!"** O Kerim, o Rahîm Hâlik'ın bir mahlûkuyum. Ancak O'na ibâdet ederim. O Ma'bûd-i Kerîm, o can cevherini ten kutusuna koyan, Âdem'in nesli dizisini süsleyen Allah **"Bana kitap verdi."** İncîl gibi bir kitabın bana verilmesini takdir buyurmuş oldu.. **"Ve beni bir peygamber kıldı."** Benim, Benî İsrail'e gönderilmiş bir resul olmamı Levh-ı Mahfûz'da yazdı..

Ey benim gibi bir sabinin konuşmasına taaccüb edenler! Hayret etmeyin. Aziz, Kerim, Celîl ve Rahman olan Allah, **(beni nerede olsam mübarek kıldı.)**

Beni nice bereketlere erdirdi, beni birtakım mucizelerle müeyyed buyurdu. **(Ve bana hayatta olduğum müddetçe namaz ve zekât ile emretti. Beni anneme itaatkâr kıldı. Selâm benim üzerimedir.)** Bir avuç toprağa can bahşeden, taşlar arasından sular çağlatan, bulutlardan yağmurlar akıtan, kâinatı zümrüt bahçeler hâlinde donatan Rabb-i Kerîmim, beni dâima selâmette bulunduracaktır, hiçbir kimse bana zarar eriştiremez.)

---

32 Meryem sûresi, âyet: 30-31-32-33.

❁❁❁

Anne kucağındaki bir bebeğin bu şekilde konuşması akıllara ilâhî bir kırbaç gibi indi...

Herkes hayret ve dehşetler içinde kalmıştı...

Artık Hazret-i Meryem'e dil uzatacak takati kendilerinde bulamıyorlardı..

O'nun masumiyetine inanmaktan başka çâre de yoktu..

Yoksa bir bebek nasıl konuşabilirdi?

Hâzin tefsirinin beyânına göre, Cenâb-ı İsa'nın bu sözleri, Hak elçisi Zekeriyyâ (Aleyhisselâm)ın da hazır bulunduğu bir mecliste vâki olmuştu. Anne kucağındaki İsâ (Aleyhisselam) bir işaretle söze başlayınca, Hazret-i Zekeriyyâ O'nu teşvik etmiş ve şöyle buyurmuş:

"Ey meleksîmâ! Hüccetinle konuş da bunları sustur!"

Babasız Hak peygamber İsâ (Aleyhisselâm) bu harikulade sözleri söylediğinde kırk günlük bir bebekti...

BEŞİKTE KONUŞANLAR..

Şanlı sahâbî Ebû Hüreyre (radıyallahu anh) den rivayet edilmiştir:

Nebiyy-i Zîşân Efendimiz şöyle buyurdular:

— **"Üç kişiden başka, beşikte konuşan olmamıştır. Bunlar: Meryem oğlu İsâ ve Sâhib Cüreyc'dir.."**

Cüreyc âbid bir adamdı..

Bir ibadethane edinerek orada ibâdete koyuldu...

(Rabb-i Kerîmi'nin tâatinde bulunuyordu).

Bir gün namaz kılıyordu.. Tam o anda annesi gelip seslendi:

— Yâ Cüreyc!.

Cüreyc:

— *Yâ Rabbi, dedi; anneme cevap vermekle, namaza devam karşısındayım.*

Ve namaza devam etti... Annesi dönüp gitti. Ne var ki) ertesi günü yine gelip seslendi:

— Yâ Cüreyc! Cüreyc yine:

— Ey Rabbim, dedi; anneme cevap vermekle, namaza devam etmek karşısında kaldım!..

Namaza devam etti...

Bunun üzerine annesi (ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırıp) beddua etti:

— İlâhî! (Oğlum Cüreyc) fena kadınların yüzüne bakmadıkça O'nun canını alma!..

(Ve uzaklaşıp gitti...)

❁ ❁ ❁

Bir gün İsrâîloğulları Cüreyc ve O'nun ibâdeti hakkında konuşuyorlardı.. Güzelliği ile meşhur fahişe bir kadın da orada bulunuyordu. Bu kadın dedi ki:

— Eğer isterseniz bu âbidi yoldan çıkara bilirim!..

(Ve Cüreyc'in başına bir felâket bulutu gibi geldi. Ne var ki, âbid ve sâdık Cüreyc, O'nun yüzüne bile bakmıyordu.)

Yoldan çıkarmak için ne kadar uğraştı ise de Cüreyc, kadına kulak asmadı...

(Cüreyc'i yoldan çıkaramayacağını ve sözünü de yerine getiremeyeceğini anlayan bu ahlâksız kadın) Cüreyc'in ibâdetgâhına sığınmakta olan bir çobana gelip onunla yattı ve gebe kaldı... (Günü gelip çocuk dünyaya gelince de) çocuğunun Cüreyc'den olduğunu ileri sürdü...

Bunun üzerine halk, (fena öfkelendi, kan bürüyen gözlerle koşuştular ve) Cüreyc'in başına üşüştüler, onu oradan çıkardılar, ibadethaneyi yaktılar; Cüreyc'i de döğmeye başladılar...

Cüreyc:

— Durun, durun, dedi; ne yapıyorsunuz?

(Hep bir ağızdan haykırdılar):

— Sen bu kadınla zinaâ etmişsin ve bu çocuğu senden doğurmuş!..

(Cüreyc'in aklı uçacak gibi oldu ve) dedi:

— Çocuk nerededir?

Çocuğu getirdiler. Cüreyc çılgın adamlara hitap etti:

Beni bırakın da namaz kılayım!..

(Bıraktılar), namaz kıldı, namazı müteakip çocuğa gelerek karnını dürttü:

— Ey çocuk, dedi; baban kimdir? Çocuk derhal cevap verdi:

— Filân çobandır!..

Bunun üzerine halk Cüreyc'e dönerek onu öpmeye ve okşamaya başladılar ve dediler:

— (Ey mübarek zât), senin için yıkılan mabedi altından yapacağız!.

Fakat O:

— Hayır, dedi; ibadethaneyi evvelce olduğu gibi çamurdan yapınız.

Ve öylece yaptılar...

BİR BAŞKA ÇOCUĞUN KONUŞMASI...

Bir gündü. Bir çocuk, annesinin memesini emiyordu. (O ân) cins bir ata binmiş, iyi giyinmiş, yakışıklı bir adam (yanlarından) geçti. Çocuğun annesi (adamın dış görünüşüne bakıp imrendi):

— Allah'ım! Çocuğumu buna benzet!., dedi...

Çocuk (emmekte olduğu) memeyi bırakarak süvariye döndü ve onu süzdükten sonra dedi ki:

— Allah'ım! Beni buna benzetme!..

Sonra memesine döndü ve emmeye başladı...

Râvî devamla:

— Nebiyy-i Zîşân'ın, şehâdet parmağını ağzına koyarak çocuğun emişini hikâye ettiği gözümün önündedir. Parmağı ile emmeye başladı...

Sonra (Kâinatın Efendisi) şöyle buyurdular:

— Bir cariyenin yanından geçtiler. Halk onu, sen zina ettin, hırsızlık ettin, diye dövüyorlardı... Câriye ise:

— **Hasbiyallahü ve ni'me'l-vekîl,** diyordu. Çocuğun annesi (cariyenin düştüğü hâli görüp):

— İlâhî, dedi; çocuğumu bu kadının vaziyetine düşürme!.

Bu defa da çocuk; emmeyi bırakarak cariyeyi gözden geçirdi ve duâ etti:

— **Allahümmec'alnî mislehâ... (Allah'ım! Beni bunun gibi yap!..)**

Bunun üzerine her ikisi konuşmaya başladılar. Kadın, çocuğun muhalefet etmesinin sebebini anlamak için:

— İyi ve düzgün kıyafetli bir adam geçmişti. Ben de: İlâhî! Oğlumu buna benzet, diye temennide bulunmuştum. Sen ise:

— Allah'ım!. Beni buna benzetme, demiştin. Şu cariyeyi:

— Sen zina ettin, çaldın! diye döverek yanımızdan geçirdiler. Bunu görünce ben:

— Yâ Rabbi! Çocuğumu buna benzetme, dedim.

Sen ise:

— İlâhî! Beni de bunun gibi yap, dedin. (İşte bütün bunların) sebebini anlayamadım, (ey yavrucuğum, nedir bütün bunlar?) deyince, çocuk şöyle cevap verdi:

— O adam, gaddar ve merhametsizin biri idi. Bu sebeple:

— Ey Rabbim! Beni böyle gaddar yapma, dedim.

Şu cariyeye gelince: Halk ona, **"Sen zina ettin!"** diyorlardı. Halbuki masumdu, öyle bir kötü amelde bulunmamıştı. **"Çaldın!"** diyorlardı. Halbuki çalmamıştı... Bundan dolayı:

— **İlâhî! Beni bunun gibi günâhtan salim kıl,** diye dilekte bulundum. [33]

Yine rivayet edildiğine göre:

Nuh Aleyhisselâm, İbrahim Aleyhisselâm, Mûsâ Aleyhisselâm, Hazret-i Yûsuf un masumiyetine şehâdet eden çocuk, Yahya Aleyhisselâm, Nebiyy-i Zîşân Efendimiz, bir de Allah Resûlü'nün huzuruna getirilen sabî çocuk.. Bunlar çocuklukları ânında konuşmuşlardır...

Yüce Allah'ın izni keremiyle ve bir hârika-i kudret olarak Hazret-i İsâ da annesinin kucağında konuşuvermişti... Kırk günlük bir sabinin konuştuğunu gören ve sesini kulakları ile duyan insanlar artık hakikati kavramışlardı.. Artık kimse Hazret-i Meryem'e kötü bir gözle bakamaz ve O'na dil uzatamazdı...

33 Buhârî ve Müslim.

Çünkü kucağında taşıdığı meleksîmâ yavru şöyle diyordu:

"Ben gerçekten Allah'ın kuluyum; bana kitap verdi ve beni bir peygamber yaptı." [34]

34 Meryem sûresi, âyet: 30.

HAZRET-İ ÂDEM'İN BİR BENZERİ...

Babasız hak peygamber Hazret-i İsa'nın yaratılışı çok kimselerin ayağını kaydırmaktadır.. Adam kendi yaratılışını unutuyor da, "hiç babasız çocuk olur mu?" diyerek dalâlet bataklığına düşüyor...

Evet;

Dalâletin kör gözü hiç bakmıyor ki göğe, Âlemden ibret alıp veda etsin körlüğe!..

Hıristiyanlar, Allah elçisi İsa'nın babasız olduğunu kabul etmezler. Ve o mübarek peygambere (hâşâ) **"Allah'ın oğlu"** derler.

İnsanlığın nûr ve hüner kaynağı, iz'an ve irfan pınarı Kur'ân-ı Kerim, onların bu çürük ve karanlık iddialarını reddeder..

Azîz ve Celîl olan Allah buyuruyor ki:

"Muhakkak ki İsa'nın babasız dünyaya geliş hâli **de, Allah katında Âdem'in hâli gibidir. Allah, Âdem'i topraktan yarattı, sonra O'na:** "İnsan ol!" **dedi. O da, hemen insan oluverdi."**[35]

Yüce Allah'ın "Ol!" demesi; dilediği şeye kudretinin mânâsız ve sebepsiz tesir etmesinden ibarettir. Yoksa Cenâb-ı Hak yarattığı her şeye "Ol!" diye hitab etmez ve hitab etmesi de şart değildir[36].

35 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 59.

36 Risâle-i Hamîdiye, H. Cisri.

İnkarcıları susturmak için, Hazret-i İsa'nın yaratılışı Hazret-i Âdem'e benzetilmiştir.

Hazret-i Âdem bu benzetmede acayiplik bakımından daha ileridedir.. Hazret-i Âdem'in ne babası, ne de annesi vardır.. Hazret-i Havva'nın yaratılışı da ibrettir.. O da, annesiz olarak Allanın kudretiyle, Hazret-i Âdem'den yaratılmıştır...

Ne desem ki?

Mantarlaşmış şu kafa, kâr sayıyor inkârı, Peki nasıl var olmuş: Kuş, **böcek, keklik, arı?...**

BİR HÂDİSE...

Bu âyet-i celîlenin nüzul sebebi ise şöyle: Hicret'in dokuzuncu yılı idi... Necran'da oturan Hıristiyan âlimlerinden altmış kadarı, Cenâb-ı İsâ (Aleyhisselâm) hakkında görüşmek üzere nûr şehri Medine'ye geldiler.. Allah Resûlü'nün yüksek huzuruna çıktılar ve dediler:

— Sen niçin bizim sahibimize şetmediyorsun?

Kâinatın Efendisi sordu:

— Ne diyormuşum? Cevap verdiler:

— Sen O'na kul diyormuş sun!..

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

— Evet. O Allah'ın kulu ve resulüdür!.. Hem de bakire olan Hazret-i Meryem'e bırakılmış Allah'ın bir kelimesidir...

Hıristiyan âlimleri fena halde öfkelendiler:

— Sen, dediler; hiç babasız insan gördün mü? Madem ki, Onun babasız olduğunu sen de kabul ediyorsun, o halde O'nun babası Allahü Teâlâ'dır.

Hâşâ, bin defa hâşâ!..

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi onlara, ilk peygamber ve ilk insan Hazret-i Âdem'i misâl verdiler. O'nun ne anası, ne de babası vardı... Hâlik-ı Azîmüş-şân'ın yüce kudretiyle var olmuştu. Böyle olunca da Hazret-i Âdem, Allah'ın oğlu olmaya (hâşâ) daha lâyıktı. O'na hiçbir zaman İbnullah

(Allah'ın oğlu) denilmediği gibi, Hazret-i İsa'ya da denilemezdi. Ne var ki, eteği zillet çamuruna batmış papazlar küfürlerinde inad ediyorlardı. İşte yukarıdaki âyet-i kerîme bu sebeple nazil olmuştu...

İş sadece bununla da kalmıyordu..

O inkarcı, o iftiracı, o akıldan el yumuş Nasârâ âlimleri hüccetsiz bırakacak susturacak, perişan edecek bir bahse davet ediliyordu...

Âlemin rahmeti, cihanın ziyneti ve Allah elçisi Cenâb-ı Mustafâ'nın mübarek huzurunda bile inatla direnen hıristiyan âlimleri Allah'ın kahr ve gazabına havale edilecekti...

Resûl-ü Zîşânına Yüce Allah şöyle buyurdu:

— "(Ey Hâtemü'l-Enbiyâ!) **İsâ** (Aleyhisselâm'ın) **Allah'ın kulu ve resulü olduğuna dair sana ilim geldikten sonra Onun hakkında kim seninle münakaşaya kalkışırsa şöyle de:**

— Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, bizleri ve sizleri çağıralım; sonra hepimiz duâ edip yalvaralım da Allah'ın lanetini yalancıların üzerine okuyalım." [37]

Rabb-i Kerîmi'nin bu emriyle Allah'ın Resulü Necran heyetini mübâhaleye davet etti...

Nasârâ âlimlerinin aklı uçacak gibi oldu...

Böyle bir sıddîk peygamberle nasıl mücâdele edebilirlerdi. O'nun dâvetine icabet etmekten çekindiler ve dediler:

— Bize müsaade et de meşveret edelim!..

Ve huzurdan ayrıldılar..

Kaldıkları yere gelip başbaşa verdiler. Dakikalarca, saatlerce bu iş üzerinde meşveret ettiler. Reisleri Abdülmesih:

37 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 61.

— Ey hıristiyanlar cemâati, dedi; insafla düşününüz. O zaman bu zâtın hak peygamber olduğunu anlarsınız.. Hazret-i İsâ hakkında en doğru ve en açık sözü bu zât söyledi. Ona ne ilâh diyor, ne de yalancılıkla itham ediyor. Aksine Allah'ın kulu ve resulü diyor. Haberiniz olsun.. Hangi peygamberle lânetleşilmişse cür'etkârlar helak olup gitmişlerdir. Eğer eski dininizde kalmak isterseniz, bu mübarek zâtla barış yapınız...

Ertesi gün oldu...

Hıristiyan âlimleri Nebiler Serverinin huzuruna çıkmak üzere yola koyuldular...

Bir de ne görsünler...

Allah'ın Sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın peygamberi siyah bir elbise giyerek evinden çıkıverdi..

Nebiyy-i Zîşânın kucağında Hazret-i Hüseyin vardı. Hazret-i Hasan'ın da elinden tutmuşlardı. İffet timsâli Hazret-i Fâtıma (Radıyallahu anhâ) ardından geliyor; Allah'ın yenilmez arslanı Hazret-i Ali de O'nu takip ediyordu.

Kevser çeşmelerinin mâliki Cenâb-ı Peygamber onlara:

— Ben duâ ettiğimde siz âmîn deyin!

Buyurdular. Nebiler Serveri böylece hıristiyanlarla mübâhaleye hazırlanıyordu..

Allah Resûlü'nün bu tavrını gören Nasârâ büsbütün korktu.. Şimdi elleri, yürekleri, bütün bedenleri korkudan titriyordu...

Nasıl korkmazlardı ki, karşılarında sıddîk bir peygamber vardı..

Reisleri Abdülmesih ileri atıldı ve dedi:

— Ey cemâat! Vallahi ben birtakım doğruluk ve samimiyet eserleriyle aydınlanan yüzler görüyorum ki, eğer bunlar Allah'tan bir dağın kalkmasını isteyecek olsalar şüphe etmem ki, istedikleri yerine getirilir.. Bu mübarek nebî ile lânetleşmeyin. Yoksa hepiniz helak olursunuz...

Artık helak olmaktan korkuyorlardı... Derhal Kâinatın Efendisine yaklaştılar:

— Ey nebî, dediler; biz lânetleşme görüşün de değiliz. Siz dininizde kalınız. Biz de kendi dinimizde sebat edeceğiz!.

Ne var ki, Allah'ın Resulü onların bu sözünü kabul buyurmadı.

— Müslüman olunuz, dedi; aksi halde sizinle cenk edeceğiz!..

Necrânlıların harp edecek güçleri de yoktu.. Cizye vermek suretiyle kendileriyle barış yapılmasını rica ettiler.. Varlığın Nuru neticede onların bu teklifini uygun buldu ve anlaşma yapıldı...

Ebedî hayat müjdecisi ve Allah'ın elçisi buyurdular ki:

—**"Nefsim yed'-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer bunlar cür'et edip de benimle lânetleşmiş olsalardı; hepsinin kökü kesilecek ve yurtları ateşle dolacaktı."**[38]

Kâinatın Fahri dâvasında yüzde yüz haklı idi.. Bu hâdise O'nun bir peygamber-i zîşân olduğunu gösteren mu'cize demektir..

Yine bu hâdise O'nun peygamberliğinin hak olduğuna iki cihetle delâlet etmektedir:

1) Allah'ın emrettiği lânetleşme teklifinde bulunması.. Çünkü böyle bir hâl ancak dâvasından tamamiyle emin olan bir zâtın kârıdır. Öyle bir zât-ı risâlet ki, kendisiyle beraber en yakınlarını da ortaya koymuştu. Demek ki o Nebiyy-i Ekrem bütün iddialarında, dâvalarında hak ve sıdk üzere bulunuyordu..

2) Necrânlıların mücâdeleden vazgeçmeleri... Eğer Kâinatın Fahrinin hak peygamber olduğu nu anlamamış bulunsalardı asla lânetleşmekten çekinmeyeceklerdi. Kendi fikirlerinin akılsızlık ve saçmalıktan başka bir şey olmadığını gördüler, **"evet!"** diyemediler..

---

38 Ö. N. Bilmen Tefsiri, cilt: 1, sahife: 382.

İşte onların bu hareketi de Allah Resulü'nün sıddîkıyetine delâlet eder.. Evet:

Son Nebî Tek kılavuz, uyarsın başka kime? Ondan ayrılan gider, ateşten bir iklime!..

MERYEM OĞLU İSÂ ALEYHİSSELÂM

"İşte hakkında (yahudilerle hıristiyanların) ihtilaf edip durdukları Meryem oğlu İsa'ya dair Allah sözü budur." [39]

Hazret-i Meryem, o pak, temiz ve tâhire hanım mübarek yavrusunu kucağına alıp kavmine dönmüştü... Herkesin hayretli bakışları altında Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm) da bir sabî olduğu halde Allah'ın izniyle konuşmuştu. Ne var ki, yahudi ve hıristiyanlar şaşkınlıkta devam ediyorlardı... Nasturiye taifesi:

—"İsâ Allah'ın oğludur!"

Diyorlardı..

Yahudiler de:

— "İsâ Allah'tır, yeryüzüne nüzul etmiş, sonra göğe yükselmiştir."

Demedeydiler.

Ve öyle bir hârika-i kudretin kadrini yükseltmek isterken Hâlik-ı Kâinât'ın ülûhiyetini, vahdaniyetini, beşeri ahvâlden münezzeh olduğunu inkâr ediyorlardı.

İşte Kur'ân-ı Kerim bu mübarek âyetleriyle o sapıklar taifesinin yüzüne müthiş bir şamar vuruyordu...

Hazret-i İsâ, Allah'ın kulu ve resulü idi... Hazret-i Meryem'in de oğluydu...

---

39 Meryem sûresi, âyet: 34.

Dikkat edilecek olursa Kur'ân-ı Kerim'de hiçbir peygamber, "falanın oğlu falan" şeklinde babasına veya annesine nisbet edilerek zikredilmez. Allah'ın bütün peygamberleri, sadece isimleriyle zikredilmiştir: Âdem, İdris, Nûh, Hûd, İbrahim, İsmail gibi..

Bir hârika-i kudret olan Hazret-i İsâ ise, **"Meryem oğlu İsâ"** olarak geçmekte ve anasına nisbet edilmektedir..

İşte Kur'an-ı Hakîm'in bu ifâdesi, hıristiyanların ve yahudilerin bütün itirazlarını reddetmektedir..

İnsanın yakası bir kere şeytanın eline geçmesin, artık o kimse taşların bile kalbini sızlatacak iftiralara başvurabilir. Nitekim onu da yaptılar.

Hazret-i İsa'ya düşmanlıkta o kadar ileri gittiler ki, O'nun babasız olduğunu bir türlü kalın kafalarına sığdıramadılar ve O'na **"İsâ bin Yûsuf"** dediler...

(Hâşâ) Cenâb-ı İsâ (Aleyhisselâm), Yûsuf un da oğlu değildir. O, Yüce ve Kerim olan Allah'ın Meryem'e ilka ettiği bir kelimedir. Babasız olarak **"Kün!"** emriyle yaratılmıştır. Kün emriyle yaratıldığı için ona **"Kelime"** denilmiştir...

Hıristiyan kaynaklarının asılsız iddialarından biri de şudur:

— Hazret-i Meryem (radıyallahu anh), Yûsuf Neccâr denilen zât ile evlenmiştir. Ve Hazret-i İsa'dan başka üç çocuk daha dünyaya getirmiştir.

Bu da tamamiyle onların uydurduğu bir yalandır ve o pak, temiz, mübarek kadına iftiradır. Kur'ân-ı Kerîm'in hiçbir âyetinde Hazret-i Meryem'in evlendiğine işaret edilmemiştir... Peygamberler peygamberi de hadîs-i şeriflerinde O'nun için **"Azrâ!"** sıfatını kullanmıştır... "Azrâ", bakire mânâsına gelmektedir... O halde Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ) ömründe hiç evlenmemiş ve bakire olarak kalmıştır...

HAZRET-İ İSA'YA "KELİMETULLAH" DENMESİ...

Yukarılarda da izah edildiği gibi Hazret-i İsâ, hârika-i kudret eseri olarak babasız yaratılmıştı...

Kurân'da iki yerde Hazret-i İsa'nın **"Kelimetün minellah" (Allah tarafından bir kelime)** olduğu zikredilmiştir.[40]

Evet: Her ni'met ve her mahlûk Allah'a aittir. Ancak mahlûkat içinde hususî bir şeref ve üstünlüğü olan bazı şeyler, doğrudan doğruya Yüce Allah'a izafe edilerek zikrediliyor..

Meselâ: Kabe'ye **"Beytullah" (Allah'ın Evi);** Salih peygamberin mu'cizesi olan deveye **"Naka-tullah" (Allah'ın devesi)** denilmiştir. İşte bunlar gibi Hazret-i İsa'ya da **"Kelimetullah"** denmektedir. .

Hazret-i İsa'nın sâir insanlardan farkı şudur ki, her insan bir babanın sulbünden gelmektedir. Hazret-i İsâ ise **"Kün!"** emriyle yaratılmıştır. O'nun varoluşu bu **"Kün"** kelimesine isnad edilmiştir...

İşte Cenâb-ı İsa'nın vücûdunun bu **"Kün"** kelimesinin aynı sayılması caizdir. Onun yaratılışında **"Kün"** kelimesinin tesiri daha açık ve daha mükemmeldir.

Aslında her şey ve her mahlûk Rahman olan Allah'ın kudretinin eseridir. Ne var ki, kudret-i İlâhiyye'nin bu icadına zahirî

40 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 39 ve 45

sebepler perde yapılmıştır.. Halbuki Hazret-i İsa'nın yaratılışı, kudret-i İlâhiyye'nin bir hârika eseridir. Ve O'na bu sebeple **"Kelimetullah"** denilmiştir...[41]

Evet:

Dal ucunda gülleri etmektedir var Allah,
Ey ümmet-i merhume, dost Allah'tır, yâr Allah!..

41 **Hazret-i İsa'nın doğumu, Milâd olarak bildiğimiz tarihten 4 veya 8 yıl öncedir.** O'nun doğumu yahudi kralı Herod'un devrine rastlar. Kral Herod Milâd'tan önce dördüncü yılda öldüğüne göre Hazret-i İsa'nın en az bu tarihten birkaç sene evvel doğmuş olması gerekmektedir.. Milâd tarihi ilk defa 534 yılında hesaplanmış, bu hesapta yapılan yanlış da bir daha düzeltilmemiştir. Zaman boyunca o yanlış hesap akıp gitmektedir...

HAZRET-İ İSÂ VE HAZRET-İ MERYEM'İN KUDÜS'TEN AYRILIŞI...

Babasız hak peygamber Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm)ın beşikte konuşması yahudileri ve inkarcıları susturmuştu... Ne var ki, hüsran tarlasına kamış diken bedbahtlar bir müddet sonra tekrar Hazret-i Meryem'i itham etmeye başladılar...

O temiz, pâk ve sâdık hanıma — hâşâ — zina isnad ediyorlardı!. Sapıklık ve iftirada o kadar ileri gittiler ki:

— Bu işi, dediler; olsa olsa Zekeriyyâ yapmıştır!..

Bir peygamber-i âlişâna da — hâşâ — çamur atmaya kalkıştılar. Zehirli nefeslerle halkı da ifsâd ediyorlardı.. Nihayet cehline kurban olan halk, bendini yıkmış bulanık sular gibi aktı ve Hazret-i Zekeriyyâ, bu zâlimler eliyle şehîd edildi.

Hazret-i Zekeriyyâ'nın mübarek canına kıymışlardı. Fakat duracak değillerdi.. Bir müddet sonra bu defa Hazret-i Yahya Aleyhisselâm'ı küfür oklarına hedef seçtiler ve O'nu da şehîd ettiler..

Yahudiler yaptıkları bu şenî cinayetlerden dolayı, Kur'ân-ı Kerîmde peygamber katilleri diye tavsif edilmişlerdir.. Ve Yüce Allah şöyle buyurur:

"Allah'ın âyetlerini inkâr edenler ve haksız yere peygamberleri öldürenler, insanlar arasında insaf ve adaletle emredenleri ezip yok edenler var ya!. İşte onları çok acıklı bir azab ile müjdele!" [42]

42 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 21.

Kendi peygamberlerini öldürmek, hiçbir ümmetin yapamadığı korkunç bir iştir... Taşların bile kalbini sızlatacak bu şenî cinayetleri yahudiler işlemişlerdir... Ve artık en acıklı azap onlaradır...

İşte Hazret-i Zekeriyyâ'nın şehîd edilmesinden sonra Hazret-i Meryem endişelendi... Bu azgın ve sapkın yahudiler O'na da saldırabilirlerdi. Allah'ın emriyle oğlunu da alarak Kudüs'ten ayrıldı. Yüksekçe bir bölgeye yerleşti. Bu mevki suyu ve meyvesi tatlı, havası güzel ve rahat bir yerdi. Bu yerin Mısır'da olduğu da kabul edilir...

Hazret-i Meryem ve Hazret-i İsâ burada 12 sene kaldıktan sonra tekrar Kudüs'e döndü..

Hazret-i İsa'nın çocukluğu ve gençliği nerede ve nasıl geçti? Bunu tam olarak bilemiyoruz.. Bilinen odur ki, çocukluğunun bir kısmı **Kudüs'te,** bir kısmı da **Remle'de** geçmiştir. Gençliği de **Nasıra** denilen kasabada geçmiştir...

İLÂHÎ VAHYE MAZHAR OLUYOR...

Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm) dan zuhur eden mucizeler, harikulade haller, O'nun bir bedî-ay-ı kudret olduğunu isbat ediyordu... Bir rivayete göre, 13 yaşında iken nübüvvete nail olmuşlardır. Fakat, nübüvvetini 30 yaşında ilân etmiştir...

Yüce ve Kerîm olan Allah, İlâhî vahiy olarak ona **İncil'i** nazil buyurmuştur..

İncîl-i Şerif, dört kitaptan biridir. Kur'ân-ı Kerîm gibi Allah'ın kitabıdır. Ne var ki, İncîl-i Şerifin aslı, bugün cihan denilen bu sarayda mevcut değildir..

Ellerde dolaşan ve **"Kitab-ı Mukaddes"** denilen İncîller ise başkaları tarafından yazılmış birer menkıbe kitabıdır..

Şu anda bu İncîllerden dört adet vardır:

1 — **Matta İncili,**

2 — **Markos İncili,**

3 — **Luka İncili,**

4 — **Yuhanna İncili...**

Birincisi 28 bâb, ikincisi 16 bâb, üçüncüsü 24 bâb, dördüncüsü de 21 bâbdır..

Bunların içinde bazı hakikat pırıltıları olsa da, hiç birisinin ifadesi diğerini tutmamaktadır..

Yüce ve Kerîm olan Allah'ın Hazret-i İsa'ya inzal buyurduğu İncîl ise semavî bir kitaptır. Kur'ân-ı Kerîm'de bu İncîl, beş sıfatla tavsif edilmiştir:

"İncîl ehli, Allah'ın indirdiği İncil'deki hükümlerle hüküm versin. Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hüküm vermezse, işte onlar fâsıklardır." [43]

İncil'deki hükümlerin bir kısmı Cenâb-ı Hakk'ın vahdaniyetine, Hazret-i İsa'nın bir beşer olup nebîlikle şerefyâb bulunmuş olduğuna dairdir.

Son nebi ve âlemin rahmeti Hazret-i Muhammed'in (sallâllahü aleyhi ve sellem) de Hâtemü'l-Enbiyâ olup O'na verilecek Kurân-ı Kerîm ahkâmına muhalif olan sabık hükümlerin mensûh bulunacağına aittir...

Ne var ki, yahudi ve nasârâ taifesi Hak'tan gelen bu semavî kitapları tebdil etmiş, bozmuş, onlardaki ilâhî hükümlere riayette bulunmamıştır. Ve Hâtemü'l-Enbiyâ'ya ait beyanâtı ve haberleri imhaya çalışmış durmuştur. Artık ellerde İlâhî vahye dayanan İncîl de kalmamıştır...

Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'a indirilen İncîl, beş sıfatla tavsif ediliyor:

1 — Hidâyet olması... Çünkü, onda hak olan akidelere delâlet eden âyetler olduğu cihetle, o zaman için insanlara bir hidâyettir.

2 — Nur olması... İnsanların saadet ve selâmetine vesile olan şer'î hükümleri beyân ettiği cihetle, nûr ismine seza ve lâyıktır. Çünkü Allah tarafından indirilmiştir.

3 — Hazret-i Musa'ya vahyedilen Tevrat'ı tasdik edici olması... İncîl, kendisinden evvel nazil olan Tevrat'ın semavî kitaplardan bir kitap olup, zamanında onunla amel vâcib olduğunu tasdik etmektedir.

43 Mâide sûresi, âyet: 47.

4 — İncil'in bir başka cihetten hidâyet olması... Çünkü, İncîl şer'î hükümleri beyân ettiği cihetle hidâyet olduğu gibi, Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın peygamberi Hazret-i Muhammed'in (sallâllahü aleyhi ve sellem) bi'setini müjdelediği ve vasıflarını beyân ettiği cihetle dahi, beşeriyyeti sırat-ı müstakime (yâni doğru yola) sevkettiğinden, ikinci kere hidâyet olarak zikredilmiştir.

5 — İncil'in muttaki olanlara mev'ıza olması... Çünkü İncîl birçok nasihatlar, öğütler ve va'zlar üzerine müştemildir... [44]

Daha evvelce de belirttiğimiz gibi, Hazret-i İsa'dan sonra İncîl-i Şerif pek çok tahrifatlara ve tebdile uğramıştır...

Ne şaşılacak şey ki, şimdi kapı kapı dolaşıp İncîl dağıtılmakta, insanlar misyonerler tarafından kandırılmaktadır. Halbuki eldeki İncîller Allah'ın kitabı değil, papazların hayâl ürünüdür...

44 Hulâsatü'l-Beyân, M. Vehbi. c. 3, s. 1236.

İMÂNA DAVET...

Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm), ilâhî memuriyetini alır almaz Benî İsrail'i îmâna davet etti... Yoldan sapmış, Allah'ın adını unutmuş, azmış, şeytana yoldaş olmuş insanları nûr ve hidâyete erdirecekti..

Elbette ki bu iş kolay olmayacaktı. Rabb-i Kerîmi O'nu en belâlı bir kavme göndermişti.. O kavim ki, nice peygamberleri öldürmüştü. O kavim ki, Allah korkusu nedir bilmiyordu. O kavim ki, azgınlık ve sapıklıkta bir taneydi. O kavim ki, O'na da ihanet edecekti...

Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ın insanları îmâna daveti Kur'ân-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

"Bir vakit Meryem'in oğlu İsâ, şöyle demişti: "— Ey İsrail oğulları! Ben, size (gönderilen) **Allah'ın peygamberiyim. Önümde Tevrat'ın tasdikçisi ve benden sonra gelecek peygamberin müjdecisi olarak geldim ki, o peygamberin ismi "Ahmed - Muhammed"dir. Sonra İsâ, onlara mucizelerle gelince: "— Bu, apaçık bir sihirdir" dediler."** [45]

Peygamberlik dâvası elbette büyük ve çetin bir şeydi. Başka iddialara hiç benzemezdi. Peygamber olanın elinde mucizeler ve hârika eserler zuhur etmeliydi...

İşte Cenâb-ı İsâ, İsrâîl oğullarını îmâna davet ettiğinde dediler ki:

---

45 Saf sûresi, âvet: 6.

— Madem öyle, delil getir, bir mucize göster!..

O sıddîk nebî:

— Ey insanlar, buyurdu; ben size Rabbiniz tarafından bir mucize getirdim!

Herkes sesini yükseltip haykırdı:

— Bu mucize nedir?

Hazret-i İsâ cevap verdi:

— Ben size çamurdan kuş şeklinde bir şey yaparım ve ona üfürürüm. Yüce Allah'ın izniyle derhal canlı bir kuş olur... Yine Allah'ın izniyle anadan doğma körü, abraşı iyi eder, ölüleri diriltirim; evlerinizde ne yiyor ve ne biriktiriyorsanız, size onları da haber veririm...

İsrâîl oğulları işi şamataya döktüler. Bir gulguledir başladı. Avaz avaz bağırdılar:

— Ey İsâ! Sen bu söylediklerini yapmaya muktedir değilsin!..

Hak elçisi Cenâb-ı İsâ tatlı bir tebessümle:

— Ey insanlar, dedi; eğer bu dediklerimi yaparsam bana inanır ve beni tasdik eder misiniz?

Hep birden haykırdılar:

— Evet, seni tasdik ederiz!...

O yaratılışı güzel nebî mübarek eline bir parça çamur aldı, onu bir kuş şekline koydu, sonra ona üfürdü ve dedi:

— Şimdi bakın!..

Kuş hemen canlandı ve uçmaya başladı... Herkesin gözü hayret ve dehşetle açılmıştı. Ne var ki, içlerinden birinin haykırışı duyuldu:

— Bu bir sihirbazdır, bu muhakkak büyücü olmalı!..

Bir başkası da şöyle seslendi:

— Ey İsâ! Anadan doğma körün gözünü nasıl açacaksın? Göster bize de görelim!..

Hazret-i İsâ buyurdu ki:

— Getirin bana öyle birini!..

Derhal koşup anadan doğma bir körü alıp geldiler:

— İşte, dediler; göster mucizeni!..

Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm), mübarek ellerini körün gözleri üzerinde gezdiriverdi...

O da ne?

Anadan doğma kör görüyordu...

Gözü güneş ışığını ve etrafındaki insanları görüyordu..- Sevincinden aklı uçacak gibi oldu ve haykırdı:

— Görüyorum, görüyorum!..

Ne var ki, bu zâlim ve nankör kavim bir türlü îmâna gelmiyordu... Yine seslerini yükseltip bağırdılar:

— Ey İsâ! Ölüleri diriltmedikçe seni asla tasdik etmeyiz!..

Mucizelerle akılları oynatan Hazret-i İsâ yine yılmadı. Onların bu teklifine de evet dedi...

Ve bir kabristana gitti...

Ölüler diyarında Allah'ın kendisine verdiği hârikaları gösterecekti.

Bir kabrin başında durup ona hitap buyurdu:

— Allah'ın izniyle kabrinden kalk!..

Şimdi bütün gözler kabre dikilmişti.. Derhal kabir kuyusundan bir adam çıktı. Üstünü başını silkeleyerek ayağa dikiliverdi..

Allah'ın elçisini inkâr eden çılgın insanlar bu ölüyü de dirilmiş olarak gördüler...

Gördüler, fakat, yine îmân devletine eremiyorlardı.

O Nebiyy-i Zîşânın mucizeleri de gözlerini açmıyordu.. Hüsranın yolcularını bataktan kurtarmak mümkün değildi.. Hâlâ hüsran atını inkâr vadisinde sürenler vardı...

Ne desem ki?

Ey adam! İsyanı **sen,** iş **edersin kendine,** Hüsranın **sonu yoktur, haydi Hakk'a dön yine!..**

Ne var ki, Hakk'a dönmüyorlardı:

— Sen, diyorlardı; bize sihir yaptın, büyüledin bizi!..

Veyl size!..

DİRİLEN DÖRT KİŞİ...

Ebussuûd ve Hâzin'in beyânlarına göre, Cenâb-ı İsâ dört ölüyü diriltmiştir. İbn-i Abbas (radıyallahu anh) den:

— Hazret-i İsâ dört kişiyi öldükten sonra yeniden diriltmiştir. Bunlardan üçü, yeniden hayat bulduktan sonra yaşamaya devam etmişlerdir.

Birisi ise dirilmiş, konuşmuş ve sonra yine eski hâline dönmüştür...

Bu zât Nûh Aleyhisselâm'ın oğlu **Sam** idi...

Yine öldükten sonra dirilenlerden biri de Âzer adında bir adamdı. Âzer, aynı zamanda Hazret-i İsa'nın da dostu idi. Âzer beka âlemine göçünce onun kızkardeşi Allah elçisi Hazret-i İsa'ya haber gönderdi:

— *Ey* Allah elçisi, dostunuz Âzer vefat etti!..

Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm), kendisine inanmış kimselerle derhal yola koyuldu. Âzer'in köyü ile onların bulunduğu yer üç günlük mesafede idi. Köye vâsıl olunca Âzer'in defn edilmiş olduğunu gördüler. Kabrine konalı üç, dört gün olmuştu...

O yaradılışı büyük nebî buyurdu ki:

— Bana Âzer'in kabrini gösteriniz!..

Kabir kendisine gösterildi.

Babasız hak peygamber kabrin başına varıp:

— Ey Âzer, dedi; Allah'ın izni ile yeniden diril ve ayağa kalk...

Âzer'in mezarının birdenbire yarıldığı görüldü. Âzer mezarın içinde dikili verdi... Bundan sonra da nice zaman yaşadı.

Hazret-i İsa'dan bu harikulade mucizeyi görenler akıllarını oynatacak gibi oldular. Niceleri derhal kendini îmân denizine attı..

İkinci dirilen de bir ihtiyar kadının oğluydu. Genç yaşta ecel okuna hedef olmuş ve ölmüştü...

İhtiyar kadın Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ın peygamberliğini tasdik edenlerdendi. O'na ve O'nun Rabb-i Kerimine îmân etmişti...

Genç adamın cenazesi götürülürken Hazret-i İsâ oradan geçmedeydi. Yaşlı hanımın zari zari ağladığını ve yaralı kuşlar gibi çırpındığını gördü. Merhamet hazinesi kalbi dalgalandı, ona acıdı. Birden mübarek ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırdı..

— Rabbim, Rabbim, dedi; bu gence yeniden hayat ver!..

Delikanlı derhal dirilerek tabutunun üzerinde oturdu. Tabutu taşıyanlar öyle bir korkuya kapılmışlardı ki, her biri bir sokağa doğru koşmaya başladı...

Evinden gencin elbiseleri getirtildi...

Biraz önce tabutla kabre götürülen genç, yeniden elbiselerini giyindi ve annesinin yanına döndü...

Yine bu gencin de uzun zaman yaşadığı görüldü. Hattâ evlendi ve çoluk çocuk sahibi oldu...

Üçüncüsü: **Cenâb-ı İsa'nın bir hârika-i mucize olarak dirilttiği ölülerden biri de küçük yaştaki bir çocuktu...** Babasının bir tek oğluydu..

Babası îmân ehlindendi. Yavrusu vefat edince Hazret-i İsa'ya haber gönderdi.. Allah'ın peygamberi bir gün sonra geldi. Ölü çocuğun başında durup Yüce Allah'a duâ etti:

— Ey ihsanı bol Huda, bu çocuğa yeniden hayat bahşet!..

Çocuk Allah'ın izniyle diriliverdi... Bu hâle babası ve annesi pek sevindiler. Bu mucize imanlıların îmânını bir kat daha artırmıştı. Kâfirler ise inkârın kara derelerinde yüzüyorlardı...

Yahudiler gözlerinin önünde cereyan eden bu büyük hâdiseleri inkâr ediyorlardı.. Zaten onların huyu bu idi...

Kan yuvası gözleri hakikati görmüyordu...

İnkâr, inkâr, inkâr...

Allah'ın peygamberlerini yalanlıyorlardı.. İşte o hoş nefesli hak peygamber Hazret-i İsa'nın mucizelerine de inanmamışlardı:

— Bunlar sihirdir, bizi büyülüyorsun, deme deydiler...

Ve şunu ilâve ediyorlardı:

— Ey İsâ! Sen hep taze ölüleri diriltiyorsun! Bunlar belki de gerçekte ölmemişlerdir... Eğer gerçekten peygamber isen eski ölüleri dirilt de görelim!..

Hazret-i İsâ, o meleksîmâ peygamber buyurdular ki:

— Kimi istiyorsanız söyleyiniz. Yüce ve Kerim olan Allah'ın izniyle onu da dirilteyim!..

Yahudiler zafer kazanmak ümidiyle haykırdılar:

— O halde Nûh Aleyhisselâm'ın oğlu Sam'ı dirilt. Çünkü o öleli dört bin seneden fazla oldu...

Allah'ın resulü İsâ Aleyhisselâm:

— Siz, dedi; bana O'nun kabrini gösteriniz!..

— Peki, dediler; gel peşimizden!..

Bir cemâat olup yola düştüler ve Hazret-i Sam'in bulunduğu kabristana vardılar ve dediler:

— İşte O'nun kabri!..

Hazret-i İsâ, mübarek ellerini açıp kabrin başında duâ etti. Sonra da:

— Ey Nuh'un oğlu Sam, dedi; Allah'ın izni ile yeniden diril ve ayağa kalk!..

Şimdi bütün gözler kabre dikilmişti...

Herkes heyecan içinde olacaklara bakıyordu...

Birden yer şiddetle sarsıldı... Kabir yarıldı... Nuh nebinin oğlu Sam kabrinden dışarı fırlayıp oturdu...

Saç ve sakalının yarısı ağarmış, yarısı da siyah olarak kalmıştı. Kabrinden kalkar kalkmaz etrafını çevreleyen insanlara sordu:

— Ne var, ne oluyor? Yoksa kıyamet mi koptu?

Hazret-i İsâ Aleyhisselâm cevap verdi:

—Hayır, henüz kıyamet kopmuş değil!..

— O halde beni niçin kaldırdınız?

— Ben Allah'ın kulu ve peygamberi Meryem oğlu İsa'yım. Bu kavim benden mucize istedi.. Çünkü bir türlü îmâna gelmiyorlar. Ben de Allah'ın izni ile seni yeniden hayata döndürdüm...

Şimdi söyler misiniz? Neden saç ve sakalınızın bir tarafı beyaz, bir tarafı siyahtır?

— Ey Allah'ın kelimesi olan büyük zât! Bizim zamanımızda insanların saç ve sakalları ağarmıyordu,.. Gürültüyü duyunca kıyamet koptu zannettim ve pek çok korktum. Bu korku sebebiyle saçlarımın bir kısmı ağarıverdi.

— Dünyamıza dönerek yeniden yaşamak ister misiniz?

— Hayır, ey nebî; ben bulunduğum âlemden ve yerden memnunum. Bir daha bu belâlı dünyaya dönmek istemem!..

— O halde buyurunuz, kendi âleminize dönünüz!..

— Bir şartla ölmeyi ve o âleme gitmeyi kabul ederim!..

— Nedir o?

— Sizden bir rica!.

— Söyleyiniz!.

— Siz, Allah'ın hak peygamberisiniz. Sizi **"Kün"** emriyle yarattı ve size **"kelimetün minellah"** dedi. Size Tevrat'ı öğretti, İncil'i vahiy buyurdu. Rabb-i Keriminizin yanında sözünüz makbuldür. Benim için duâ ediniz de ölüm esnasında çekilen acıları bir daha duymayayım...

— Pekâlâ! Sizin için duâ ediyorum. Şânı pek yüce olan Allah size ölüm acılarını yeniden duyurmasın...

Ve o anda Allah elçisi İsâ Aleyhisselâm ellerini Rabbinin hacet kapısında açtı. Sam için duâ buyurdu. Sam bin Nûh da yeniden öldü ve aynı kabrine kondu...

Evet, bütün bu mucizeler oldu...

Ne var ki, lanete uğramış yahudiler bunun da bir sihir veya büyü olduğunu söylediler...

Ne desem?

Hangi küfür faresi dişler beyin zarını?
Ey inkarcı, bir kere düşünmezsin yarını!..

DİRİLTİLEN BİR ÖLÜ DAHA...

Yine tefsirlerde diriltilen beşinci bir ölüden bahsedilmektedir. Hâzin tefsirinde (cilt: 1, s. 231) önce şu âyetler nakledilir:

"Vaktaki İsâ onlardan küfrü hissedip anladı, şöyle dedi: "— Allah yolunda bana yardım edecekler kimdir?" Havariler şöyle dediler: "— Biziz, Allah dininin yardımcıları. Allah'a îmân ettik; ve sen şâhid ol ki, biz gerçek Müslümanlarız."

— "Ey Rabbimiz, indirdiğin İncil'e îmân ettik ve peygamberin İsa'ya tâbi olduk.

Artık bizi, birliğini ve peygamberlerini tasdik eden şâhidlerle beraber yaz." [46]

Bu mübarek âyetlerin tefsirinde müfessir merhum şöyle diyorlar:

— Hazret-i İsâ (Aleyhisselâm), Benî İsrail'e peygamber olarak gönderildiği vakit onları Allah'ın dinine (İslâm'a) çağırdılar. Ne var ki, onlar küfürde inat ediyorlardı.. Ve Allah'ın resulü İsâ Aleyhisselâm'ı memleketlerinden sürüp çıkardılar...

Allah'ın şanlı peygamberi yerinden, yurdundan olmuştu. Temiz, pâk ve iffet mâdeni sevgili annesi ile yapayalnız kalmıştı. Kırlarda ve köylerde dolaşıp duruyorlardı...

Bir gün yolları bir köye uğradı...

O köylülerden iyi bir insan onları kendi hanesine misafir etti. Misafirlerine izzet ve ikramda bulundu..

---

46 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 52-53.

Bunun mükâfatını görmekte de gecikmedi.. Çünkü köylünün evine birden bereketler yağmaya başlamıştı. Bu sebeple mübarek misafirlerini bırakmak istemiyordu...

Yine bir gündü..

Ev sahibi üzgün, perişan ve gamlı olarak evine döndü...

Sanki arzu incisine kilit vurulmuştu, gam durağı denilen bu cihan gerçekten adama elem veriyordu..

İffet timsâli Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ) adamın hâlini görmüştü... Neler olup bittiğini anlamak için adamın zevcesine sordu:

— Ey cömert kadın!. Efendinin nesi var? Onu pek kederli görüyorum!.

Kadın önce bir âh çekti:

— Sormayın, dedi; bir dert ki...

Hazret-i Meryem üsteledi:

— Derdinizi bana söylemende hayır vardır. Belki Yüce Allah O'nun sıkıntısını benim vasıtamla kaldırır...

Kadın şöyle anlattı:

— Bizim çok zâlim bir kralımız vardır. Her gün kendisine ve askerlerine kavminden birinin yemek vermesini ve şarap içilmesini emretmiştir. Buna takati olmayan fakirleri de şiddetle cezalandırır... Yarın sıra bizde; şu anda evimizde onları doyuracak nesne yoktur. İşte bunun için kocam gam pençesine düşmüştür...

Hazret-i Meryem onların hâline acıdı:

— Ey hatun, dedi; kocanıza söyleyiniz, bunun için üzülmesin. Benim oğlum sizi bu sıkıntıdan kurtarır...

Kadının yüzünde birden sanki güller açmıştı..

Sevinçliydi... Çünkü bu mübarek misafirlerin yüzünde nûr ve ışık çağlıyordu. Evleri bunların sebebiyle bereketlerle dolmuştu..

Hazret-i Meryem oğlunu huzuruna aldı:

— Yavrucuğum, dedi; bu iyi kalbli ve misafirperver insanların sıkıntı ve ızdıraplarını gidermeliyiz. ..

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) buyurdu ki:

— Ben bunu yaparsam büyük bir şer meydana gelebilir!

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), onlara çok acımıştı, aslında Hazret-i İsâ da onlara acıyordu. Ne var ki, kopacak bir fitneden de korkuyordu.

Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), kara kara gözlerini oğlunun mübarek gözlerine dikip tane tane konuştu:

— Ey yaradılışı büyük oğlum! Günlerdir bizi misafir eden, hizmetimize koşan ve bize iyilikte bulunan bu hoş insanlara biz de iyilikle mukabele edelim ve onları bu derdin pençesinden kurtaralım..

Hazret-i İsâ:

— Peki, dedi; o halde hanıma söyle: Evinde ne kadar kazan ve kırba varsa su ile doldursun. Sonra da bana haber versin!..

Evin hanımı söylenenleri aynen yaptı...

Hak elçisi Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) duâ buyurdular ve mübarek ellerini su dolu kaplara birer birer soktular...

Birden yeni bir mucize daha zuhur etti:

Kazanlar, kızarmış et ve yağla, kırbalar da şaraplarla doluverdi..

Ertesi günü kral ve maiyeti köylünün evine geldiler...

Yediler, içtiler ve doydular... Ömürlerinde böyle lezzetli yemekler tatmış değillerdi... İş bu kadarla da kalmıyordu.. Kaplardaki yiyecek ve içecekler olduğu gibi duruyordu...

Kral memnun kalmıştı..

Gözlerinin içi gülüyordu. Hayatında böyle bir lezzet ve saadet tatmamıştı.. Kendisine bu ziyafeti çeken köylüyü huzuruna çağırdı:

— Ey hoş adam, dedi; ben ömrümde böyle lezzetli bir şarap içmedim. Nereden buldun bunu?

Köylü boynunu büküp cevap verdi:

— Filânca yerden getirttim sultanım!

— Ama ben de oradan getirtirim. Neden benimkilerde böyle bir lezzet yok?

— Ben bunu bir başka yerden temin ettim de... Adamın bir şeyler saklamakta olduğunu kral anladı. Kaşlarını çatıp haykırdı:

— Sen şu işin doğrusunu söyle de elimden kurtul. Yoksa vereceğim ceza pek müthiş olacaktır!..

Zavallı köylü korkmuştu..

Nasıl korkmasın ki, karşısında zâlim bir kral vardı. Bu adam, düştüğü yeri bir ateş gibi yakıyordu.. Hâsılı bir felâket kasırgası idi... Böyle bir tufana tutulmaktansa gerçeği söylemek daha iyi idi.. O da öyle yaptı:

— Bizde, dedi; bir genç delikanlı var. Günlerdir benim misâfirimdir. Allah'ın yanında sözü geçkindir... Ne dilerse derhal ona ihsan olunuyor. O'nun duası ve mübarek elinin teması ile bütün bunlar meydana geldi.

Kralın gözlerinde vahşî bir ışık yandı... Arzu incisinin kilidine bir anahtar bulmak üzere olduğunu anlamıştı. Derhal emretti:

— O genci benim huzuruma getiriniz!..

Çünkü kralın çok sevdiği bir oğlu vardı. Ne yazık ki bu çocuk genç yaşta ölüvermişti. Şimdi tahtının vârisi bile yoktu.. Bu sebeple Hazret-i İsa'yı huzuruna istemişti..

Allah'ın peygamberi kralın huzuruna geldi. Kral, O'nu görür görmez sordu:

— Ey genç adam, duaları ile suları et hâline getiren sen misin?

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) cevap verdi:

— Benim bir şey yaptığım yok. Her şey Allah'ın kuvvet ve kudreti ile olmaktadır. Ben duâ ediyorum, Rabb-i Kerîmim de kabul buyuruyor. Çünkü ben, Allah'ın insanlara gönderdiği bir peygamberiyim!.

Kral sevinçle sesini yükseltti:

— O halde sen ölüleri de diriltebilirsin?

Nebiyy-i Zîşân, o nefesi ölüleri dirilten Hazretti İsâ buyurdular ki:

— Allah'ın izniyle ölüye de hayat verebilirim. Allah diledikten sonra neler olmaz ki...

— Benim bir oğlum vardı. Ölüm onu elimden aldı. Duâ buyur da yeniden hayata dönsün... O zaman peygamber olduğuna inanırız. Allah'ın elçisi isen bu ricamı kabul et...

— Ey kral, siz bu sevdadan vazgeçiniz! Onun yeniden hayata dönmesi sizin hayrınıza olmayacaktır.. Hattâ birçok şerler ve belâlar da zuhur edecektir..

— Olsun!. Ben oğlumu hayatta göreyim de gelecek her belâya katlanırım.. Lütfedin, benim mahzun gönlümü sevindirin...

— Bir şartla oğlunuzu hayata döndürürüm!

— Nedir o?

— Oğlunuzu dirilttiğim zaman bana ve anneme izin vermenizdir. Biz dilediğimiz yere gitmeliyiz! .

— Her arzunuz yerine getirilecektir!.. Ve siz istediğiniz yere gitmekte serbest olacaksınız!..

Bu karşılıklı konuşmadan sonra Hazret-i İsâ (aleyhisselâm):

— Haydi, dedi; bana çocuğun kabrini gösteriniz!..

Hep beraber kabristana gittiler ve:

— İşte bu kabirde yatıyor!...

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) kabrin başında durdu.. Ellerini ulvîlik âlemlerine açıp duâ etti...

Şimdi bütün gözler kabre dikilmişti..

Birden kabir yarıldı ve kralın oğlu ayağa dikiliverdi... Yeniden dirilmiş, hayata döndürülmüştü...

Herkes yıldırım çarpmış gibi donmuştu... Bu ne müthiş bir tecelliydi..

Kralın oğlunun dirilmesine sevinemiyorlardı... Kızıyorlardı bile. Gitgide bu kızgınlık bir âfet hâlini aldı ve meydan meydan bağırmaya başladılar:

— Seneler var ki, bu zâlim kral bizi yedi bitirdi. Şimdi de ölen oğlu yeniden hayata döndürüldü. Kendisinden sonra bu da bizi yemeye devam edecektir. O halde krala ve oğluna ölüm!..

Halk, bendini yıkmış azgın sulara dönmüştü... Derhal silâhlanıp kralı ve oğlunu öldürdüler. Sarayını ve her şeyini yağmaladılar...

İş bu kadarcıkla kalsa yine iyi... Ölen insanları diriltmek kudretini gösteren Allah'ın peygamberine de düşman oldular ve O'nun peşine takıldılar, takibe başladılar...

Bu hâli gören Allah'ın peygamberi kendisine îmân edenlere dediler ki:

— Allah için bu yolda bana yardım edecek olan kimlerdir?

Havarileri şu cevabı verdiler:

— (Ey Nebiyy-i Zîşân!) **"Biziz, Allah dininin yardımcıları.. Allah'a îmân ettik; ve sen de şâhid ol ki, biz gerçek Müslümanlarız."**

Sonra da îmânlarının parıltısını göstermek, îmânda sebat ettiklerini bildirmek için şöyle yalvardılar:

"Ey Rabbimiz, indirdiğin İncil'e îmân ettik ve peygamberin İsa'ya tâbi olduk. Artık bizi, birliğini ve peygamberlerini tasdik eden şâhidlerle beraber yaz!" [47]

47 Âl-i İrrırân sûresi, âyet: 53.

İşte Hâzin tefsirinde hikâye edilen bu mucize hâdisesinde aslında birkaç mucizeler zinciri vardır...

Şöyle ki: Hâne sahibinin evinin bereketlenmesi; suların kızarmış et, yağ ve şarap olması; ne kadar yense yiyecek ve içeceklerin bitmemesi; şarabın lezzeti... Çünkü bu, dünya şarabı değildi.. Ölen delikanlının dirilmesi; Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ın önceden zuhur edecek fitneyi haber vermesi...

Bütün bunlar birbirini takip eden mucizelerdir...

GÖKTEN SOFRA İNMESİ...

Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın mucizelerinden biri de ümmetine gökten sofra indirme hadisesidir..

O da şöyle:

Havariler yine îmân ettikleri sırada peygamberlerinin huzuruna gelip dediler ki:

"Ey Meryem oğlu İsâ! Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi?" [48]

Daha açık ifade ile demek istiyorlardı ki: (Ey Nebiyy-i Zîşân! Rabbin gökten bizim üzerimize bir mâide, üzerinde yemekler bulunan bir sofra indirebilir mi? Böyle bir sofranın indirilmesi hikmet-i İlâhiyye'ye muvafık olur mu? Sen Yüce ve Kerîm olan Rabbinden böyle bir suâlde bulunmaya muktedir olabilir misin?)

Havariler bu sofranın nüzulünü görmekle ilme'l-yakîn derecesinde olan îmânlarını ayne'l-yakîn mertebesine yükseltmek istiyorlardı. Bu talepte hârika bir mucize isteği vardı...

Elbette mucizeler asıl gaye değil, peygamberliğin hakkaniyetini isbat eden birer ilâhî delildir. Mü'minin buna da ihtiyâcı yoktur. Çünkü can bahşeden Rabbine inanmış, O'nun sonsuz kudretinin her şeye kâfi geleceğini bilmiştir...

Bir zaman büyük peygamber Hazret-i İbrahim de ölülerin nasıl dirilip ihya edildiğini görmek istemişti de Rabbisi O'na bunu göstermişti... İşte havarilerin Hazret-i İsa'dan talebi de böyleydi... Ne var ki, nefesi ölülere hayat veren şanlı peygamber

48 Mâide sûresi, âyet: 112.

Hazret-i İsâ, havarilerin bu hâline şaştı, îmânda şüpheyi imâ edici bir hâlin zuhurunu önlemek için onlara nasihat etti

Dedi ki:

— Ey benim nübüvvetime ve sıdkıma inanan havariler! Siz, Allah'ın yeryüzünden size ikram ve ihsan buyurduğu rızka kanaat ediniz.. Göklerden sofra istemeyiniz. Çünkü, göklerden size bir sofra inerse, bu, Rabbiniz tarafından sizin için bir âyet olur... Büyük bir imtihana tâbi tutulursunuz, sonra da bu imtihanı kaybeder, helak olursunuz. Korkuyorum ki, helakinize sebep olacaksınız.

Hazret-i İsa'nın havarilerine nasıl hitap buyurduğu Kur'ân-ı Kerim'de şöyle zikredilir:

(O yaradılışı büyük peygamber) **dedi ki: "Eğer siz hakikî mü'minseniz, Allah'tan korkun. Böyle bir talepte bulunmayın. Sizin böyle bir talebiniz, Allah'ın kudretinde ve benim nübüvvetimin sıhhatinde şüphede olduğunuzu imâ eder ve sizi îmân ve ihlâs iddianızda şüpheli gösterir."** [49]

Havariler yaralı keklikler gibi çırpındılar. Nazlı kuşlar yuvadan nasıl havalanırsa, onların can kuşları da kanatlanmıştı:

— Ah, diyorlardı; maksadımız zahirde anlaşıldığı gibi kudret-i İlâhî'de ve îmânda şüphe değildir. Ancak senin mübarek elinle gelen sofradan yemek istiyoruz. Böylece kalbimizin ve gönlümüzün mutmain olmasını diliyoruz. Ey kutlu, ey nefesi ölüleri diriten Hak elçisi!.. Bizi Rabbinin izniyle doyur...

Havarilerin bu hâlini yine Kur'ân-ı Kerîm'den takip edelim:

"Havariler şöyle dediler: İstiyoruz ki, ondan yiyelim, kalblerimiz yatışsın ve senin bize doğru söylediğini bilelim. Böylece mucizelere **şâhidlik edenlerden olalım."** [50]

---

49 Mâide sûresi, âyet: 112, M. Hamdi Yazır tefsiri, c. 11/1848.

50 Mâide sûresi, âyet: 113.

Allah'ın şanlı peygamberi Hazret-i İsâ, onların maksatlarının masum bir niyete dayalı olduğunu anlayınca sevindi... Mübarek yüzlerinde görülmemiş bir ışık pırıldadı. Elbette Hak indinde duasının kabul edileceğini biliyordu.. O'nun korkusu, bu insanların başına görünmez bir felâketin gelmesiydi... Madem ki niyetleri hâlisti, o halde onlar için duâ edecekti..

Fethu'l-Beyân'da bildirildiğine göre; Allah'ın peygamberi Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) Efendimiz, bu duaya başlamadan önce güzelce yıkandı, gusletti, abdestlendi, üzerine yünden bir aba giydi. Sonra da Allah'ın dilediği kadar namaz kıldı, başını eğerek ağladı.. Ellerini de göğsünün üzerinde birleştirmişti...

Derin ve içli içli ağlıyordu..

O kadar ki, gözyaşlarından yerler ıslanmıştı.,. Sanki yerlere düşen gözyaşı damlası değil de birer inci tanesiydi..

Sonra mübarek ellerini Allah'ın hacet kapısına açtı, içli içli ağlayarak şöyle duâ etti:

"Ey Allah'ım! Rabbimiz! Bize semâdan bir sofra indir. Öyle bir sofra ki, onu indirdiğin gün, bize, bizim evvel ve âhirimize bayram olsun ve senden, senin kemâl-i kudretine ve benim nübüvvetimin sıhhatine delâlet eden bir alâmet olsun. Bizleri rızıklandır. Sen rızık verenlerin en hayırlısısın." [51]

İsâ aleyhisselâm dualarını henüz bitirmişlerdi ki, göklerden kırmızı renkte bir sofra iniverdi. Sofra, görünmeyen eller tarafından iki beyaz bulutun arasında iniyordu...

Gökler ülkesinden yeryüzüne inen sofranın altında bir beyaz bulut, üstünde yine bir beyaz bulut vardı. Sofranın nasıl ve ne hârika bir kudretle indiğini orada bulunanların hepsi görmüşlerdi...

Gözler hayret ve dehşetle açılmıştı...

51 Mâide sûresi, âyet: 114.

Ne var ki, Allah'ın Resulü Hazret-i İsâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çünkü Rabb-i Kerimi bu sofrayı gönderirken bir şeyi de hatırlatıyordu:

"Allah buyurdu ki, ben o sofrayı size elbette indiririm. Fakat ondan sonra içinizden kim nankörlük ederse, artık onu, âlemlerden hiç bir kimseye yapmıyacağım bir azab ile azablandırırım!" [52]

İşte bu sebepledir ki, o nebî, o kutlu peygamber korkuyor ve:

— Yâ Rabbi, diyordu; bunu bize rahmet vesilesi kıl!...

Fezanın derinliğinden yeryüzüne sofranın inişi bir hârika mucize idi. Sofra inince o kadar güzel bir koku etrafa yayıldı ki, âlemde buna benzer bir kokuyu hiç kimse duymamıştı... Kudret sofrasının kendi önlerine konduğunu görünce, Hazret-i İsâ ve havarileri secdeye kapandılar. Bu büyük ikramdan dolayı Yüce Allah'a hamd ediyorlardı...

Tefsirlerin beyânına göre; iki bulut arasında yere indirilen mâide, bir kırmızı sofra idi...

Üzerinde kılçıksız ve pulsuz, kendi yağı ile kızarmış, kebap olmuş balık vardı. Bu balığın baş tarafında tuz, kuyruk tarafında bir kâse içinde sirke, çevresinde de türlü çeşit sebzeler bulunuyordu. Beş tane de çörek vardı ki, birincisinin üzerinde zeytin, ikincisinin üzerinde bal, üçüncüsünün üzerinde yağ, dördüncüsünün üzerinde peynir, beşincisinin üzerinde de kurumuş et bulunuyordu...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Hazret-i İsâ sofranın nüzulünü görünce ağladı:

— Ey Rabbim, dedi; beni şükreden kullarından kıl. Yâ İlâhî, bunu bir rahmet kıl!

Şimdi sofranın başında bulunuyorlardı...

---

52 Mâide süresi, âyet: 115.

Mavilik cenneti semâdan inen sofranın üzerinde güzel bir Örtü vardı. Hazret-i İsâ havarilerine:

— Ey havariler, buyurdu; en cesaretlimiz, nefsine en çok güvenenimiz ve Allah'tan gelen belâları en güzel sabırla karşılayanımız kim ise bu örtüyü o açsın.. Biz de bu büyük âyeti görelim.

Havariler ak çiçekli gül dalı gibi titreyerek:

— Ey Allah'ın Kelimesi, dediler; içimizde buna en lâyık olanı sizsiniz!.

Bunun üzerine o şânı büyük nebî ayağa kalktılar. Yine yeni bir abdest aldılar. Kendine mahsus olan ibâdet yerine giderek namaz kıldılar ve yine içli içli ağladılar... Sıcak gözyaşları yerleri ıslatıyordu.. Islak gözlerle gelip sofranın başına oturdular ve dediler:

— **"Rızık verenlerin en hayırlısı olan Allah'ın adı ile açarım!.."**

Örtüyü açtılar... Kudret sofrası, bir hârika-i kudret olarak gözleri kamaştırıyordu..

Bu hâli gören havariler yine merak edip sordular:

— Ey Allah'ın peygamberi, ruhu ve kelime si, bu dünya yemeği mi, yoksa cennet yemeğimi?..

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) buyurdular ki:

— Size ne oluyor? Siz şu gördüğünüz mucizeyi tefsir etmeye kalkışmayınız... Ben şu an da sîzin helak oluvermenizden korkuyorum..

Havarilerden Şem'un atıldı:

— Ey nebî, ey kutlu kadının oğlu; Allah'a yemin ediyorum ki, maksadım kötülük ve şüphe değildir. Sadece bilmek istedim..

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) buyurdu ki:

— Bu sofrada gördüğünüz cennet yemeği olmadığı gibi, dünya yemeği de değildir... Yüce ve Azîz olan Allah'ın (Ol!) demesiyle yarattığı bir mucizedir... Artık Rabbinizin adını anarak ve O'na hamd ederek bu sofradan dilediğiniz kadar yeyiniz..

— Ey Allah'ın peygamberi, bu âyetin içinde biz bir başka âyet de görmek istiyoruz...

— Sübhânallah!.. Gördüğünüz bunca hârika mucize size yetmedi mi?

— Yetti elbet!.

— O halde, bu neyin nesi?

— Muradımız odur ki, senin elinle Yüce Allah'ın neler ihsan ettiğini bizimle beraber herkes görsün de ibret alsın...

Hazret-i İsâ, yine bir hârika mucize gösterecekti. ..

Bütün gözler şimdi O'nun mübarek yüzüne dikilmişti.. O sıddîk nebî, gökten inen sofraya şöyle bir nazar etti:

— Ey balık, dedi; Azîz ve Celîl olan Allah'ın izniyle diril!..

Balık ânında diriliverdi... Üstelik dilini de bir arslan gibi çıkardı.. Sofranın üzerindeki diğer yemekleri de yiyordu... Pulları, kılçıkları yeniden belirmişti.. İri iri gözlerini insanların üzerine dikmişti. Bir acaip gözleri vardı... Ateş gibi yanan, ürküten, korkutan gözler... Bu manzarayı görenlerin yürekleri titremeye başladı... Dehşet ve korku herkesi bir kıskaç gibi yumak yumak sarmıştı...

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm), insanların bu hâline bakıp:

— Ey insanlar, dedi; ne oluyor size? Hem Allah'ın kudretini görmek istiyorsunuz, hem gördüğünüz anda korkuyorsunuz... Ben ise sizin bu hareketinizden dolayı Allah tarafından cezalandırılmanızdan korkmadayım...

Ve sonra mübarek yüzünü balığa döndürüp buyurdu ki:

— Ey balık, Allah'ın izni ile eski hâline dön!..

Balık da Hâlik-ı Azîm'in izni ile eski hâline dönüverdi...

Bütün bunlar olmuş, mucizeler birbirini takip etmişti.. Rivayete göre,, bu kudret sofrasından nice insanlar yemiş, yiyenler zengin olmuş, hastalar şifâ bulmuştur.. Mâide'nin nüzulü kırk gün, gün aşırı devam etmiştir...

Bu kudret sofrasından fakirler, hastalar, çaresizler yiyordu... Yahudiler ve varlık sahibi kimseler göklerden gelen sofradan şüphe etmeye başladılar. Şeytan da zehirli nefesini kara vicdanlara üfürüyordu, gönüller artık şeytanın atış yaylası olmuştu... Böyle olunca da meydan meydan küfürlerini kusmaya koyuldular:

— Göklerden böyle bir sofra inmemiştir!..

Bu fitne davulunu döven kişiler işi daha da ileri götürdüler. Allah'ın peygamberi Hazret-i İsa'nın huzuruna çıktılar ve dediler:

— Ey İsâ!.. Bize bu sofradan ve göklerden gelişinden haber ver. Bu gerçek midir? Çünkü içimizde şüphe edenler çoğaldı...

O tertemiz peygamber buyurdular ki:

— Mesih'in Rabbine yemin ederim ki, siz yalan söylüyorsunuz... Allah'ın âyetlerini ve benim mucizelerimi gözlerinizle gördüğünüz halde şüphe edicilerden oldunuz.. Şimdi Allahü Teâlâ'nın üzerinize indireceği azaba hazır olunuz..

O'nun acıdığı ve merhamet buyurduğu kullar müstesna, gerisi hepten helak olacaktır...

Gerçekten de öyle oldu...

Allah'ın âyetlerini ve peygamberi âlişânının mucizelerini inkâr eden nasipsizler evlerine varıp yataklarına uzanmışlardı...

O da ne?

Yataklarının içinde herkes hınzır şekline dönüvermişti.. Sabah olur olmaz sokaklara döküldüler... Pislikleri, süprüntüleri, çöpleri yiyip duruyorlardı..

İnkarcıların hâli müthişti...

Onların ne çirkef bir hayvana döndüklerini isbat etmek için Hak elçisi İsâ (aleyhisselâm), her birini isim isim çağırdı..

Dehşet ânı...

Kendi ismini duyan domuz başını kaldırıp Hazret-i İsa'ya bakıyor, fakat cevap veremiyordu...

Evet, domuz şekline döndürülen bu inkarcılar bir hafta kadar sokaklarda süründükten sonra ölmüşlerdi... Hem de hepsi aynı gün ve aynı anda...

İşte âyet-i celîlede Yüce Allah'ın ihtar ettiği azab bu idi.

Allah'ın azabını kim kaldırabilirdi ki?...

"Allah buyurdu ki, ben o sofrayı size elbette indiririm. Fakat ondan sonra içinizden kim nankörlük ederse, artık onu, âlemlerden hiç bir kimseye yapmıyacağım bir azab ile azablandırırım." [53]

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) bu hususda şöyle buyururlar:

— **"Kıyamet gününde azabın en şiddetlisi, sofrayı inkâr edenlere, münafıklara ve Firavun'un adamlarına verilecektir."**

Veyl, o akıl gözü kör olan sefillere!..

Ey kör, seni dünyaya demek tesadüf atmış? Yarın görürsün onu, ne müthiş hakikatmış!...

53 Mâide sûresi, âyet: 115.

KURUMUŞ KEMİKLERİN HAYAT BULMASI...

Bir gün Hazret-i İsâ, o yaradılışı büyük peygamber, bir adamla bir yere gidiyorlardı..

Yol üzerinde birtakım kemikler vardı...

Adam, kurumuş kemikleri görünce gönlünde bir heves uyandı.. Hazret-i İsa'nın nefesi kendinde yoktu ki. Ne var ki, İsâ (aleyhisselâm) şimdi yanında bulunuyordu...

Gözlerini Hazret-i isa'nın mübarek gözlerine dikip dedi ki:

— Ey Mesih, ey kutlu kadının oğlu!.. Ne olur, şu bildiğin İsm-i A'zam'ı bana öğret de bu kemikleri kaldırıp dirilteyim!..

Hazret-i İsâ şaşıp kaldı:

— Sus, dedi; o senin kârın değildir! O İsm-i A'zam, pak ve tâhir bir lisan ister ve ilimde, melâikeden daha ziyade ilim ister. Yâni melâike gibi isyan ve günâhtan beri olmayı gerektirir.. Hem sende de İsa'nın nefesi yok!..

Adamın beyninde bu iş sabit bir fikir hâlini almıştı. Cenâb-ı İsâ gibi bir peygamberden âhiretine ait kurtuluş yollarını arayacak yerde nefsin nevasına düşmüştü... Yine yalvardı:

— Yâ İsâ!. Bende bu ilim ve istidat yoksa, sen bari o kemikleri dirilt!

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) büsbütün hayrete düştü. Bu ahmak adamın sözlerine taaccüb etmişti..

— Yâ Rabbi, Yâ Rabbi!...

Demede ve adamın gafletine hayret etmedeydi...

Adam, ölü olan kendi kalbini ihya etmeyi istemiyordu da, tutmuş kuru kemiklerin diriltilmesini diliyordu..

Hazret-i İsâ, Yüce Rabbine iltica eyledi. Cenâb-ı Hak O'na buyurdu ki:

— Yâ İsâ! O ahmak yâri buldu ve ona refik oldu, ama ondan istifade etmesini bilemedi.. O kimseyi sen gülistanda arama, o dünya tarlasına diken ekmiştir.. Diken eken, altın başaklı lâleyi nasıl elde etsin? Şimdi sen onun arzusunu yerine getir.

Hazret-i İsâ o çürümüş kemiklere okudu. Kudret-i İlâhî, o çürümüş kemiklere hayat bahşetti. Kemikler siyah bir arslan olup kükredi ve o ahmak adama bir pençe vurup canını alıverdi.. Hazret-i İsâ arslana sordu:

— Bu ahmak adamı niçin böyle acele ile parçaladın?

Arslan dedi ki:

— Ey Allah'ın resulü, bu adam senin huzurunda küstahlık etti ve senin mübarek canını incitti. İşte senin gönlünü hoş etmek için onu acele ile öldürmemi Allah bana emretti... Ve ben de onu öldürüverdim...

— Peki madem öyle, o adamın kanını niye içmedin?

— Çünkü benim dünyadaki rızkım tamam olmuştu...

Ey insan, ibret al!..

Can gözünü aç da Hak adamlarının eteğine tutun. Sakın onlardan nefis köpeğinin dirilmesini dileme. Çünkü en evvel yiyeceği sen olursun.. Rızkın için de endişe etme, senin rızkın çoktan hazırlanmıştır...

BİR KAFATASININ KONUŞTURULMASI...

Hazret-i İsa'nın mucizelerinden biri de, kafatasını konuşturmasıdır. Merhum İmâm-ı Gazali İhyâ'sında anlatır...

Rivayet olunduğuna göre, Hazret-i İsâ bir gün kurumuş bir insan kafasına rastladı... Mübarek ayağı ile kafatasına dokundu ve dedi:

— Allah'ın izni ile konuş!.. Sen kimsin, nesin?

Kafatası, Aziz ve Celîl olan Allah'ın izniyle konuştu:

— Ey Allah'ın resulü, dedi; ben filân zamanın hükümdarı idim. Bir gün başımda saltanat tacım olduğu halde tahtımda oturuyordum.. Etrafımda hizmetçilerim, vezirlerim ve askerlerim vardı... Birden karşımda ölüm meleğini görü verdim.. Onu görür görmez aklım başımdan uçtu. Bütün bedenimdeki uzuvlarım donuverdi. Ruhum ona doğru koştu. Şimdi geçirdiğim ömre pişmanım. Ne var ki, fırsat da bir kuş gibi elden kaçtı...

Etrafımdaki adamlar da dost değil, beni aldatan birer düşman imiş...

Evet, Allah'ın izniyle kuru kafa da konuşur... Çünkü karşısında Hazreti İsa'nın nefesi var...

Kulağını tıkarsan ey can, ilâhî sese,
Artık sana her nefes şeytan verir vesvese!

HÂVÂRÎLER...

Hazret-i İsa'ya îmân eden ve O'nun ilâhî dâvasına destek olan bu kişilerin sayısı sadece on iki kişidir..

Kur'ân-ı Kerîmde bunlara **"hâvârîler"** denilmektedir.

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) şöyle sormuştu: —Allah için benim yardımcılarım kimlerdir? **"Havâriyyûn dedi ki: Biz Allah'ın yardımcılarıyız, Allah'a îmân ettik ve şâhid ol ki, bizler şüphesiz müslümanlarız."** [54]

Havâriyyûn: Hak elçisi Hazret-i İsa'nın nübüvvetini ve Yüce Allah'ın vahdaniyetini tasdik etmiş olan zâtların adıdır. Bunlar İsâ aleyhisselâm'ın ashabı olup O'ndan sonra her tarafa dağılmış, hak dini neşre çalışmışlardır...

O Nebiyy-i Zîşân'a yardımlarından, veya îmânlarındaki saffet ve hâlisiyetten dolayı kendilerine **"Havâriyyûn"** denilmiştir...

"Hâvârî" kelimesi "beyaz ve hâlis" mânâsına da gelmektedir. **Hamim** (yâni samimi dost) mânâsına da kullanılmaktadır..

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın peygamberi Cenâb-ı Mustafâ (sallâllahü aleyhi ve sellem), hayatında iken cennetle müjdelediği büyük sahâbî Zübeyr bin Avvâm (radıyallahu anh) hakkında şöyle buyurmuşlardır:

— **"Her peygamberin bir havarisi vardır. Benim havarim de Zübeyr'dir."** [55]

---

54 Al-i İmran süresi., âyet 52.

55 Müslim Tirmizi.

Cennetle müjdeli büyük sahâbî Zübeyr (radıyallahu anh), nebiler nebisinin halasının oğlu idi. Allah yolunda ilk kılıç çeken de O'dur. Uhud savaşında destanlık çapında kahramanlıklar göstermiştir... Bütün cenklerde Allah Resûlü'yle beraber bulunmuş ve nice kâfirin ciğerini delmiştir...

Aliyyü'l-Kâri, **"Mişkâtü'l-Mesâbîh"** şerhinde **"havari"** kelimesini şu şekilde tefsir etmiştir:

— Nâsır-ı Muhlis... Yâni, samimî, ihlâslı ve yardımcı...

Havarilerin bu isimle isimlendirilmesine din hükümlerini öğretmekle halkın ruhlarını, cahillik ve şüphe karanlıklarından temizlemelerini sebep gösterenler de vardır.

Yine bu zâtların balıkçılık ve boyacılıkla meşgul oldukları da mervîdir.

Ebussuûd Efendi merhumun tefsirinde kaydettiğine göre; bunlar Hazret-i İsa'ya tâbi olmadan evvel makam sahibi soylu kimseler idi. Hak elçisi Hazret-i İsa'ya tâbi olduktan sonra, kendi elleriyle kazandıkları şeylerle geçinmeye başlamışlardır... Böylece kimisi bez yıkayıcı, kimisi avcı olmuşlardır...

Bu zâtların içinde bir de hükümdar bulunduğu rivayet edilir. Hazret-i İsa'nın nübüvvetini tasdik ettikten sonra hükümdarlığı terk etmiştir...

Havarilerin şu zâtlardan olduğu da nakledilir:

Betros, nâmı Şem'unussufa,

Anderyas,

Yuhanna,

Filib,

Yakubi Ekber,

Partelmi,

Toma,

Metta,

Simon,

Tadyos,

Yakubi Asğar,

Buda.. (Şem'un)

Buda, hıyanetlikte bulunmuş, Hazret-i İsa'yı düşmanlarına teslim etmekle Havâriyyûn zümresinden çıkmış, lanete müstehak olmuş, onun yerine Matyas geçmiştir... [56]

Müfessîrlerin ittifakla beyânına göre, havariler mü'min olup, güzel inanç sahiplerindendi..

Hazret-i İsâ, zaman zaman onları başka yerlere de gönderir; onlar vasıtasiyle insanları Allah'ın dînine davet buyururdu..

56 Bilmen Tefsîri, cilt: 1, sahif'e. 374.

HAVÂRÎLERİN HAZRET-İ İSA'DAN GÖRDÜĞÜ HARİKA MUCİZE...

Hâzin Tefsirinin beyânına göre, Hazret-i İsâ ile havarilerin ilk karşılaşması şöyle olmuştur:

Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ İsrail oğullarını îmâna ve İslâm'a davete başlamıştı...

— Ey insanlar, diyordu; ben Allah'ın kulu ve peygamberiyim. Bana kitap verdi. Beni size peygamber olarak gönderdi, bana uyun...

Ne ki, o azgın ve şaşkın kavim Allah'ın peygamberini dinlemiyordu. Onun gösterdiği mucizelere de **"Bu apaçık bir sihirdir!"** diyerek inanmıyorlardı.

Hazret-i İsâ bir gün bir başka yere gitmek üzere yola çıktı. Gayesi oradaki insanları Hakk'a davet etmekti..

Bir zaman gittikten sonra deniz kenarında balık avlamakta olan bir topluluğa rastladı...

Bu topluluk on iki kişiden ibaretti... Hazret-i İsâ (aleyhisselâm) tatlı ve yumuşak bir sesle onlara selâm verdi ve dedi:

— Burada böyle ne yapıyorsunuz? Cevap verdiler:

— Balık avlıyoruz..

— Ama elinizde hiç balık göremiyorum?

— Bugün rızkımız dar.

— Hiç mi tutamadınız?

— Hiç tutamadık. Çünkü, denizden balık çıkmıyor...

— O halde bırakın bu mesleği de benimle gelin...

— Ne olacak?

— Balık yerine insanları avlayalım!..

— Sizi tanımıyoruz bile... Siz kimsiniz?

— Ben Meryem oğlu İsa'yım. Allah'ın kulu ve peygamberiyim!..

Balıkçılar birden birbirlerinin yüzlerine nazar ettiler... Şaşırmışlardı.. Sonra da yüzlerini Hazret-i İsa'ya döndürüp:

— İyi ama, dediler; senin peygamber olduğunu nereden bilelim? Bize bir alâmet göster ki, biz de sana uyalım!..

Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ onları kırmadı. Onları, avlamak istedikleri balıklarla kendisi avlayacaktı...

Emir buyurdu:

— **Ağınızı denize atınız!..**

Balıkçılar büyük bir ümitle ağlarını denize attılar...

Şimdi gözlerini mavi denizlerin beyaz köpüklerine dikmişlerdi. Bir anda olanlar oldu...

Ağların içi balıkla dolmuştu...

Hem o kadar çok dolmuştu ki, on iki kişi oldukları halde ağı çekemiyorlardı...

Civardaki balıkçıları da çağırıp ağı çektiler..

O da ne?

Deryalar dolusu balık...

Tam iki gemiyi dolduracak kadar balık çıkmıştı..

Bu büyük mucizeyi gözleriyle gören balıkçılar şevk ve saadetle haykırdılar:

— Sana ve senin Rabbine inandık!..

İşte bundan sonradır ki, bu on iki kişi Hazreti İsa'ya tâbi oldular ve **"Havâriyyûn"** adını aldılar.

Hıristiyan kaynaklarında ve İncil'de bunların adı:

— **Şâkirdler...**

Olarak geçmektedir. "Talebeler ve çıraklar" demektir..

ENSÂRULLAH...

Hazret-i İsâ, o nefesi Allah'ın izniyle ölüleri dirilten Nebiyy-i Zîşân, Benî İsrail'i îmâna davet ediyordu... Gönül gönül çırpınmasına ve gayretlerine rağmen tatlı bir netice elde edememişti. Zaten O'nun vazifesi de sadece Allah'ın emrini tebliğ etmekti..

O da öyle yapıyordu..

Ne var ki, kendisine îmân edenler bir avuç kimse idi...

Zaman ırmağı durmadan akıyor, günler birbirini kovalıyordu. Yahudiler ise, Allah'ın kulu ve peygamberi İsâ aleyhisselâm'a karşı düşmanlıklarını git gide artırıyorlardı...

Kan yuvası gözlerinin içinde şeytanî ışıklar yanıyordu. O'nun davetini baltalamak, gayretini sona erdirmek istiyorlardı..

Buna güçleri yetecek miydi?

Çâreler düşündüler... Hattâ o sıddîk nebiyi öldürme teşebbüsünde bile bulundular... Artık îmâna gelecekleri de yoktu...

İş bu şekilde alevlenince, Hazret-i İsâ, havarilerine hitaben buyurdular ki:

"Allah'ın dinine hizmette ve onu muhafazada içinizden kimler bana yardım edecek?"

— Havariler, oluklardan boşalan coşkun sular gibi çağladılar:

"Biziz, Allah dinînin yardımcıları. Allah'a îmân ettik; ve sen şahid ol ki, biz gerçek müslümanlarız."[57]

57 Âl-i İmrân sûresi, âyet; 52.

Havariler, Allah'ın peygamberine bu şekilde cevap verdikten sonra Yüce ve Kerîm olan Allah'a teveccüh ettiler, tazarru' ve niyaza başladılar:

"Ey Rabbimiz, indirdiğin İncil'e îmân ettik ve peygamberin İsa'ya tâbi olduk. Artık bizi, birliğini ve peygamberlerini tasdik eden şâhidlerle beraber yaz!" [58]

Âyet-i celîlede görüldüğü üzere, Havâriyyûn Hazret-i İsa'ya îmân ettiklerini arzetmekle beraber Yüce ve Kerim olan Allah'a tazarru ve niyaza başlayarak dediler ki:

(Ey bizim Rabbimiz!) Kerim mabudumuz, biz senin **(indirdiğine inandık),** Nebiyy-i Zîşânın İsa Aleyhisselâm'a inzal buyurmuş olduğun İncil'in bir kitab-ı İlâhî olduğunu tasdik ettik. **(Ve)** o **(peygambere tâbi olduk).** O Hak elçisinin emirlerine itaat edeceğimize söz verdik. **(Artık bizleri şâhidler ile beraber yaz.)** Ey bir avuç topraktan can yaratan Allah! Bizleri senin birliğine, peygamberlerin nübüvvet ve risâletine şehâdet eden kullarından olmak üzere kabul buyur...)

58 Al - i İmrân sûresi, ayet 53.

HAVÂRÎLER VE HABÎB-İ NECCÂR

Nefesi Allah'ın izniyle ölüleri dirilten hak peygamber Hazret-i İsâ, göğe çekilmeden bir müddet evvel, **Antakya** taraflarına iki havarisini göndermişti:

— Oraya gidin, insanları Allah'ın dînine davet edin!...

Rivayete göre, bu havariler **Yuhanna** ile **Pavlos** idi. Tefsirlerin beyânına göre, Antakya ahalisi putperest kimselerdi..

Hazret-i İsa'nın iki elçisi gönül gönül çırpınarak Antakya civarına kadar geldiler..

Orada koyun güden bir adam ile karşılaştılar.

Ona sokulup selâm verdiler... Bu adam **Habîb-i Neccâr'dı.** Habîb-i Neccâr gözlerini elçilere dikip sordu:

— Siz kimlersiniz?

Onlar da:

— Biz, dediler; elçileriz. Hazret-i İsa'nın gönderdiği elçiler. Şu gördüğünüz şehir ahalisini puta tapmaktan men' edecek, Allah'ın emrini bildireceğiz!..

Habîb-i Neccâr onları sakin sakin dinledikten sonra dedi ki:

— Ey elçiler! Dâvanızın doğruluğuna alâmetiniz var mı?

— Evet, dediler; biz Allah'ın izniyle hastaya şifâ verir, âmâların gözünü açar, abraş illetini gideririz!..

Habîb-i Neccâr sevinç ve saadetle doldu...

— Sahi, dedi; bunu başarabilir misiniz? Onlar da:

— Evet, dediler...

Habîb-i Neccâr'ın evinde bir oğlu vardı..

Amansız bir derde mübtelâ olmuştu. İki senedir yatalaktı, hiçbir ilâç ona tesir etmiyor, hiçbir hekim derdine çâre bulamıyordu..

Habîb-i Neccâr bunun için sevinmişti. Belki bu adamlar onun oğlunu bu insafsız derdin pençesinden kurtarabilirlerdi..

Tatlı, yumuşak bir edâ ile:

— Ey elçiler, dedi; benim çok hasta bir oğlum var. Onun derdine hiçbir ilâç da deva olmuyor... Eğer sözünüzde sâdık kimselerdenseniz ben de size îmân ederim!..

Havariler dediler ki:

— Allah'ın izniyle onu iyi ederiz. Getir çocuğu bize!..

Habîb-i Neccâr kuşlar gibi uçarak gitti, biraz sonra çocukla beraber döndü...

Çocuğu amansız dert yemiş, bitirmişti...

Ne yüzünde bir damla kan, ne bedeninde can vardı..

Havariler, ellerini uzatıp hasta çocuğu meshettiler. Çocuk Allah'ın izniyle birden şifâ buldu ve ayağa kalktı..

Habîb-i Neccâr sevinç içinde çığlık attı:

— **Allah'a ve Onun elçilerine inandım!...**[59]

Elçiler O'ndan ayrılıp şehre doğru yola koyuldular. Habîb-i Neccâr, şehrin öbür ucunda kalmıştı...

Havariler bir su gibi şehir içine aktı... Şehrin melikini, halkını ve herkesi ürpertecek sesle haykırdılar:

— Ey insanlar! Bir olan Allah'a îmân edin. Biz size gönderilmiş elçileriz, bize uyun ve kurtulun!..

Bu ses, beyinler üzerinde bir şimşek gibi yankılarla çağladı. Yürekler, rüzgâr önünde titreyen yapraklar misâli göğüsler içinde güm güm atıyordu. Herkes sesin geldiği yere koştu...

---

59 Hulâsatü'l-Beyân Tefsiri. Mehmed Vehbi, c. 11, s 4616.

Meydanda iki garip adam...

Bütün gözler üzerlerine dikildi. Sordular:

— Kimsiniz, ne istiyorsunuz?

Cevap verdiler:

— Biz size gönderilen elçileriz!. Hepinizi bir olan Allah'a îmâna davet ediyoruz!...

Bu defa şaşkınlık daha da arttı.. Derhal şehrin hükümdarına haber uçuruldu. Hükümdar öfkeyle geldi ve dedi:

— Ne istiyorsunuz? Benim yurdumda işiniz nedir?

Havariler ona da aynı şeyi söylediler:

— Ey melik! Seni ve sana tâbi olanları bir ve tek Allah'a îmâna davet ediyoruz! Allah'a ve O'nun elçilerine inanınız. O Allah ki, eşi ve benzeri olmayan bir Mâbûd-i Kerîm'dir. Sizi de sizden öncekileri de yaratan O'dur. Öldürecek olan da yine O... Hep O'na döndürüleceksiniz!..

Hükümdar, öfkeden deliye dönmüştü..

Herkes kendisine hürmetle eğildiği halde, bunlar kim oluyordu ki, bir melike meydan okuyorlardı..

Derhal askerlerine emir verdi:

— Çabuk bunları zindana atın!...

Hazret-i İsa'nın havarileri şimdi Antakya zindanındaydı... Allah'ın Resulü İsâ aleyhisselâm bu hâli haber aldı..

Şimdi yeni bir elçi daha göndermek gerekiyordu. O da, havarilerinden Şem'un Safa'yi gönderdi:

— Koş, arkadaşlarının imdadına yetiş!..

Şem'un, peygamberinden aldığı emir üzerine

Antakya istikametinde yola revân oldu... Hüviyetini gizleyerek Antakya'ya geldi. Evvelâ hükümdarın yardımcıları ve adamlarıyla temas kurdu.. Onlarla dostluk peyda etti. Dostluğu daha da ilerleterek hükümdara kadar sokulmayı başardı...

Hükümdarla da aralarında dostluğu derinleştirdi. . Bir gün yine hükümdarın huzurundaydı... Sohbet esnasında:

— Ey melik, dedi; işittim ki, size Hak elçileriyiz diye gelen iki kişiyi hapsetmişsiniz...

Hükümdar:

— Evet, dedi; onları zindana attırdım!.,

Onların delillerini dinledin mi?

— Hayır!..

— O halde, onları huzurunuza çağırıp delillerini ve ne dediklerini bir öğrensek ne kaybederiz?

— Güzel fikir!... Evet, onları çağıralım!...

Bunun üzerine zindana atılan elçiler huzura

getirildiler. Şem'un Safa onlara tatlı tatlı baktı ve dedi:

— Sizi buraya kim gönderdi?

Cevap verdiler:

— Her şeyi yaratıcı, her şeye gücü yeten, ortağı ve benzeri olmayan Yüce Allah!.

— O nasıl bir kudrettir?

— Dilediğini işler, irâde ettiği şekilde hükmeder. Mülkünde ortağı yoktur. Bu âlemin de sahibidir, öte âlemin de. Yaşatan, öldüren, rızık veren ancak Odur..

— Sözlerinizin doğruluğuna delil gösterebilir misiniz?

— Evet!..

— Deliliniz nedir?

— Hastalara şifâ veririz. Gözleri âmâ olanların gözlerini açarız. Abraş illetine de deva oluruz..

Bütün bu konuşmaları hayretle dinleyen melik derhal el çırptı:

— Koşun, gözleri âmâ olan birini getirin!..

Melikin adamları yayından fırlayan ok gibi sokağa fırladılar. Az sonra, iki gözü de âmâ olan bir çocuğu huzura getirdiler...

Melik:

— Haydi, ey elçiler, dedi; bu çocuğun gözlerini açınız!..

Havariler ellerini küçük çocuğun gözleri üzerinde gezdiriverince, çocuğun gözleri birden açıldı. Nûr ve ışığı ve etrafındaki insanları görüyordu...

Küçük çocuk, yuvadaki yavru kuşlar gibi çırpınarak çağladı:

— Görüyorum, görüyorum!..

Bunun üzerine Şem'un Safa, gözlerini melikin gözlerine dikip:

— Ey melik, dedi; sen de taptığın putlara tıpkı bunlar gibi duâ et de âmâlar görür olsun...

Hükümdar, hâlâ Şem'un'u kendi dostu olarak biliyordu. Onun kulağına eğilerek fısıldadı:

— Ey hoş adam! Bizim tapındığımız putlar görmez, işitmez, kimseye zararı ve menfaati dokunmaz varlıklardır...

Şem'un da böyle bir cevap bekliyordu.

Bu defa gözlerini Hak elçisi Hazret-i İsa'nın havarilerinin temiz yüzlerine dikti... Onlara dedi ki:

— Söyleyin bakalım... Sizin Rabbiniz ölüyü diriltebilir mi? Eğer elinizde böyle bir keramet zuhur ederse size ve Rabbinize îmân edeceğiz!..

Zaten havariler de bu ânı bekliyordu... Allah'ın izniyle yeni alâmetler gösterecek ve insanları hidâyete erdireceklerdi... Saadet dolu bir sesle haykırdılar:

— Evet!. Allah'ın izniyle ölüyü de diriltiriz!..

Hükümdarın aklı uçacak gibi oldu... Fakat ne yapabilirdi ki.. Çaresiz bu işi de deneyecekti...

Yedi gün evvel ölmüş biri vardı..

Derhal onun başına gittiler. Havariler orada durup Rabb-i Rahimlerine duâ etti...

Şimdi gözler ölünün kabrine dikilmişti... Heyecan sonsuzdu. Nefes bile almaya korkarak bakıyorlardı ki...

İşte tam o ân, ölü dirilip ayağa kalkıverdi.

Hayret, dehşet, ibret!..

Ne var ki, ibret almayı bilenler pek azdı...

Ölü, ayağa kalkmakla da kalmadı. Şöyle konuştu:

— Ey insanlar! Ben îmânsız ve kâfir olarak öldüğümden, ateşten bir vadiye girdim. Siz bu elçilerin davet ettiği Allah'a îmân edin ve ebedî olarak ateşten kurtulun!...

Bazı rivayetlere göre, bu müthiş hâl karşısında hükümdar ve bir kısım kimse îmân etmişlerdir. .

Ne yazık ki, küfür bataklığında kalıp zilletle yaşamayı isteyen nasipsizler îmân devletine erememişlerdir, .

UĞURSUZLUK KİMDE?..

Hak elçileri bir nefes durmaksızın insanları yine îmâna davet ediyorlardı... Artık açıktan açığa ve meydan meydan haykırıyorlardı:

— Biz, size gönderilmiş elçileriz. Allah'a îmân ediniz!..

Ne var ki. beyinlerinde zebanilerin horan teptiği insanlar küfürde inat ediyorlardı... Kan yuvası gözleri canavar gözleri gibi ateş püskürüyordu. Yüzleri gecelerden daha korkunç ve karanlıktı. Yılan gibi bir sesle:

"Siz, diyorlardı; **ancak bizim gibi bir insansınız.** (Bize bir üstünlüğünüz yok.) **Hem Rahman** (Allah) **bir şey** (kitap) **indirmemiştir. Siz, sırf yalan söylüyorsunuz!"** [60]

Havariler ne yapsındı?..

Bu şiddetli inkâr, bu şeytanî ve zehirli nefesler cihanı büsbütün kara derelere döndürmüştü... İmân kışlasında fazilet subayı olmak kolay değildi ki... İnkarcılara karşı Rabb-i Kerîmlerini şâhid tutarak:

(Ey insanlar) **dediler: Rabbimiz biliyor ki, biz gerçekten size gönderilmiş elçileriz. Bize düşen, ancak apaçık bir tebliğdir.** (Sizi inandırmak vazifemiz değildir.)" [61]

Gönül iklimleri îmân rüzgârlariyle titreyecek, açılacak, dolacak yerde büsbütün kararıyordu...

---

60 Yâsin süresi, âyet: 15

61 Yâsin süresi, âyet: 15-17

Bu ne akılsız bir kavimdi...

Üstelik Hak elçilerini de uğursuzlukla suçluyorlardı. Onlara karşı şiddetli bir kin ve nefretle dolmuşlardı... Artık karanlık ağızlarını açıp meydan meydan bağırıyorlardı:

"Dediler ki: Doğrusu biz, sizinle uğursuzlandık. Eğer (bu sözünüzden) **vazgeçmezseniz, muhakkak sizi taşla öldürürüz; ve her halde size bizden çok acıklı bir azab dokunur."** [62]

O şehrin kara fikirli insanları, idrâk ve irfan nurundan da mahrumdu. Şeytanın yüreklerine üfürdüğü zehirli nefeslerle zehirlenmişlerdi. Şehirlerine böyle bir elçilerin gelmesini uğursuzluk sayıyorlardı...

Aslında bütün zillet ve uğursuzluk kendilerindeydi.. Çünkü bir defa olsun îmân şekerini tatmamışlardı...

Kâinata bir ân îmân gözü ile bakmamışlardı.

Bir lâhza yaradılışlarını düşünmemişlerdi. Bir defa ölülerine bakıp da ibret almamışlardı...

İşte bu sebeble Hak elçilerine inanmıyorlar ve onların sözünü uğursuzluk sayıyorlardı...

"Böyle demeleri onların telkin ettikleri tevhîd dinini sevmemelerinden, o dinden nefislerinin ürkmüş olmasındandı. Çünkü câhillerin âdeti gönül verdikleri, beğenip kabul ettikleri şeyleri uğura yormak, sevmediklerini de uğursuz tanımaktır. Eğer başlarına bir belâ gelirse bunu herhangi bir şeyin uğursuzluğuna, hayır ve ni'met gelirse bereketine ve uğurluluğuna hami ederler." [63]

O îmânla pırıldayan Hak dâvetçileri cevap olarak:

"Sizin uğursuzluğunuz, dediler, kendi yanınızdadır. Size nasihat edilirse mi? Hayır, siz haddi aşıp taşanlar güruhusunuz." [64]

---

62 Yâsîn sûresi, âyet: 18.

63 H.B. Çantay Tefsiri, c. 2. s. 750. Dipnot: Medârik'den.

64 Yasin sûresi, âyet: 19.

Halkın cehalet damarı kabarmıştı.. Elçilere uymak, îmân etmek şöyle dursun, hakaret ediyorlar taşlıyorlardı onları...

Meydanlarda avaz avaz bağırıyorlardı:

— Bu yalancılara ölüm!..

HABÎB-İ NECCÂR

Şehrin en uzak mahallelerinden birinde oturan Habîb-i Neccâr, elçilere edilen hakaret, ezâ ve cefâyı duymuştu.

Kavminin büyük bir akılsızlık ettiğini, böyle devam ederlerse başlarına büyük bir felâketin geleceğini düşündü. Derhal yayından fırlayan ok gibi sokağa saplandı ve havarilerin bulunduğu yere doğru nefes nefes koştu..

Habîb-i Neccâr şimdi kanadı kırık kuşlar gibi çırpına çırpına gidiyordu.. Nihayet havarilerin ve kavminin yanına vardı...

Gözlerini şaşkın kalabalığa dikip dakikalarca baktı ve:

"Ey kavmim, dedi; uyun o gönderilmiş olanlara...

Uyun sizden hiç bir ücret istemeyen o kimselere. Onlar hidâyete ermiş (zâtlar) **dir."** [65]

Kalabalık uğuldadı:

— Vay, dediler; sen de mi onların dinindensin?

Habib-i Neccâr, şaşkın kavmine karşı îmânını şöyle haykırdı:

"Hem bana ne oldu ki, ben yaradana ibâdet etmeyeyim? Hepiniz de döndürülüp O'na götürüleceksiniz. Hiç ben O'ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer o Rahman bana bir keder murad ederse, o tanrıların şefaati bana hiç bir fayda vermez; ve onlar beni kurtaramazlar..."

Evet, Habîb-i Neccâr, o îmân devletine eren iyi adam böyle diyordu. Onun bu sözleri çok manidardı. Bu sözlerde ibretler ve

65 Yasin sûresi, âyet: 19.

dersler vardı. Kavmini irşada davet ederken bir başka güzellikle davet ediyordu...

Evvelâ, kendi nefsini muhatap almıştı..

"Rahman olan Allah", O'na bir keder, bir belâ isabet ettirirse, O'nu bu belâ çemberinden kim kurtarabilirdi? Kendi nefsini muhatap almakla kavminin şaşkınlığını yüzlerine vurmuyordu, böylece onların gönül ülkesini fethetmek istiyordu...

Ne var ki, Habîb-i Neccâr'ın bu ince, derin ve hikmet dolu sözleri şaşkınlar güruhu üzerinde bir tesir yapmıyordu... Çünkü, onların gönülleri şeytanın atış yaylası olmuştu..

Şimdi insan kılıklı şeytanlar meydanlarda zıplıyordu...

Zıp zıp akıllı caniler tatlı dilden, güzel sözden bir şey anlamıyordu... İşi daha da azıttılar. Niyetleri o mübarek insanı katletmekti... Kan yuvası gözlerini hırs bürümüştü..

Habîb-i Neccâr, kavminin kötü niyetini anlayınca, yüzünü havarilere döndürüp tane tane konuştu:

"Şüphe yok ki, ben sizin Rabbinize îmân ettim. Artık bunu işitiniz."[66]

Daha açık bir ifâdeyle diyordu ki:

(Şüphe yok ki, ben âlemlerin Rabbi olan Allah'ın birliğini, şerik ve nazîrden münezzehiyetini tasdik edenlerdenim. (Artık bunu benden işitiniz.) Benim bu îmânıma, ihlâsıma, dinde sebatıma sizler de şahit olunuz. Ben vahdâniyyet-i İlâhiyye'yi, bir avuç topraktan can yaratan, Âdem'in nesli dizisini süsleyen, peygamberler göndererek kullarına doğru yolu gösteren, onlara acıyıp merhamet buyuran Rabb-i Kerimimi tasdik eden mü'minim..)

O ebedî saadetin ufkuna kanat açan mü'min bunları söyledikten az sonra kavminin hücumuna uğradı... Üzerine her taraftan taşlar yağıyordu. Nihayet O'nu şehîd ettiler..

---

66 Yasin sûresi, âyet: 25. (Müfessirlerden bazıları, Habîb-i Neccâr'ın bu sözünü kavmine karşı söylediğini ifade etmektedir.)

Habîb'e vefatı esnasında taraf-ı İlâhiye'den bir melek gelerek:

— **Cennete gir!..**

Diye seslendi... Habîb, gönlü inciler dolu mü'min yine de kavmini düşünüyordu:

"Âh ne olurdu, keşke kavmim, beni (Rabbimin) **mağfiret edip ikram olunanlar zümresine girdirdiğini bilselerdi..."** diyordu.[67]

Habîb-i Neccâr'ın bu güzel sözleri, ölmeden evvel olabileceği gibi, öldükten sonra olması da muhtemeldir..

Nisâbûri'nin tefsirine göre, Kâinât'ın Efendisi |öyle buyurmuşlardır:

"Habîb, vefat hâlinde de, hayatında da kavmine nasihat etti."[68]

Yine tefsirlerin ifadeleriyle, Habîb-i Neccâr, Resûlüllah (sallâllahü aleyhi ve sellem)in vasıflarını ve zamân-ı bi'setini Kitâbullah'da okuyarak, Varlığın Nûru'na dünyaya teşriflerinden 600 sene evvel îmân etmişlerdi. Kendisi ulemâdandı. Evi de şehrin en uç kenarında bulunuyordu. Kavminin havarileri taşa tuttuklarını ve yalanladıklarını işitince koşarak gelmişti.

Âyet-i kerîmede de görüldüğü gibi, Yüce olan Allah, Habîb-i Neccâr'ın îmân ve sadâkatini sena etmiş ve O'nu cennetle mükafatlandırmıştır. Hak yolunun kahramanları her zaman ve her devirde zâlimlerin zulmüne boyun eğmemişler, son nefeslerine kadar îmânlarını haykırmışlardır...

Kanatlı kuşlar gibi cennet yurduna uçan Habîb, arkada bıraktığı şaşkın kavminin Hak tarafından kendisine edilen sonsuz ikramı da bilmelerini istemekte ve şöyle demektedir:

"Rabbimin beni bağışladığını, beni cennetle ikram edilenlerden kıldığını bilselerdi..." [69]

---

67 Yasin sûresi, âyet: 26. Mehmed Vehbi, Hulâsa-tü'l-Beyân, c. 11. s 4627

68 Yâsîn: Aynı eser.

69 Yâsîn sûresi, âyet: 27.

Azîz ve Celîl olan Allah, Habîb-i Neccâr'ı ve O'nun îmânda sebatını bir misâl olarak mü'min kullarının ibret nazarlarına sunmaktadır... Habîb, imân, ihlâs, nûr ve ışık çağlayanı bir adamdı, îmânı uğruna canını verdi ve ebedî çiçek bayramına erdi...

Ya geride kalan imansızlara ne oldu?

Onlara da bir sayha yetti... Müthiş bir sesle hemen sönüverdiler ve ebedî azab diyarını boyladılar...

Evet:

Çırpınıyor insanlık, bu ne beyhude emek? Sefilliğin zirvesi yüce Rabbi bilmemek!..

HAZRET-İ İSÂ'NIN SON PEYGAMBERİ HABER VERMESİ

Allah'ın insanoğluna gönderdiği bütün peygamberler, Son Nebî ve Varlığın Nuru Hazret-i Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem)i ümmetlerine haber vermişlerdir. ..

Hattâ ümmetlerinden O'na kavuşan ve erişen olursa, îmân etmelerine dair söz almışlardır.

Varlığın Sebebi ve Kâinât'ın Efendisi Cenâb-ı Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) den en çok bahseden, bu. hususu müjde şeklinde haber veren peygamber ise, Hazret-i İsâ aleyhisselâm'dır.

Hazret-i İsâ, kendisine îmân edenlere, kendi yolunda olanlara, devamlı olarak âleme reis olacak bir nebinin geleceğini; kendisinin gidici ve O'nun mukaddemesi olduğunu bildirmiştir...

Kur'ân-ı Kerîm, Hazret-i İsâ'nın bu müjdeyi ümmetine duyurusunu şu âyetle haber vermektedir:

"Bir vakit Meryem'in oğlu İsâ, şöyle demişti: "Ey İsrâîloğulları! Ben, size (gönderilen) **Allah'ın peygamberiyim. Önümde** (benden önceki) **Tevrat'ın tasdîkçisi ve benden** sonra **gelecek bir peygamberin müjdecisi olarak geldim ki, o peygamberin ismi "Ahmed" dir." Sonra İsâ, onlara mucizelerle gelince: "Bu, apaçık bir sihirdir" dediler."**[70]

70 Saf sûresi, âyet; 6.

Hazret-i İsâ, âlemlere rahmet olan son peygamberi **"Ahmed"** ismiyle haber vermiştir...

Nebiler Nebisi buyururlar ki:

— Ben ceddim İbrahim'in duası, İsa'nın müjdesi, annemin rüyasıyım!.. [71]

Yine buyururlar ki:

"Kur'ân'da zikredilen ismim Muhammed, İncil'de Ahmed, Tevrat'ta ise Ahyeddir." [72]

İncîl ve Tevrat semavî ve İlâhî birer kitaptı. Öyleydi de, zamanla içlerine çok insan sözü karışmış ve tahrif edilmişti.. Bazı garazkârlar da İncil'de mevcut olan son peygamber Cenâb-ı Muhammed (sallâllahü aleyhi ve sellem)i müjdeleyen ve haber veren kısımları çıkarmışlardır... Böyle tahrif edilmesine rağmen Hüseyin-i Cisri Merhum, İncil'den Kâinatın Efendisine işaret eden 110 işareti çıkarmış, **"Risâle-i Hamîdiye"** isimli eserinde yazmıştır...

Bunca tağyîrât ve tahrifattan sonra bu kadar tespit edilirse, demek oluyor ki, önceleri daha çoktu...

Hazret-i İsâ, o yaradılışı büyük peygamber, varlığın sebebi olan Cenâb-ı Muhammed (sallâllahü aleyhi ve sellem)in geleceğini, diğer nebilerden farklı olarak müjdelemektedir:

— Âlemin reisi geliyor!..

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın peygamberi, bir hadîs-i şeriflerinde buyuruyorlar ki:

— "Ben dünyada da, âhirette de Meryem'in oğlu İsa'ya insanların en yakınıyım!"

Sahâbîler dediler ki:

— Keyfe yâ Resûlâllah? (Nasıl, ey Allah'ın Resulü?)

Nebiler Serveri buyurdu:

---

71 el-Mevâhibü'l-Ledünniyye.

72 S. Nursî, Mektûbât, 175.

— "Peygamberler baba bir kardeşlerdir. Anneleri ise muhteliftir. Dinleri birdir. (İsâ ile) **bizim aramızda peygamber yoktur."** [73]

Hazret-i İsa'ya en yakın insanın Kâinatın Fahri olması, İncil'de Hazret-i İsa'dan sonra **"Ahmed"** isminde bir âhir zaman peygamberi geleceğinin müjdelenmesindendir...

Cumhûr-u ulemâya göre hadîs-i şerifden murad:

Bütün peygamberlerin îmân esasları birdir, ancak şeriatları muhteliftir. Bir Allah'a inanmakta hepsi müttefiktirler...

"Dinleri birdir..." sözünden murad da bu... Bütün peygamberlerin getirdikleri dinlerin aslı birdir. O da tevhîddir...

Nihayetsiz olan mülkün seyyidi ve Kevser havuzunun sahibi Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem), İsâ Aleyhisselâm'dan şunu naklederler:

"Meryem'in oğlu İsâ hırsızlık eden bir adam gördü. İsâ ona:

— Çaldın mı?

Diye sordu. Adam:

— Asla! Kendinden başka ilâh olmayan Allah hakkı için, dedi

Bunun üzerine İsâ dedi ki:

— Allah'a inandım; kendimi yalanladım!"[74]

Bu hadîsin izahında Kaadî İyâz şöyle der: **"Allah'a inandım, kendimi yalanladım..."** sözünden murad: "Sen Allah'a yemin ederek çalmadığını söyleyince ben de tasdik ettim. Kendi zannımı da yalanladım..." demektir. Çünkü O'nun zannına göre adam hırsızlık etmişti.

❁❁❁

73 Müslim Tercemesi, A. Davudoğlu, c. 10, s. 162.

74 Müslim Tercemesi, Ahmed Davudoğlu, c. 10, s. 164.

Hazret-i İsa'nın, kendinden sonra gelecek ve âlemlere rahmet olacak son peygamberi müjdelediğini irfan nuruna sahip **Varaka bin Nevfel** de bir zaman söylemişti...

Şöyle olmuştu:

— Allah'ın Resulü'ne ilk vahiy geldiğinde korkmuşlardı. O kadar ki; **"Beni örtünüz, beni örtünüz!."** buyurmuşlardı..

Hazret-i Hadice, derhal amcası oğlu Varaka'ya koşmuş, durumu anlatmış, o da Kâinatın Efendisi'ni huzuruna alıp şöyle demişti:

— Ey Muhammedi Telâş etme!.. O halet vahiydir. Sana müjde! İntizar eden nebî sensin... İsâ seninle müjde vermiştir...

İBRETLİ LEVHALAR...

Bir gündü... Nefesi ölüleri dirilten Allah'ın peygamberi Hâzret-i İsâ (aleyhisselâm), bir mağaraya girmişti.. Mağaranın içinde uyuyan bir adam gördü, Başucuna varıp:

— Ey âlemden haberi olmayan, dedi; kalk, bir işe sarıl, Rabbine ibâdet et de eline bir şeyler geçsin!..

Adam gözlerini usul usul açtı ve dedi:

— Ben bütün âlemin işini işledim, ebedî bir saltanata erdim!.

Hazret-i İsâ, hayret etti:

— Ey yol eri, dedi; o iş nedir ki?

Adam cevap verdi:

— Bütün dünya bence bir saman çöpü hâline geldi. Dünya sevgisini gönlümden tamamiyle attım..

Hazret-i İsâ, adamdan bu sözü duyunca buyurdu ki:

— Artık istediğini yap, madem ki dünya ile işin yoktur; uykular afiyet olsun sana, neşelerle uyu!..

UZUN EMELİN SONU...

Bir gün, melek yüzlü Hak elçisi Hazret-i İsâ yola çıkıyordu. Bir adam yanına geldi de dedi ki:

— Yâ Nebiyyallah! Beni de yanında yolculuğa kabul eder misin?

Hazret-i İsâ:

— Evet, buyurdu, ederim; düş peşime!..

Bunun üzerine yola revân oldular. Yanlarında da üç parça ekmek vardı. Bir su kenarında oturdular ve ekmeklerin ikisini yediler... Hazret-i İsâ biraz uzaklaştı. Dönünce baktı ki, ekmeklerden kalan son parça yok...

Yol arkadaşının yüzüne nazar edip tatlı tatlı güldü ve yumuşak bir sesle sordu:

— Ey Allah'ın kulu, ekmeği kim aldı?

Veyl o adama ki, o, böyle bir peygamberin saadet gölgesinde olduğunu çoktan unutmuştu:

— Ah, dedi, haberim yok!..

Hazret-i İsâ ses çıkarmadı..

Yine yola koyuldular..

Gide gide gittiler, yolları nihayet bir dağa düştü... Orada güzel, tatlı, kara gözlü bir ceylân yavrusu...

Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi ceylânı çağırdı:

— Ey yavru ceylân, koş bana!..

Ceylân, Hazret-i İsa'nın sesini duyar duymaz bir insan gibi koşup geldi...

Hazret-i İsâ onu tutup başını gözünü okşadı.. Sonra ceylânı kestiler, kızarttılar, yediler...

Karınları doyunca Hak elçisi Hazret-i İsâ, ceylânın kemiklerine hitap buyurdu:

— Ey ceylân! Yüce Allah'ın izniyle diril **ve** kalk!..

Yeni bir mucize daha zuhur ediyordu...

Ceylân, Allah'ın izniyle dirilip **kalktı ve dağın** yolunu tuttu..

Adamın gözleri hayret ve **dehşetle açılmıştı..** Ürkek ürkek, sıçrayıp giden **ceylân yavrusuna** bakıyordu...

Hazret-i İsâ, yol arkadaşına dönüp sordu:

— A uykulu! Benden bu mucizeyi gördükten sonra doğru söyle!. Ekmeği kim aldı?..

Adama bakınız ki, gönül derdiyle neyler gibi inleyecek yerde inkârın yolunu tutuyordu:

— Ben almadım!..

Hazret-i İsâ, o ay yüzlü Allah peygamberi, yine ses çıkarmadı..

Yine kalktılar, yola devam ettiler..

Bir çöle vardılar...

Issız bir çöl..

Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yer...

Hazret-i İsâ çömelip yere üç küme toprak yığdı ve gönlünü Yüce Allah'ın dergâhına tuttu...

Rabb-i Kerimine duâ etti:

— Ey ihsanı bol Rabbim! -Bu toprakları altın hâline getir!..

Topraklar birden çil çil altın oluverdi...

Üç küme toprak, şimdi üç tepe hâlinde altındı...

Adamda ne akıl kaldı, ne idrâk...

Çılgın gözlerle bakınıp duruyordu. Onun kısa aklınca bütün bunlar olacak şeyler değildi.. Ne var ki, oluyordu işte...

Hazret-i İsâ, gözleri yuvalarının içinde fır fır dönen adama:

— Ey yoksul, dedi; bu kümelerden biri benim, biri senin; biri de ekmeğimi alan adamın.. Şimdi söyle ekmeği kim aldı?

Adam, kanadına ok saplanmış kartal kuşları gibi çırpındı:

— Ekmeği ben almıştım, itiraf ediyorum!.. Hazret-i İsâ, o deniz huylu tertemiz peygamber:

— Öyleyse, dedi; altınların üçü de senin olsun! Arkadaşlığımız burada sona erdi...

Ve akılsız adamı orada bırakıp uzaklaştı.

Adam ise, akıl ve hayâline gelmez bu büyük servet karşısında aklını oynatacak gibi oldu...

Çöl ortasında altınların başına oturdu.

Pırıl pırıl gülümseyen hâs altınlara daldırdı ellerini...

Karıştırdıkça kendinden geçiyor, sevincinden naralar atıyordu. Bu ne bulunmaz devletti...

O, bu servet ve altın sarhoşluğu içinde çırpınırken, iki adam çıkageldi...

Küt küt yürüyerek adamın başına gelip dikildiler ve haykırdılar:

— Vay, bunlar altın mı? Adam birden yerinden sıçradı:

— Evet, altın!. Fakat size ne?

— Hepsi senin mi?

— Benim, elbet!

— Olmaz!

— Ne demek o?

— Demek o ki, biz de payımızı isteriz!..

— Bunlar benim!.

— Biz bu altınları sana bırakmayız... Şimdi işler karışmıştı..

Bu adamlarla da başa çıkamıyacağı belliydi.. Ne yapmalı idi?

Bir an durup düşündü. En iyisi anlaşmaktı... Altınların üçü arasında bölüşülmesine razı oldu:

— Madem, dedi, siz öyle istiyorsunuz, üçümüz arasında bölüşelim!..

Oturup altınları nasıl pay edeceklerini düşünmeye başladılar. İçlerinden biri:

— Ey canına âşık dostlar, dedi; kolay!.. Şimdi birimiz şu yakındaki köye gitsin de bize birer parça ekmek ve yiyecek getirsin. Karnımızı doyurduktan sonra altınları paylaşırız, olur biter!..

Ve birini köye gönderdiler... Köye gidenin gönlüne şeytan zehirli hortumunu sokmuştu bile. Yolda plân kurdu:

— Şimdi ben alacağım ekmeklere zehir katar ve bunları öldürürüm. Böylece altınların tama mı benim olur... Oh be!..

Geride kalanlar da bir başka tuzak hazırlıyorlardı:

— O sersem adam gelince onu öldürür, altınları ikimiz paylaşırız!..

— Güzel düşündün!..

— Hemen işini bitiririz..

— Evet!..

Köye giden adam, elinde zehirlenmiş ekmekler, geriye döndü...

Sevine sevine, koşa koşa kanlı düşmanların üzerine gittiğinin farkında değildi.. Çünkü o sadece kendi hilesini düşünüp kıh kıh gülüyordu...

Can gözü bir kere ibret penceresinden bakmamıştı ki...

Nihayet altınların başındaki arkadaşlarının yanına geldi... Geldi ama, geldiğine de bin pişman...

Arkadaş bildiği kimseler birer yırtıcı arslan oluvermişlerdi. Onu parçalayıp cansız yere serdiler..

Ölüsünü bile gömmediler...

Adamı upuzun kumun üstüne yatırdılar...

Derhal köyden getirilen ekmeğin başına geçtiler ve yemeye başladılar. Tabiî ki ekmeklerin zehirli olduğunu bilmiyorlardı. Sadece kendi kurdukları tuzağı düşünüyorlardı...

Ekmeklerden birer lokma yemişlerdi ki, müthiş bir sancı baş-gösterdi...

Şimdi koca vadi onlara dar geliyordu. Az sonra da kıvrana kıvrana ve bağıra bağıra altınların yanına uzanıp can verdiler...

Altınlar, üç dünyaperest ölüye ışıl ışıl gözlerle bakıyordu... Bir çölde ve sahipsiz altınlar...

Nice zaman sonra Hak elçisi İsâ (aleyhisselâm), yanında birkaç havarisi, oradan geçiyorlardı...

Durup baktılar...

Manzarayı olanca dehşetiyle gördükten sonra, havarilerine dediler ki:

— İşte dünya ehlinin hâli!..[75]

Evet, o kimseler kanaat sahibi olsalardı, canlarını kumların üstüne sermeyeceklerdi...

Yaralı bir ceylânsın hayat denen tuzakta,
Ecel rüzgârı eser, ölüm değil uzakta!...

75 Bu menkıbenin değişik şeklini İmâm Gazali İhyâda nakleder.

BİR FAZİLETLİ KİŞİ...

Rivayet edilir ki: — O nezîh ve meleksîmâ peygamber Hazret-i İsâ, bir gün bir yola gidiyordu. Yolda yüce ve ulu bir dağ gördü. Bu dağın üzerinde de bir ak taş vardı... O taşın güzelliği Hazret-i İsa'nın dikkatini çekti, ona bir zaman bakıp durdu...

Yüce ve Kerîm olan Allah, peygamberi İsa'ya hitap buyurdu:

— Yâ İsâ! Diler misin ki, onun hakikatini sana göstereyim?

Hazret-i İsa, Rabb-i Rahîmine:

— Evet, ey Rabbim, dedi; dilerim!..

Âlemlerin Rabbı, Rahman ve Rahîm olan

Allah her şeye kaadirdir. O'nun izniyle taş iki parça oldu... İçinden de bir ihtiyar çıkıverdi. İhtiyarın sırtında bir eski aba, yanında da bir üzüm kütüğü vardı..

İhtiyar orada namaz kılıyor, ibâdet ve tâatle meşgul oluyordu. Bu manzara Hazret-i İsa'yı hayrete düşürdü:

— Ey ihtiyar, buyurdu; bu ağaç nedir?

İhtiyar cevap verdi:

— Her gün bu kütükte üzüm biter, ben de onunla rızıklanırım!.

— Ne zamandan beri bu haldesin?

— Dört yüz senedir...

Bu defa Hazret-i İsâ Rabbine tazarru' etti:

— Allah'ım! İndinde bundan daha faziletli biri var mı?

Allahü Teâlâ buyurdu ki:

— Ahmed'in ümmeti... Onlardan birinin Berat gecesinde namaz kılmaları ve bana karşı ibâdette bulunmaları benim katımda daha kıymetlidir...

Ne devlet değil mi?

Ey devlet arayan!.. Rabbinin huzurunda bir mum gibi ayakta dur ki, başın göklere değsin ve şânın yücelsin...

SEN SU ÜSTÜNDE YÜRÜRSÜN...

Bir gün Hazret-i İsâ, havârileriyle beraberdi. Buraların ve ötelerin en ince hikmetleri üzerinde konuşuyorlardı.. Bir ara havariler o meleksîma nebiye dediler ki:

— Ey yaradılışı büyük peygamber! Sen su üstünde yürürsün, biz yürüyemeyiz. Nedendir?

Hazret-i İsâ tatlı tatlı gülümsedi:

— Çünkü, dedi; sizin altınınız, gümüşünüz ve mücevherleriniz var. Dünya ile dopdolusunuz. Benim gözümde ise taş da bir, altın da.

Dünyadan tamamiyle el yuduktan sonra niçin su üstünde yürümeyeyim?...

NİÇİN EVİN YOK?

Yine bir başka gündü...

Adamın biri Hazret-i İsa'nın mübarek huzuruna geldi:

— Ey âlemde tek kişi, dedi; neden kendine bir ev yapmazsın?

Hazret-i İsâ buyurdu ki:

— A adam, ebediyyen benimle olmayacak şeyi ben ne yapayım?

Evet, ne bu âlem ebedîdir, ne de içindekiler.. Asıl olan, buradan ötelere bir yol edinmektir...

Hazret-i İsâ (aleyhisselâm), neşeli bir peygamber olduğu halde ölümü hatırlayınca bütün neşesi kaçar, sanki yüreğine bir kor düşerdi.

Bir gün, suyu tatlı bir dereden su içiyordu. Suyun lezzeti de şeker gibiydi.

Biri gelip o sudan testisini doldurup gitti..

İsâ (aleyhisselâm) da testisini doldurdu; hararetle başına dikti. Ne var ki, testideki su, ağzına acı geldi. Suyu içmedi, bu işe de hayret etti.

— Yâ Rabbi, dedi; testideki su, şu derenin suyu; ikisi de aynı kaynaktan, ikisi de aynı su; bunun hikmeti nedir ki, su testiye girince acılaştı?

Yüce Allah'ın izni ve keremiyle testi dile geldi:

— Yâ Nebiyyallah, dedi; benim toprağım bir ölünün kabrinden alınmıştır. Bu toprak bedeni kaç defa testi yaptılar. Dâima ölüm acısiyle bu lezzetteyim; işte suyum, onun için böyle acı!..

A kendini unutan, ecel seni unutmaz ki.. Ölüm günü acaip bir gündür, o gün için bir şeyler tedârik etmeye bak...

Ölüm ki, suyu acı, içi derin bir ırmak;
Gireni çok, fakat, mümkün değildir çıkmak!..

DÜNYANIN HAZRET-İ İSÂ İLE KONUŞMASI...

Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ, tamamiyle dünyadan geçmişti, gönlünde bir zerre bile dünya muhabbeti yoktu, fakat onu görmeyi de pek istiyordu...

Bir gün, nurlara gark olmuş bir halde giderken yolda uzaktan bir kocakarı gördü..

Nursuz bir kadındı..

Saçı ağarmış, beli bükülmüş, bütün dişleri dökülmüştü..

Gözleri gök gibiydi, yüzü de kara...

Dört yanından da dertler akıyordu.

Sırtına da renk renk elbiseler giymişti. Tırnaklarının arasında kinlerle dolu bir gönül vardı...

Bir elini boyamış, öbür elini de kanlara bulamıştı. Yüzünde de bir perde vardı..

İsâ (aleyhisselâm), bunu görünce şaştı:

— A kocakarı, dedi, â hilebaz çirkin, kimsin sen?

Kocakarı dedi ki:

— Ey doğru sözlü nebî, sen çok doğru bir ersin de onun için göründüm sana.. Hani o görmek istediğin vardı ya, o benim işte!..

Allah'ın peygamberi:

— Sen, dedi; yoksa dünya mısın?

— Evet, dedi, dünyayım ben. Şimdi sen de bir yol söyle bakalım, nasılsın, ne âlemdesin?

— Neden böyle yüzünde perde var, neden böyle elbiseni boyamışsın?

— Kimse beni apaçık görmesin diye perdelere büründüm. Yüzümü, çirkinliğimi görürlerse bir an bile bende huzur süremezler. Elbisemi boyadım da bu yüzden nicelerinin yolunu azdırdım... Beni böyle rengârek gördüler mi hepsi de çaresiz benim sevdama düşer, beni almak ister...

Hazret-i İsâ, dünyadan bu sözleri duyunca hayret etti ve:

— Ey aşağılıklar zindanı, dedi, neden bir elini kana buladın?

Dünya dedi ki:

— Ey tek ulu, ey zamanın hidâyet rehberi... Zamanede nice koca öldürdüm, onların kanı bu...

— Neden eline kına yaktın?

— Kocamı aldattığım için böyle kınalanmam gerek.

— Bütün bir âlemi nasıl öldürdün? Bir an olsun onlara acımadın mı?

— Ey nebî, ben acımayı ne bileyim? Yalnız şunu bilirim ben: Hepsinin de kanını dökerim...

— Nice bir ey darmadağın dünya, onları birazcık olsun esirgemeyecek misin? Bunca halka ettiğin cefâ nedir?

— Ben esirgemeyi duydum, ama hiç kimseyi esirgemedim, hiç kimseye de acımadım... Ben her an halkın etrafında dönüp dolaşırım. Bütün bir âlem de benim tuzağıma düşer. Bir kere de benim sevdama tutuldular mı, artık öbür dünyayı da tamamen unutup giderler. Hisâbı, kitabı da bilmezler...

Allah'ın peygamberi Hazret-i İsâ, dünyadan bütün bunları duyunca dedi ki:

— **Ben böyle ateşten vazgeçtim!..** [76]

76 İlâhînâme, Feridüddîn-i Attâr.

Vah bu dünyanın oyununa gelenlere..

Burada anlatılmak istenen, tamamiyle dünya sevdasına dalıp da Allah'ı unutanların ahmaklığıdır. ..

GÜNÂHTAN SAKININIZ...

O yaradılışı büyük nebî, bir gün buyurdular ki: — Siz günâhtan korkmazsınız. Şaşılacak şey budur ki, peygamberler küfürden korkar gibi günâhtan korkarlar!..

Yine dediler ki:

— Yaramaz dünyanın hâli, hırsızlıkla zina yapan, sonra gebe kalıp günâhı meydana çıkan bir kadına benzer... Bunun gibi ilmi ile amel etmeyen âlimlerin, kıyamet gününde fıskı meydana çıkar.

Bir başka gün de havarilerine dediler ki:

— Ey havâriyyûn! Dünya ehlinin malına bakmayın. Onların malının berraklığı sizin îmânınızın nurunu giderir.

Havariler sordu:

— Yâ Nebiyyallah! Yeryüzünde size benzer bir kimse var mıdır?

Hazret-i İsâ tatlı tatlı gülümsedi:

— Evet, dedi, vardır! Sözleri Allah'ın zikri, susması onun fikri, nazarı ibret olan kişi bana benzer!.

Yine o nebiye sordular:

— Ey âlemin ışığı! Evliya kimlerdir?

Buyurdular ki:

— Halk, bu dünyanın dışına bakar. Evliya ise dünyanın bâtınına nazar eder. Her nefes Allah'ın zikriyle dillerini ıslak tutar ve ölümü anarlar. Onlar dünyayı, dünya ehlini ve dirliğini Allah için terkettiler..

İKİSİNİN DE GEÇMİŞİNİ SİLDİM...

Hazret-i İsa'nın zamanında birisi vardı..

Azgın bir adamdı... Hayatını cahillik, azgınlık ile heder etmişti... Katı yürekli, cesur bir günahkâr idi...

Günâhı haddinden fazlaydı..

O kadar fena bir adamdı ki, şeytan bile ondan utanırdı, ona sahip çıkmazdı..

Zaten kötülerin hiçbir yardımcısı yoktur..

Günlerini boş yere geçirmiş, sağ oldukça elinden kimse rahat edememişti.. Başında kibir çok, fakat akıl yoktu. Karnı da tamamiyle haram lokmalarla dolmuştu..

Eğri gidişiyle eteği bulaşmış, günâhtan yüzü simsiyah kesilmişti. Şeytan gibi huzur bozucunun biriydi..

Ne görenler gibi doğru yürüyen ayağı, ne insan gibi nasihat dinleyen kulağı vardı... Yılandan nasıl tiksinilirse herkes ondan öyle tiksinir ve kaçardı... Yeni ay gibi herkes onu uzaktan birbirine gösterirdi. Kötü arzular onun ömrünün harmanını yakmış, bir arpa kadar iyilik elde edememişti...

Bu günahkâr kimse kötü arzularını o kadar yerine getirirdi ki, kötülüğe ait amel defterinde yazılacak yer kalmamıştı.

Pek azgın, pek günahkârdı...

Kulağına kurşun akıtılmış gibi hiçbir iyi söz işitmezdi... Şehvetperestti. Gece gündüz gafletle ya sarhoş, ya mahmur idi...

Bir gün, nefesi Hak izniyle ölüleri dirilten Hazret-i İsâ sahradan dönüyordu. Yolda bir âbidin hücresine uğradı..

Halktan çekilmiş âbid, İsâ aleyhisselâm'ın geldiğini görünce ibâdet ettiği yerden inip Hak elçisinin ayağına düştü, başını yere koydu...

O azgın ve bedbaht günahkâr uzaktan bunları görüyor, bunlara karşı nura uzaktan bakan pervaneye benziyordu.. Bir fakir bir zenginin eline nasıl bakarsa, öyle bakıyor; hem utanıyor, hem de hasretle bunları süzüyordu..

Kâh içi yanıyor, kâh dudak altından gaflet içinde geçirdiği günler için özürler diliyordu:

— "Eyvah!., ömrüm gafletle geçti..." diye hasret çekiyor, gözlerinden bulut gibi yaş döküyordu... "Aziz ömür sermayesini telef ettim. İyilik nâmına bir şey elde edemedim. Kimse benim gibi olmasın. Zira benim ölümüm, yaşamamdan çok hayırlıdır. Çocuk iken ölenler kurtuldular... Çünkü günahkâr ihtiyar olup da hacâlet görmediler...

Ey cihanı yaratan Allah!.. Günâhımı sen bağışla. Bağışlamazsan bu günâhlar bana fena yoldaştır!.."

Diyor; utançtan baş aşağı eğilmiş, gözyaşlarını döküyordu...

O günâha batmış adamın gözünün yaşı toprakları ıslatmaktaydı...

Bir köşede günahkâr ihtiyar inliyor:

— "Ey düşmüşlerin elini tutan Allah, imdadıma sen yetiş!" diye yalvarıyor, öbür tarafta âbidin kafası gurur ile dolu olarak o günahkâra uzaktan bakıyor, kaşlarını çatıyor, şöyle diyordu:

— Bu bedbaht uğursuz neden bizi süzüyor, yanımıza gelmek mi istiyor? O bizim yanımıza gelecek adam mıdır? Gırtlağına kadar ateşe düşmüş, ömrünü boş yere geçirmiş, onun mülevves etekli şahsından ne iyilik gelmiştir ki benimle ve Hazret-i İsâ ile konuşmak istiyor... Ne olurdu karşımızdan yıkılıp cehenneme gitse... Onun çirkin suratından iğreniyorum.. Belki ateşi bana da

sirayet eder... Yâ Rabbi! Yarın Mahşer kurulunca beni bu adamla birlikte haşretme!...

Bunlar bu halde iken, kerem ve inayeti sonsuz olan Yüce Allah'tan İsâ aleyhisselâm'a vahiy geldi ki:

— Ey Resulüm! Bu âlim, öteki câhil olmakla beraber ben ikisinin de duasını kabul ettim. Bu bedbaht günahkâr ömrünü telef etmiş ise de, inleyerek, yanarak, gözyaşları akıtarak bana yalvardı... Her kim kendisini âciz görerek benim huzuruma gelirse, onu keremimden mahrum etmem.

Onun günâhlarını bağışladım. Onu tamamiyle temize çıkardım. Onu in'am ve ikram ile cennetime alırım... Âbide gelince, madem ki cennette o günahkâr kul ile beraber bulunmaktan utanıyormuş; ona söyle, üzülmesin.. Günahkârı cennete, kendisini de cehenneme gönderirim... Günahkârın ciğeri hararet ile, dert ile kan oldu. Âbid ibâdetine güvendi; bîçareliğin, her şeyden ganî olan dergâhımda kibirden, benlikten daha iyi olduğunu bilmedi..

SENİN YERİN CENNETİM!..

Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi İsâ (aleyhisselâm), bir gün gökgürültüsü ve şimşeklerle başlayan şiddetli bir doluya yakalandı..

Bora, fırtına, gürültü, rüzgâr âlemi birbirine katıyordu...

Sığınacak, başını sokacak bir yer aradı. İleride bir çadır gördü ve oraya koştu. Ne var ki, çadıra da giremedi. Çünkü çadırda bir kadın vardı. Çaresiz oradan uzaklaştı...

Sonra bir başka yöne doğru koştu, bir mağara gördü. Kapısına kadar sokuldu.

O da ne?

İçeride koca bir arslan...

Derhal kendini dışarı attı ve Rabb-i Kerimine iltica etti:

— Ey benim Rabbim, dedi; herkesin bir evi var, ama benim bir sığınağım bile yok!..

Azîz ve Celîl olan Allah buyurdu ki:

— Ey İsâ! Senin sığınağın benim rahmetimdir, cennetimdir. Kıyamet günü seni yüz huri ile evlendirir ve her günü dünyanın bir yılına muâdil olan dört bin yıl düğünün sürer. Münâdîler çağırtırım: Nerede dünyadan yüz çevirenler, nerede zâhidler? Meryem oğlu İsa'nın düğününe gelsinler... [77]

77 İhyâu Ulûmi'd-Din, c. 3, s. 464.

NEDİR BU HAL?..

Bir gün, o tertemiz yaradılışlı peygamber, havarileri ile birlikte bir köye uğramıştı...

Müthiş bir manzara ile karşılaştı...

Köy halkı kimi kapı önlerinde, kimi sokaklarda tamamen ölü olarak yatıyordu. İsâ aleyhisselâm havarilerine dediler ki:

— Eğer bunlar tabiî şekilde ölseydiler, bir birini defneder ve böyle ortada kalmazlardı. Bunlar Allah'ın gadabına uğramış, helak olmuş kimselerdir.

Havariler gözlerini hayretle açıp:

— Ey kutlu nebî, dediler; bunların günâhlarının neler olduğunu bilmeyi arzu ediyoruz!..

Hazret-i İsâ, havarilerinin arzusunu kırmadı. Hâlik-ı Zîşânına gönül gönül niyaz etti ve bunu bilmeyi diledi.. Allahü Teâlâ ona vahyetti:

— Karanlık basınca sen onlardan sor, cevabını alırsın!..

Bunun üzerine Hazret-i İsâ gece vakti bir tepeye çıktı ve ölüler yurdunun sakinlerine seslendi:

— Ey köy halkı, nedir bu hâliniz? Neden böyle helak oldunuz?

İçlerinden biri:

— Ey Allah'ın Resulü, dedi; esenlik içinde akşamladık, cehennemde sabahladık...

— Niçin böyle oldu, ey Allah'ın kulu?

— Dünya sevgisine dalmamız, günahkârlara itaat etmemiz sebebiyle!..

— Dünyayı nasıl sevdiniz, hem o nasıl sevilir?

— Bir çocuğun annesini sevdiği, geldiği vakit sevinip, gittiği zaman ağladığı gibi, biz de sevinir ve ağlardık...

— Neden arkadaşlarınız konuşmaz?

— Nasıl konuşsunlar, ey nebî? Onlar ateşten zincire vurulmuş, dehşet saçan azab meleklerinin elindedirler...

— Ya sen nasıl konuşabiliyorsun?

— Ben onların aralarında bulunuyordumsa da onlardan değildim. Onlara azab gelince beni de içine aldı. Ben de cehennemin kenarında askıya alınmış vaziyetteyim; kurtulup kurtulamayacağımı da bilemiyorum...

İsâ Aleyhisselâm buyurdu ki:

— Dövülmemiş tuz ile arpa ekmeği yemek, yünden yapılmış keçeyi giymek, yerler üzerinde yatıp uyumak ve bu suretle dünyada sıhhati korumak, âhirette azabdan emin olmak, bu servetten çok daha hayırlıdır!..

Evet: Bu dünyadan nasıl korkmazsın ki, bu, nice pâdişâhların tahtını yere geçirdi... O buyurdu:

— Din selâmeti için dünyadan az şeyle iktifa ediniz. Nitekim başkaları dünya selâmeti için dinden az bir şeyle iktifa ettiler...

Ey karşılık almak için dünyayı isteyenler; elinizi dünyadan çekerseniz, çok karşılık bulursunuz ve ücretiniz artar...

❁ ❁ ❁

Bir gün, o kutlu ve yaradılışı büyük nebiye:

— Ey Hak elçisi, dediler; bize hayırlı bir şey öğret de Allah bizi sevsin!..

İsâ Aleyhisselâm:

— Ey insanlar, buyurdu; Allah'ın sizi sevmesini istiyorsanız, dünyayı sevmeyiniz.. Dünyaya buğz edin ki, Allah sizi sevsin!..

Dünyaya kapılmayın ki, sizi kendine kul etmesin. Dünya ve âhiret birbirinin zıddıdır. Birini memnun ettiğin kadar diğerini gücendirirsin!..

Peygamber-i Âlişân Efendimiz bu husûsda ümmetine şöyle buyurmuşlardır:

— **"Eğer benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağlardınız da, dünya size ehven gelir ve âhireti dünya üzerine tercih ederdiniz."** [78]

Gerçekten biz bilmiyoruz..

Bilmiş olsaydık, gönülden hissetseydik gece gündüz sevdalara gark olurduk... Ya şimdi?

Şimdi dünyanın kara derelerine akıp duruyoruz... Rabbim, bize hayırlı bir sabah lütfet!..

Ey tabib, hoş gör!. Bilmez bu adam, Hak nicedir.
Kör nasıl anlasın ki, çiçek, yaprak nicedir?
Ölmek, dirilmek var mı, şimdi inkârda amma,
Yalanda görüverir, mezar, toprak nicedir!...

78 Buhârî ve Müslim.

RAHMET - GAZAP...

Allah'ın iki sevgili kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ ile Hazret-i Yahya, bir gün bir yerde buluştular...

Hazret-i İsâ neşeli, sürûrlu ve ferahlı idi. Hazret-i Yahya ise gam ve kederli.

Yahya aleyhisselâm:

— Yâ İsâ, dedi; sen, Yüce Allah'ın azabından emin mi oldun?

Hazret-i İsâ tebessüm edip dedi ki:

— Ey Yahya! Sen Allahü Teâlâ'nın rahmetin den ümidini mi kestin?

Peygamberlerinin bu şekilde konuşmaları üzerine Yüce Allah buyurdu ki:

— Ey benim elçilerim! İkiniz de doğru söylüyorsunuz. Ama en güzel söyleyeniniz; "Allah'ın keremi ve lütfü çoktur" diyeniniz ve O'nun rahmetini gadabından üstün göreninizdir...

Hazret-i İsâ, nurlara gark olarak bir gün bir dağa çıkmıştı.

Orada tek ve tenha yerde Yüce Rabbine ibâdet edecekti...

Ne ki, o dağda bir başka kul vardı..

İşi gücü Rabb-i Rahîmine ibâdet etmekti.

Hak elçisi İsâ aleyhisselâm O'na sordu:

— Ey yol eri, sen ne zamandan beri burada ibâdet edersin?

Adam, ışık dolu gözlerle Allah Resulüne baktı ve dedi:

— Seksen yıldır burada ibâdet ediyorum... Ne var ki, benim arzum bir başka...

— Nedir arzun?

— Yüce ve Kerîm olan Allah'ın bana muhabbetini, sevgisini vermesini diliyorum.

Hazret-i İsâ duâ etti, sonra da başını alıp gitti. Nice zaman sonra yine oraya geldi... Geldi ama, bu defa o kişiyi bulamadı.. Gönlünü yaprak yaprak açıp Rabb-i Rahîmine yalvardı:

— Ey Rabbim! O kutlu kişi nereye gitti, ona nice bir hâl oldu?

Azîz ve Celîl olan Allah buyurdu ki:

— O kişiye biz muhabbetimizi verdik. Ona, bize olan bağı, bağlantıyı verdik. Eğer onu istiyorsan filân yerdedir..

Hazret-i İsâ yola koyuldu..

Tarif edilen yere kadar gitti. Burası iki dağ arasında bir dere idi.

O kutlu nebî, adamı adı ile üç defa çağırdı...

Ses veren olmadı...

Allahü Teâlâ, sevgili kulu ve peygamberi İsa'ya hitap buyurdu:

— Yâ İsâ! Eğer o kişiyi kılıçla parça parça etsen, beni bırakıp da sana cevap vermez..

— Bu ne iştir, ey Rabbim?

— Muhabbet işidir... O bizim muhabbet denizimize gark olup gitmiştir..

BENİ DE YANINA AL...

Bir gün, adamın biri, o yaradılışı büyük peygambere dedi ki:

— Yâ İsâ! Seyahatlerinde beni de yanına al!

İsâ Aleyhisselâm:

— Ey kişi, dedi; dünyalığından ayni, servetini at, seni de beraberimde götüreyim!

— Ben bunu yapamam ki..

— Peki dünya dolusu sevda ile seni ne yapayım? Zengin zorlukla cennete girer..

İsâ Aleyhisselâm yine bir yere gidiyordu.. Yolda üç kişiye rastgeldi. Bunların benizleri ve yüzleri solgundu. Onlara sordu:

— Derdiniz nedir, hâliniz nicedir? Dediler ki:

— Cehennem korkusu bizi bu hâle getirdi.. Hazret-i İsâ:

— Ey Allah'ın kulları, dedi; korkanları cehennemde yakmamayı Allahü Teâlâ va'd etti...

Ve yine yoluna koyulup yürüdü..

İleride üç kişiye daha rastladı ki, bunlar evvelkilerden de perişan. Durdu, dertlerini sordu:

— Nedir sizi bu hâle koyan?

Cevap verdiler:

— Cennet aşkı!. Tamamiyle o sevda ile doluyuz!..

İsâ Aleyhisselâm:

— Umduğunuzu Yüce Allah size va'd etmiştir...

Dedi... Bunları da geçti..

Yine bir müddet yürüdü. İleride bu defa daha perişan, yüzleri nûr kesilmiş üç kişiye rastladı...

Her birinin ay gibi pırıldayan yüzlerine nazar ettikten sonra:

— Ey devlet arayanlar, dedi; derdiniz nedir? Bu nûr, bu ışık size nereden isabet etmiş?...

— Yâ nebiyyallah, dediler; biz Allah sevgisinden bu hâle geldik!..

O nurlara gark olmuş nebî üç defa:

— İşte, buyurdu; siz mukarreblersiniz!. Devlet sizindir!..

Ben de derim ki:

— Ey devlet arayanlar, can kuşunu Allah muhabbetiyle çırpındırınız ki, Arş'ın altındaki sevinç evine varabilesiniz...

Hizmet ve tâatini o güzel Allah'a yap,
Ey sevincin aynası, bil ki, bu dünya harap!..

HANGİ İŞ DAHA FAZİLETLİ?..

Bir gün İsâ Aleyhisselâm'a:

— Ey Allah'ın elçisi, o dediler; hangi iş daha faziletlidir?

Hazret-i İsâ buyurdu ki:

— Yüce Allah'ı sevmek ve O'ndan gelene razı olmak!..

Azîz ve Celîl olan Allah, İsâ aleyhisselâm'a vahiy buyurdu:

— **Kulumun kalbine bakarım, onda dünya ve âhireti görmezsem kendi sevgimi ona yerleştiririm ve onu korurum.** [79]

* * *

O kutlu ve yaradılışı büyük nebî bir gün bir ihtiyar gördü...

İhtiyarın elinde sapanı vardı, tarlada çalışıyordu. Hazret-i İsâ:

— Ey ihsanı bol Rabbim, dedi; onun kalbinden emeli çıkar!..

O anda sapan ihtiyarın elinden düştü ve ihtiyar bir yere kıvrılıp uyudu... Bir müddet sonra Hazret-i İsâ bu defa da şöyle duâ etti:

— Yâ Rabbi! O ihtiyara emelini geri ver!..

Yine o ân ihtiyar yerinden fırladı ve işinin başına döndü, gayretli gayretli çalışıyordu...

İsâ aleyhisselâm, ihtiyarın yanına kadar sokulup:

---

79 Hazret-i İsa'ya ait sözler, İmâm Gazâlî'nin Kimyâ-yı Saadetinden alınmıştır.

— Ey tozlara bulanmış adam, dedi; hayrola, ne oldu?

İhtiyar sönük gözlerini Allah'ın peygamberine dikip dedi ki:

— Kalbime geldi ki, â ihtiyar, niçin böyle çalışır, didinirsin? İhtiyarladın, mezarın kenarında yürüyüp duruyorsun, bugün yarın öleceksin. Sapanı bıraktım, kendimi uykuya verdim. Sonra yine kalbime geldi ki, ölünceye kadar yemeye içmeye ihtiyaç vardır. O halde çalışmalıyım ve işte bu sebeple şimdi çalışıyorum...

❁❁❁

Yine havarilerine karşı dediler ki:

— Ey benim havarilerim!.. Dünyayı sizin yanınızda yere fırlattım. Onu kaldırmayın. Zira dünyanın kötülüklerinden biri, Allahü Teâlâ'nın indinde günâh olan şeyler onda işlenir... Dünyanın dışına çıkınız ve onu tamir etmekle uğraşmayınız. Biliniz ki, bütün kötülüklerin başı dünya sevgisidir.

Ve ilâve ettiler:

— Ateşle su bir yerde durmadığı gibi, dünya ve âhiret sevgisi de bir kalbde bulunmaz...

Bütün burada anlatılmak istenen, tamamiyle dünya sevdalarına gark olup da Allah'ı unutanların fecî akıbetidir..

Nice insanlar vardır ki, "yarın yaparım, yarın yaparım" der. Fakat nice yarınlar gelir geçer de bir şey yapamadan öbür dünyaya göçüverir. İşte dünyaya bu türlü dalmanın büyük felâketi... Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'ın havarilerine anlatmak istediği de bu tehlikedir...

CENNETE NASIL GİRELİM?..

Yine bir gün o nebinin huzurunda bulunuyorlardı. Ona dediler ki:

— Yâ nebiyyallah! Bize bir şey öğret de onunla cennete girelim!..

İsâ Aleyhisselâm buyurdu ki:

— Hiç konuşmayın!.

— Nasıl olur, ey nebî? Buna gücümüz yetmez!.

— O halde, hayır söyleyin..

Yine o buyurdu:

— İbâdet on kısımdır: Dokuzu susmak, biri yaramaz insanlardan kaçmaktır...

Evet, diline sahip olan herşeye mâlik olabilir. Dil şaşılacak şeylerdendir ki, dili yüzünden bülbül kafeslere hapsedilmiştir...

SABIR VE HAMD...

Yine bir gündü...

Allah'ın peygamberi Hazret-i İsâ, garip ve dertli bir adamı gördü...

Öyle ki, cüzzam hastalığından adamın etleri dökülmüş, gözleri kör olmuş, her tarafı perişan bir hâle gelmişti.. Ne var ki, gönlü de pırıl pırıldı, dilinden inciler saçılıyordu:

— **Kullarından çoklarını mübtelâ ettiği dertlerden beni koruyan Allah'a hamd ederim!.,** demedeydi.

Etekleri mucizeler sürükleyen Allah'ın peygamberi İsâ aleyhisselâm, dertli adama yaklaştı:

— Ey yol eri, buyurdu; daha hangi belâ kaldı ki?

Adam, dertlerin içinde güller gibi açmıştı:

— Ey Allah'ın Resulü, dedi; benim kalbime yerleştirdiği marifete sahip olmayanlardan ben çok daha iyiyim. Çünkü kalbim Rabbimin sevgisiyle dolu...

İsâ aleyhisselâm, kuş kadar canı ile aşk vadilerinde çırpınan bu adama:

— Sen, dedi, ne güzel söylüyorsun. Ver elinibana...

Ve adamın elini kendi eline alır almaz bütün dertlerine Allah'ın izniyle şifâ oldu... Sabreden, Rabbinin muhabbetini gönlünde taşıyan o adam bütün dertlerinden kurtulup güzel bir insan şeklini aldı ve artık Hazret-i İsa'dan ayrılmadı... [80]

80 İmâm Gazâlî, İhya, c. 4, s. 627.

✿ ✿ ✿

İsâ (Aleyhisselâm) buyurdu ki:

— İşler üçe ayrılır:

a) Birinin doğruluğu meydandadır; onu yap.

b) Diğerinin yanlışlığı meydandadır; ondanda uzaklaş.

c) Birisi de şüphelidir; onu da bilene havale et ve ondan sor.

Yine o buyurdu ki:

— Kim bildiği ile amel ederse, Allah'ın gerçek dostu odur!..

O buyurur:

— İlimler ne kadar çoktur. Fakat hepsi faydalı değildir. Âlimler de çoktur; fakat hepsi kemâle ermiş değildir...

Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ, yanında kıyamet günü anıldığı zaman, yavrusunu kaybetmiş bir anne gibi ağlar ve şöyle buyururdu:

— "Kıyâmet'ten söz edilince sükût etmek, Meryem oğluna yakışmaz!"

Adamın biri bir gün o Nebiyy-i Zîşân'a gelip:

— Ey Hak elçisi, dedi; bana öğüt veriniz!.

Hazret-i İsâ buyurdu ki:

— Siz, size verilen öğütlerden daha ne zaman faydalanacaksınız? Doğrusu, öğüt verenleri haylice yordunuz!..

Yine ona dediler ki:

— Ey Allah'ın Resulü, nasıl sabahladınız?

Buyurdu ki:

— Öyle bir halde sabahladım ki, ümid ettiğim faydaların te'minine, korktuğum şeylerin de define mâlik değilim. Ben amelime bağlıyım.

Her şey O'nun elinde...

Bir gün, aşağılık şeytan, Hazret-i İsa'nın huzurunda belirdi:

— Yâ İsâ, dedi; Lâ ilahe illallah de!..

İsâ aleyhisselâm buyurdu ki:

— Bu, Hak kelimedir, onu söylerim. Fakat

senin sözüne uyarak değil!..

Aziz ve Celîl olan Allah, İsâ Aleyhisselâma şöyle vahyetmiş:

— "Yâ İsâ! İsrâîl oğullarına söyle: Benim evlerimden birine, ancak temiz kalble, korkudan titreyen bir nefisle, öne eğilmiş bir gözle ve günâhlardan temizlenmiş uzuvlarla girsinler... Günâha bulanmış bir vaziyette beytime giren bir kimseyi, rahmetimden uzak tutarım...

Yâ İsâ! Onlara bildir ki, ben, üzerinde kul hakkı olan, veya karnında haram lokma bulunan bir kimsenin duâ etmesini sevmem!"[81]

81 İsâ aleyhisselâm'a ait bu sözler, İmâm Şa'rânî'nin "İslâm Büyüklerinin Örnek Ahlâkı" adlı eserinden alınmıştır...

ATEŞİN, TOPRAĞIN YEMEDİĞİ ŞEY...

Bir gün Hazret-i İsâ buyurdu ki:

— Ateşin ve toprağın yemediği şeyi çoğaltınız!.

Havarileri hayret edip sordular:

— O şey nedir, ey Allah'ın Resulü? Buyurdular ki:

— İyilik yapmaktır!..

Yine bir başka gün, o Nebiyy-i Zîşâna sordular:

— Ey kutlu nebî! Şu anda yeryüzünde senin gibi olanı var mıdır?

Cevaben dediler ki:

— Evet!.

— Kimdir?

— Sözü zikir, sükûtu fikir ve bakışı ibret olanlar!...

EN ŞİDDETLİ ŞEY...

Allah'ın sevgili kulları ve elçileri Yahya ve İsâ (aleyhisselâm) bir gün sohbet ediyorlardı. Yahya (aleyhisselâm):

— Yâ İsâ, dedi; en şiddetli şey nedir? O da şu cevabı verdi:

— Allah'ın gadabıdır!..

— Allah'ın gadabına yakın olan nedir?

— Senin gadap etmen, yâni insanların kızmasıdır.

— Gadabın kaynağı nedir?

— Böbürlenmek, bencillik, üstünlük iddiası ve kıskançlıktır!..

İsâ (aleyhisselâm), bir gün de havarilerine şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Dünyayı kendinize efendi edinmeyin ki, o da sizi kendisine köle etmesin. Servetinizi zayi olmayacak yerde toplayın. Zira dünya hazînelerine sâhib olanların muhtelif âfet ve felâketlerle karşı karşıya gelmelerinden korkulur. Ama Allah'ın hazînelerine sâhib olanlar için böyle bir korku olmaz...

Ey havarilerim!. Sizin için dünyayı ben sırt üstü yere vurdum. Sakın benden sonra onu ayağa kaldırmayın... Dünyanın habîs olduğunun bir delili, onda Allah'a isyan edilmesi, diğer delili de âhiretin ancak onu terk etmekle elde edileceğidir...

Dünyadan (gayr-i meşru şeylerden) geçin. Dünyanın imârına bakmayın ve iyi biliniz ki, bütün kötülüklerin başı, dünya sevgisidir. Kısa bir şehvetin, uzun pişmanlık vereceği unutulmamalıdır...

Dünya sizin için bir döşek oldu da üzerinde oturdunuz. Hükümdarlarla kadınlar sizinle bu hususta münazaa etmesin. Hükümdarların dünyalıklarına karışmazsanız, onlar da size bir şey demezler ve bu suretle onlardan kurtulursunuz. Kadınlara gelince; onlardan da oruç, namaz ile kendinizi korumaya çalışınız..."

❁ ❁ ❁

O Allah'ın tertemiz kıldığı peygamber dünyadan tamamiyle el yumuştu. Nurlara gark olup gezinirdi. Bir gün ona dediler ki:

— Ey Allah'ın peygamberi! Hiç olmazsa başını sokacak bir yer edinseydin!

İsâ aleyhisselâm'ın mübarek yüzünde görülmemiş bir ışık pırıldadı. Buyurdu ki:

— Eski harabeler bize yeter!

❁ ❁ ❁

Yine o buyurur:

— **"Yazıklar olsun dünyalık peşinde koşanlara! Nasıl olup da o tatlı servetlerinden ayrılacaklar? Halbuki tamamiyle o sevgiyle dolup aklanmışlardır.. Onlar ona bu türlü bel bağlarken, dünya, onları rezîl etmiştir..**

Yazıklar olsun o dünyaya mağrur olanlara! O dünya, nasıl onlara hoşlanmadıkları şeyi gösterecektir. Onları ebedî olarak sevdiklerinden ayıracak ve mukadder akıbetlerine uğratacaktır... Düşüncesi dünyalık, işi isyan olan kimseye de yazıklar olsun ki, yarın günâhları ile başbaşa kalıp perişan olacaktır..."

Kâinatın yaradılış sebebi, iki cihanın saadet güneşi, peygamberlerin hâtemi Cenâb-ı Muhammed (sallâllahü aleyhi ve sellem) Efendimiz de bu hususta şöyle buyuruyorlar:

—"Dünyayı anmak ve düşünmekle kalbinizi meşgul etmeyin!"[82]

— "Dünyadan sakınınız; zîra o, Hârut ve Mârut'dan daha büyük bir sihirbazdır." [83]

Evet, dünyanın hüsran tarlasına kamış dikenlerin hâlini görüyoruz. Dünya, onları kendisine öyle bağlıyor ki, başlarını musalla taşına çarpmadıkça uyanamıyorlar. Tabiî ki, o uyanmanın artık bir fâidesi de olmaz... İşte Hazret-i İsâ aleyhisselâm'ın dünyayı kötülemesinin sebebi bu. Siz ona aldanmayın, sonra helak olursunuz, demek istiyor...

Ne desem?

Dünyalar sizin olsun, tektir benim için yön;

Ey saadet arayan, Hakkın Kabe'sine dön!...

82 İmâm Gazali, İhya, c. 3, s. 463. Beyhâkî'den

83 a.g.e. c. 3. s. 461. Beyhâkî'den.

EN ZENGİN BENİM...

Bir hârika-i kudret olarak yaratılan Hazret-i İsâ şöyle buyurmuştur:

—"Elbisem yün, kış mevsiminde sılam güney yerler, ışığım ay, binitim ayaklarım, yemeğim yeryüzündeki bitkiler, yokluk içinde yatar ve bir şeyim olmadan sabahlarım. Böyleyken dünyada benden zengini yok!.."

Bir gün, dünya İsâ aleyhisselâm'a, zayıf, yaşlı, fakat her çeşit süslerle bezenmiş bir kadın suretinde gözüktü. İsâ aleyhisselâm, ona sordu:

— Kaç kere evlendin? Cevap verdi:

— Sayılamayacak kadar çok!.

— Ne oldular; hepsi öldü mü, yoksa seni boşadılar mı?

— Hayır, hepsini ben öldürdüm!..

— Ey hilebaz dünya! Geçmiş kocalarını teker teker nasıl öldürdüğünü düşünmeyip onlardan ibretlik almadan seninle evlenecek olan yeni kocalara yazıklar olsun!.. Vah onlara!..

Yine O buyurur:

—"Dünyalık peşinde koşan, durmadan deniz suyu içen gibidir, içtikçe harareti artar ve nihayet helak olur..."

Bir başka gün de havarilerine şöyle dediler: —"Ey havarilerim! Size hakikati söylüyorum; hasta adam, hastalığı sebebiyle

yemeğin lezzetini alamadığı gibi, dünyalık sahibi de dünya sevgisi sebebiyle ibâdetin tadını alıp zevkine varamaz...

Yine size hakikati söylüyorum; hayvan binilip terbiye edilmediği, serkeşleştiği ve ahlâkını bozduğu gibi, Allah'ı ve ölümü hatırlamakla yumuşatılmaz ve namaz ile terbiye edilmezlerse kalbler de kararır ve sertleşirler...

Yine size hakikati söylüyorum; deri kesilip dibâğat yapılmadıkça bal kabı olamayacağı gibi, kalbler de şehvetlerden arınmadıkça hikmetin kabı olamaz.." [84]

84 İmâm Gazâlî, İhya, c. 3, s. 484.

MÜJDELER OLSUN Kİ...

Dünyadan tamamiyle el yuyan, sadece Rabbinin muhabbetiyle çağlayan, nurlara gark olup âleme ışıklar saçan Hazret-i İsâ şöyle müjde verdi:

— **"Dünyada alçakgönüllü olanlara müjdeler olsun ki, kıyamet günü onlar kürsü sahibidirler. Dünyada ara bulup barıştıranlara müjdeler olsun ki, kıyamette Firdevs cennetine onlar vâris olacaklardır. Dünyada kalbini temizleyenlere müjdeler olsun ki, kıyamet günü Allahü Teâlâ'nın cemâline onlar bakacaklardır.."**

O buyuruyor:

— "Mahsûl, ovada, sulu ve yumuşak toprakta yetişir. Dağlarda, sert topraklarda, taşlar üstünde yetişmez, Bunun gibi, hikmet de mütevazı olanların kalblerinde gelişir, kibirlilerin gönüllerinde gelişmez. Görmez misiniz? Başını tavanlara kaldıranların başları tavana değer ve yaralanır, başını eğenlere ise gölgelik yapar ve kendini korur..."

O Nebiyy-i Zişan bir gün bir adam gördü ve dedi:

— Ey Allah'ın kulu, ne yaparsın? Adam cevap verdi:

— İbâdetle meşgul olurum!.

— Geçimini kim temin eder?

— Kardeşim!.

— Asıl âbid kardeşindir desene!..

❁ ❁ ❁

Rivayete göre. Azîz ve Celîl olan Allah, İsâ aleyhisselâm'a şöyle vahyetmiştir:

— Sen, yer ve gök **ehli kadar bana ibâdet** etsen de **Allah için buğzun olmasa, hiç bir** değer **taşımaz...**

Allah'ın âlemlere rahmet gönderdiği Nebiyy-i Ekrem Efendimiz de buyururlar ki:

—"İmânın en sağlam kulpu, Allah için sevmek **ve Allah için buğz etmektir."** [85]

İsa Aleyhisselâm buyuruyorlar ki:

— **"Günahkârlara buğz etmekle Allah'ın sevgisini kazanın; onlardan uzaklaşmakla Allah'a yaklaşın; onlara kızmakla Allah'ın rızâsını arayın!.."**

Duasında da şöyle dedi:

— Allah'ım! Benim hakkımda düşmanımı güldürüp sevindirme, dostumu da mahcûb etme, dinimde bana musibet verme, meşgalemin çoğunu dünyalık yapma!

❁ ❁ ❁

Yine O buyurur:

— "Ağaçlar çok, ama hepsi meyve vermez. Meyveler çok, ama hepsi tatlı olmaz. İlimler de çok ama hepsi faydalı olmaz!..."

❁ ❁ ❁

O buyurur:

— **"Kim ki öğrenir, öğrendiği ile amel eder ve** (başkalarını da) **öğretirse, semâvatta tazimle anılır."**

❁ ❁ ❁

85 Ahmed bin Hanbel, Berâ bin Âzib'den rivayet Hnışlir.

O buyurur;

— **"Hikmeti ehli olmayana vermeyin, hikmete zulmedersiniz; ehlinden esirgemeyin, ehline zulmedersiniz. İlâcı yara üzerine koyan tabib gibi olun** (ki hasta şifâ bulsun)..."

* * *

O buyurur:

— **"Fena âlim, suyun ağzındaki taşa benzer. Kendisi suyu içmediği gibi, bahçelere suyun akmasına da mâni olur. Yine kötü âlim pislik üstünde biten ota benzer: Dışarısı parlak, fakat içi acıdır. Yine fena âlim mezara benzer: Dışarıdan çiçeklerle bezeli türbe, fakat içerisi kemiklerle doludur!.."**

O buyurur:

—**"Varacağı yer âhiret iken dünyaya dönen kimse, nasıl âlimlerden olabilir? Amel için değil de yalnız başkasına anlatmak için ilim öğrenen, nasıl âlimlerden olabilir?"**

* * *

O buyurur:

— **"Ey dünyaya tapanlar ve dünyalığı toplayanlar! Size düşen, bu topladığınız dünyalık ile iyilik etmektir; ama bundan daha iyisi dünyayı terktir."**

* * *

Havariler dedi ki:

— "Ey Hak elçisi! Bize izin ver, bir ev yapıp içinde Allah'a ibâdet edelim!.."

— "Olur, su üzerinde bir ev yapın!"

— "Su üzerinde binayı nasıl durduracağız?"

— "Su üzerinde bina durmadığı gibi, dünya sevdâsiyle dopdolu bir kalbde de hikmet olmaz.

Dünyalık üzerinde nasıl ibâdet olur?"

❁ ❁ ❁

Bir gün İsâ (Aleyhisselâm), bir cemâat ile yağmur duası için sahraya çıktı. Orada durup:

— Ey insanlar, dedi; günâh işleyen ve günahkâr olanlar geri dönsün!.

Herkes bir bir geri dönmeye başladı. İçlerinden sadece bir kişi kaldı. Allah'ın peygamberi ona:

— Sen, dedi; hiç günâh işlemedin mi? Adam, rüzgâr önünde uçuşan yapraklar gibi

titremedeydi. Dedi ki:

— Yâ Nebiyyallah, nasıl işlemem? Vallahi bir defa namaz kılarken, şu gözüm oradan geçen bir kadına ilişti, ona baktım. Baktım ama, nedamet duydum ve namazı müteâkib bu gözümü çıkardım. Bundan başka da günâh işlediğimi hatırlamıyorum.

Adamdan bu sözleri duyan İsâ (Aleyhisselâm) buyurdu ki:

— "Ey yol eri! O halde sen duâ et, ben âmîn diyeyim!.."

Adam duâ etti, Hazret-i İsâ da "âmîn" dedi. Ve az sonra gökyüzünden pınarlar akmaya başladı...

İSÂ ALEYHİSSELÂMIN DUASI...

"Allah'ım! İstediğimi almaya, istemediğimi de defetmeye muktedir olmayarak sabaha çıktım!.,

Sevk-i idarem, başkasının (Senin) elinde, amelimin mes'ulü olarak sabahlamış haldeyim!.

(Kulların içinde ele) Benden fakir kimse yok!

Allah'ım!.. Benimle düşmanımı sevindirme, dostumu mahcûb etme, ibâdetimde bana kusur ettirme..

Bütün gayem dünya ve dünyalık olmasın.

Bana acımayanı bana musallat etme, yâ

Hayy u yâ Kayyûm!.." [86]

86 İmâm Gazâlî, c. 1, s. 916.

İSÂ ALEYHİSSELÂMIN GÖĞE ÇEKİLMESİ...

Şimdi eserimizin bundan sonrasını Kur'ân-ı Kerim'in hakikat aynasında temaşa edeceğiz..

Yahudiler, İsâ Aleyhisselâm'ın, dâvasından vazgeçmediğini, her yerde ve her nefeste Allah'ın kulu ve peygamberi olduğunu ilân ettiğini görüp duruyorlardı.. Bu ise, o sapkın ve şaşkın kavmin gayz ve hased damarlarını gittikçe daha fazla tahrik ediyordu..

Kan bürüyen gözlerini O'na dikmişlerdi.. Ya O bu dâvadan vazgeçecek, ya da canından olacaktı...

Artık o Nebiyy-i Zîşâna hayat hakkı tanımayacaklardı.

İçlerindeki şeytan durmadan haykırıyordu:

— O'na ölüm, O'na ölüm!..

Nihayet bir hileyle Hazret-i İsa'yı öldürmeye karar verdiler.. Zaten yahudinin bütün marifeti hilekârlıktır.. Ne var ki, bu defa hileleri kendi başlarına felâket yıldırımları gibi inecekti...

Yüce ve Kerîm olan Allah bu hususu Kur'ân'da insanlığın ibret nazarlarına sunmaktadır. Allah buyuruyor ki:

"Yahudiler, (İsa'yı öldürmek için) **hileye saptılar. Allah da** (İsa'yı göğe kaldırıp kendilerinden, İsa'ya benzeyen birini hilekârlarına öldürtmekle onlara) **hile yaptı, ceza verdi. Allah fenalığa karşı ceza verenlerin en kuvvetlisidir."** [87]

87 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 54.

İmâm Nesefî tefsirinde şöyle anlatılır:

— Yahudilerden bir cemâat İsâ (Aleyhisselâm) ve O'nun iffet timsâli annesine küfretmişlerdi. Çünkü cüce akıllı yahudiler O'nun babasız olarak dünyaya gelişini kabul edemiyorlardı...

(Beyin zarlarına şeytanın soktuğu zehirli bir kıymık vardı, fare kafaları hep tersine çalışıyordu.) Allah'ın kudreti ile bir bakirenin babasız çocuk dünyaya getirmiş olmasını onların küflü kafası almıyordu.. Düşünmüyorlardı ki, Yüce Allah Âdem'i de anasız babasız olarak topraktan yaratmıştı... Canında körlük olan cânânı ne bilsin... İşte onlar da bilmiyorlardı. Fakat o nezihe ve sıddîka hanıma iftira ediyorlardı...

Bir gün, Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ onların yanından geçiyordu. Yahudiler kan yuvası gözlerini O'na dikip haykırdılar:

— İşte zina eden kadının oğlu!.. Babası belli olmadığı halde kendisini Allah'ın peygamberi sanıyor!..

Bu büyük iftiradan Hazret-i İsa'nın mübarek yüreği sızladı, büyük bir ızdırap duydu. Hemen oracıkta ellerini ulvîlik âlemlerine kaldırdı:

— Allah'ım, Allah'ım! dedi; benim Rabbim sensin. Beni kendi kelimenden yarattın. Ey düşenlerin elinden tutan Allah!. Bana ve anneme sövenlere lanetini gönder!..

Bir Nebiyy-i Zîşân duâ eder de kabul olmaz mı? Azîz ve Celîl olan Allah, İsâ Aleyhisselâm'ın duasını ânında kabul buyurdu. O dem, kendisine ve iffet timsâli annesine dil uzatan yahudiler domuz ve maymun, şekline geliverdiler..

Şimdi korkunun büyüğü sarmıştı yürekleri..

Bu müthiş manzarayı gören korkak yahudiler O'nu öldürmeye karar verdiler. Verdiler ama, kendilerinde bu cinayeti işleyecek kuvvet ve kudret yoktu..

Yine şeytanca bir yola başvurdular. Allah'ın peygamberini Romalılara şikâyet ettiler:

— Ey Romalılar!. Bu adam sizin taptığınız putlara sövüyor ve inkâr ediyor..

Romalılar fena halde öfkelendi..

Derhal Roma valisine haber uçurdular. Zâlim ve ahmak vali de, Hazret-i İsa'nın yakalanarak çarmıha gerilmesini ve öldürülmesini emretti...

Yahudiler de Romalı askerlere yol gösteriyordu..

O demde Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ, beraberindeki 17 mü'min ile bir evdeydi.. Yüce Allah bu 17 kişinin tamamını Hazret-i İsa'nın şekline bürüdü. Kimin yüzüne nazar etsen, o tıpkı Hazret-i İsa'ya benziyordu. Bu hâli gören yahudiler ve Romalı askerler akıllarını oynatacak gibi oldular.. Bu 17 kişiden hangisinin aradıkları adam olduğunu bilemiyorlardı...

Yine beyin zarlarına şeytan zehirli bir kıymık sokmuştu. Avaz avaz bağırıyorlardı:

— Bize büyü yaptınız!... İsâ hanginizdir?

Söylemeyecek olursanız hepinizi kılıçtan geçireceğiz!..

Romalılar zâlim ve merhametsiz insanlardı. Yahudiler de onları kışkırtıyordu. Söylediklerini yaparlardı... O kutlu ve sıddîk nebî, mübarek gözlerini kendisine îmân eden mü'minler üzerinde gezdirdi ve dedi:

— Ebedî cennet karşılığında bugün nefsini kim feda edecektir?

Kendisine inanan mü'minlerden birisinin bu yolda canını feda etmesini istiyorlardı. İçlerinden biri ayağa kalktı ve haykırdı:

— Ben feda ederim, ey Allah'ın Resulü!.. Hazret-i İsâ emir buyurdu:

— O halde dışarıya çık ve ben olduğunu onlara söyle!. Benim yerime sen şehid olacaksın.. Allah da buna mukabil sana cennetini verecektir!..

Bunun üzerine o zât dışarı çıktı... Mızraklar, kılıçlar, oklar havaya kalkmıştı..

— Ey zâlimler, dedi; işte ben İsa'yım! Ne istiyorsanız söyleyiniz!..

Romalı askerler dağdan inmiş canavar gibi o mübarek zâtın üzerine atıldılar ve onu kıskıvrak yakaladılar. Bir gün sonra da çarmıha gererek idam ettiler...[88]

Hak elçisi İsâ (Aleyhisselâm) Efendimiz ise Yüce Allah'ın lütuf ve keremiyle göklere çekildi..

Gökler âleminde kıyamet yaklaşıncaya kadar yaşayacak, kıyamet yaklaştığı zaman yine Rabb-i Rahîminin izniyle yeryüzüne inecektir..

❋ ❋ ❋

Rivayetlerden biri de şu:

İsâ (Aleyhisselâm), bir gece havarileri ile başbaşa oturmuş sohbet ediyordu. Buyurdu ki:

— Daha horoz ötmeden, yâni sabah olmadan sizin biriniz beni inkâr edecek ve beni pek az bir para ile satmak isteyecektir!..

Sessizliği yutmuş bir gece...

Hazret-i İsa ve havariler kendi iç âlemlerine dalmış vaziyetteler. Budaşemun isimli adamın gönlüne şeytanın zehirli nefesi akıverdi:

— Haydi, dedi; böyle fırsat bulunmaz! Yahudilere İsa'nın yerini haber ver!..

Daha sabah olmadan Budaşemun ihanet halkasına yapıştı ve odadan gizlice sıvıştı... Koşa koşa yahudilerin yanına vardı:

— Eğer, dedi, beni memnun ederseniz size hayırlı haberlerim var!..

Yahudilerin gözleri canavar gözü gibi parladı:

88 İmâm Nesefi tefsiri, 1/412.

— Ne o, nasıl bir haber?

— Önce parayı görelim!.

— O kolay!,.

— İsa havarileri ile filân yerde..

— O halde düş önümüze!..

Böylece onunla anlaştılar ve Hazret-i İsa'yı öldürmek üzere yola koyuldular...

Şimdi yollarda deliler gibi koşuyorlardı...

Yüce Allah, onların hilesini bozdu.. Hak elçisine ihanet eden Buda'yı onların gözüne İsâ gibi gösterdi... Kanlı yahudiler kara pençelerini Buda'nın boğazına geçirdi... Onu, İsâ (Aleyhisselâm) zannederek çarmıha gerip idam ettiler.. Hazret-i İsâ ise 33 yaşında olduğu halde Aziz ve Celîl olan Allah'ın kudretiyle semâya kaldırıldı...

Havarilerden birinin Hazret-i İsa'ya ihanet ederek O'nun yerini haber vermesi şeklinde olan bu rivayet zayıftır. Allâme **Âlûsî** merhum, daha evvel naklettiğimiz rivayeti tercih etmektedir. Her şeyin iyisini Allah bilir.

İsâ aleyhisselâm'ın öldürülmeyip gökler âlemine kaldırıldığına delil şu âyet-i kerimedir. Allah buyuruyor:

"Ey **İsâ, şüphesiz ki seni öldürecek olan** (onlar değil) **benim. Seni kendime yükseltip kaldıracak, seni küfr edenlerin içinden tertemiz kurtarıp çıkaracak ve sana tâbi olanları kıyamet gününe kadar küfr edenlerin üstünde tutacak da** (benim). **Sonra dönüşünüz (de) yalnız bana** (olacak) **dır.**

İşte (o zaman) **aranızda, hakkında ihtilâf etmekte olduğunuz şeylerin hükmünü ben vereceğim."** [89]

[Bu mübarek âyet-i celîle, İsâ aleyhisselâmın yüce kadrini ve O'nun mazhar olduğu ve olacağı âtıfet-i İlâhiye'yi bildirmektedir:

89 Âl-i İmrân sûresi, âyet: 55.

(Yâ İsâ, şüphesiz ki seni vefat ettirecek olan benim). Seni azılı düşmanlarından, onların sûi' kasdinden ben hıfz edeceğim. Seni ecel-i müsemmâna ben kavuşturacağım, seni düşmanlar eliyle öldürülmekten ben koruyacağım. Senin mukadder vaktin gelince de ruhunu ancak, ben kabzedeceğim. Veya senin melekût âlemine yükselmene mâni olacak şehevât ve alâikini izâle edeceğim. (Ve) ey Resulüm **(seni bana yükselteceğim)** seni mahall-i kerametime, meleklerimin yurdu olan semâlara kaldıracağım...]

Görüldüğü gibi İsâ (Aleyhisselâm) yahudiler eliyle öldürülmemiş, Yüce Allah'ın kudretiyle semâlara yükseltilmiştir. Hem de ruhu ve cesediyle birlikte yüce âlemlere kaldırılmıştır.

Âyet-i kerîmede **"Müteveffîke"** tâbiri geçmektedir. Azîz ve Celîl olan Allah, kulu ve peygamberi Hazret-i İsa'ya böyle hitap etmektedir. **"Müteveffîke"** kelimesinin mânâsı üzerinde ihtilâf edilmiştir. Bu kelimeye müfessirler şu mânâları vermişlerdir:

a) **[Teveffî,** vefat manasınadır. Ne var ki bu vefat, İsâ aleyhisselâm'ın semâya çıkarılmasından sonradır. Önce hayatta olduğu halde göklere çıkarılmıştır.. Kıyamet kopmadan evvel de, normal ecelini tamamlayıp vefat edecektir... Bu ecelini tamamlaması, kıyamete yakın yeryüzüne inip belli bir müddet şeriat-ı İslâmiye ile amel etmesi, dünyayı sulh ve huzura kavuşturması ve ondan sonra vefat etmesi suretiyle gerçekleşecektir... En sahîh akide budur.] [90]

Buhârî, Müslim, Tirmizî ve İbni Mâce, Ebû Hüreyre (radıyallahu anh) den şu hadîs-i şerifi rivayet etmişlerdir:

Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın peygamberi buyurdular ki:

— **"Nefsim yed'-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, muhakkak yakında Meryem oğlu İsâ âdil bir hakem olarak** (yeryüzüne) **inecek ve salibi kıracak, domuzu**

90 M. Hamdi Yazır, 11/1113.

öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve mal hiç kimsenin kabul edemeyeceği kadar çoğalacak; öyle ki tek bir secde, dünyadan ve dünyadaki şeylerden daha hayırlı olacak..."

Ebü Hüreyre (radıyallahu anh) bu hadîsi naklettikten sonra şöyle demiştir: Eğer dilerseniz şu âyeti okuyunuz:

"Kitab ehlinden, ölmeden önce, İsa'ya inanmayacak yoktur. O, (gerektiği gibi îmân etmedikleri için) **kıyamet günü onlar aleyhine şahitlik edecektir."** [91]

Yine bir başka hadîsde:

"İsâ ölmemiştir. O kıyametten evvel size dönecektir." Buyurulmuştur.[92]

Kıyametin alâmetlerinden ve şartlarından biri olarak İsâ aleyhisselâm'ın yeryüzüne ineceği ve İslâm şeriatına göre amel edip cihanı adl ile dolduracağı mânâsında Kâinatın Efendisinden pek çok hadîs rivayet edilmiştir. Ehl-i sünnet mezhepleri İsâ aleyhisselâm'ın nüzulünde ittifak etmişlerdir. Kaazî Iyâz'dan nakledildiğine göre, Ehl-i Sünnet nazarında Hazret-i İsa'nın semâdan yeryüzüne inmesi ve Deccâl'ı öldürmesi haktır, sahîhdir... Bu mevzuda nice sahîh hadîsler vârid olmuştur. Aklen ve şer'an bunu iptal edecek bir eser, bir delil de mevcud değildir; dolayısiyle isbatı vâcibtir.. Ne var ki, bazı Mutezile ve Cehmiye gibi fırkalar, İsâ aleyhisselâm'ın yeryüzüne nüzulünü red ve inkâr yoluna sapmışlardır.

Yine rivayet edildiğine göre; Allah'ın kulu ve peygamberi Hazret-i İsâ, yeryüzünde yedi sene kalacak, sonra vefat edecek, üzerine Müslümanlar cenaze namazını kılacaklardır...

Bütün bu hâdiseler elbette kudret-i İlâhiyye ile vücûda gelecektir. Selâmet, saadet, neşe, huzur, **dîn-i** ilâhîye sarılanların olacaktır. Zaten **inkârın çıkmaz** sokaklarına sapanlara hiçbir saadet va'dedilmemiştir...

---

91 Nisa sûresi, âyet: 159

92 Elmalı M. Hamdi Yazır. 11/1112.

b) Teveffî, vefat manasınadır. Ancak bu ölüm, göğe çıkarılmadan önce olmuş, yedi saat o halde kalmış, sonra tekrar diriltilerek semâya kaldırılmıştır. Bu rivayet ise zayıftır.[93]

c) Uyutmak manasınadır. **"Ey İsâ, seni uyutacağım. Ve bana bu uyku hâlinde kaldıracağım!"** demek olur.

c) Yeryüzünden çıkarmak manasınadır.

d) Melek âlemine çıkmaya mâni olan tabiî şehvetlerden ve insanlık eserlerinden arıtacağım, demektir...

Yine Yüce Allah'ın **"Ben seni vefat ettireceğim!"** buyurması; "Yahudilerin katlinden seni kurtaracağım ve semâya kaldıracağım ve ecel-i mev'ûdun geldiğinde ben seni öldüreceğim, yoksa katledemeyecekler" demektir. [94]

İsâ aleyhisselâm'ın semâya kaldırılmasından bahseden âyetlerde, bu fiil Yüce Allah'a nisbet edilmiştir. Yâni Cenâb-ı Hakkın, kudretiyle O'nu gökler âlemine kaldırdığı bildirilmiştir. Hıristiyanlar bu urûcu (yâni göğe çekilmeyi) Hazret-i İsa'nın kendi gücüyle yaptığına inanırlar. İşin aslı ise, Yüce Allah'ın kudretiyle olmasıdır.. Allah, kudret ve keremiyle peygamberini semâlara yükseltmiştir...

93 M. Hamdi Yazır, 11/ 1115

94 M. Vehbi, 11/614.

İSÂ ALEYHİSSELÂM ARZA İNECEKTİR...

İhtiyar dünyamızda acaip hâdiseler zuhur etmektedir. Bu da gösteriyor ki dünyanın ömrü tamam olmak üzeredir. Ama kaç yıl, kaç asır sürer Allah bilir. İnsanlar Hazret-i İsâ hakkında o kadar konuşuyorlar ki, şeytan bile bu kadar yara açmazdı. Çünkü, her söz yüreklerdeki îmân nurunu söndürmektedir. Koca koca adamlar, bu günde, bu füze çağında hâlâ Hazret-i İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu söyleyebiliyorlar. Hâşâ, bin defa hâşâ! Allah Teâlâ öyle noksan sıfatlardan münezzehtir. Hazret-i İsâ sadece Allah'ın kulu ve Peygamberidir.

İsâ aleyhisselâm yeryüzüne tekrar inecektir. Çünkü Efendimiz öyle haber vermektedir. İbn-i Asakir, Ebû Hüreyre Hazretlerinden rivayet etmiştir.

"Hazret-i İsâ size inecek. Onu gördüğünüz zaman tanıyın. O, orta boylu, pembe tenli birisidir. Üzerinde kırmızı renkte iki giysi vardır. Herhangi bir ıslaklık değmese de başından su damlar.

Haçı ezecek, domuzu öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve (bütün) **insanları İslâm'a davet edecek, İsâ zamanında Deccal helak olacak. Yeryüzünde güven** (ve emniyet) **gelecektir. O kadar ki, arslanlar develerle, kaplanlar sığırlarla, kurtlar koyunlarla birlikte yayılacak.**

Çocuklar yılanlarla oynayacak ve yılanlar çocuklara zarar vermeyecek, 40 sene yaşayacak, sonra ölecek ve Müslümanlar namazını kılacaklardır."

O'nun geleceğine ait o kadar haberler vardır ki inkârı mümkün olmaz. Zira Nebiler Sultanının bütün söyledikleri zamanla zuhur etmiştir. Hâlâ da gaip haberleri günü geldikçe gerçek olmaktadır. Yaşayanlar nice garip hâdiselere şahit olacaklardır.

Ebû'l-Hasen Muhammed b. Ubeyd El-Kesai, "Kısâsu'l-Enbiyâ" adlı eserinde Kâbu'l Ahbar'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Şüphesiz ki İsâ aleyhisselâm yeryüzüne inecektir. Elbette O'nun zuhuruna yakın alâmetler ve fitneler olacaktır."

Evet, dünyada cereyan eden akıl almaz fitneleri görüyoruz. Bu kan, dünyayı boğacak, zâlimler toprak kesilecektir.

Ebû Amr Ed-Dari'nin "Sünen"inde sahâbîlerden Huzeyfe Hazretlerinden nakledilmektedir: Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

— "Meryem oğlu İsâ sanki saçlarından su damlar gibi bir halde inecektir. Mehdi: Öne geç de insanlara namaz kıldır, diyecek. İsâ (aleyhisselâm) da: Namaz ancak senin için ikâme olundu, diyecek ve benim neslimden bir kişinin arkasında namaz kılacaktır."

Yine denilmiştir ki:

— "Mehdi, sabah namazını imam olarak kıldırdıktan sonra bütün yetkilerini İsâ aleyhisselâm'a teslim edecektir. Bu namazdan sonra İsâ Nebi bir daha Mehdi'nin arkasında namaz kılmayacaktır. Bilâkis Mehdi, yetkilerini Hazreti İsa'ya devrettikten sonra devamlı olarak O'nun arkasında namaz kılacaktır. İsâ aleyhisselâm, Deccal'i Lut şehrinin doğu kapısında öldürünceye kadar ve Deccal'ın askerleri olan yahudileri Allah Teâlâ hezimete uğratıncaya kadar Mehdi hep onunla beraber olacaktır."

Ben derim ki: Ey insanlar! Uyanın, fitneden uzak durun. Nebiler Sultanının mübarek sözlerine kulak verin. O ne dedi de çıkmadı? Bunlar da elbet zuhur edecektir. İnkarcılar istemese de!

YAHUDİLERİ SARAN DEHŞET...

Lanete uğramış yahudiler Cenâb-ı İsa'nın mübarek vücûdunu ortadan kaldırmak için toplanmışlardı.. Her taraf cıvıl cıvıl insan kaynıyordu. Tâ ki, o kutlu nebiyi, o sıddîk peygamberi katledip meydanlarda at koşturacaklardı..

Artık O'nun davetinden de, gösterdiği mucizelerden de usanmışlardı. Gözleri kanlı adamlar

Hazret-i İsa'nın kaldığı evin etrafını çevirmişlerdi. Fakat bu işi nasıl yapacaklardı? Düşünüp duruyorlardı. İçlerinden biri haykırdı:

— O'na bir adam gönderelim, varıp dışarı çıkarsın!..

— Evet, öyle yapalım!..

Bunun üzerine Taytanos adlı birini gönderdiler:

— Koş, ey Taytanos!.. İsa'yı dışarı çıkar!..

Taytanos, yayından fırlayan bir ok gibi sokağın kalbine saplandı. Koşa koşa gidiyordu...

Ama nereye gittiğinin farkında bile değildi.. Başına neler geleceğini de bilmiyordu ki...

Küt küt yürüyerek İsâ aleyhisselâm'ın bulunduğu eve girdi

O da ne?

İçeride kimsecikler yoktu.

Çünkü Hazret-i İsâ çoktan Allah'ın kudretiyle semâya kaldırılmıştı.

Taytanos her tarafı didik didik etti. Avını elinden kaçıran bir canavar gibi kötü kötü soluyordu..

Dışarıdaki yahudiler güruhu ise ondan işaret bekliyorlardı. O da durumu bildirmek üzere evden dışarıya adımını attı...

İşte beklenmedik şey bu anda oldu...

Azîz ve Celîl olan Allah, bu zâlim adamın yüzünü, Hazret-i İsa'nın suretine sokuverdi...

Yahudiler gördükleri bu adamı İsâ aleyhisselâm zannederek üzerine yürüdüler ve onu yakaladılar...

O zâlim avaz avaz bağırıyordu:

— Ben İsâ değilim, ben İsâ değilim!..

Kim dinler...

Bütün feryatlar, çırpınmalar boşa gitti... Taytanos'u derhal sürüklediler ve çarmıha gererek canını cehenneme yolladılar..

Kendi adamlarını kendi elleriyle boğmuşlardı... Öyleydi de, ya arkadaşları ne olmuştu?..

Mes'ele incelendiğinde iş anlaşıldı...

Çarmıha gerip öldürdükleri bu adamın yüzü, Hazret-i İsa'ya benziyordu, fakat vücudu benzemiyordu...

Şimdi herkes kafasını yumrukluyordu..

Ölünün yüzüne bakanlar:

— Bu, İsa'ya benziyor!.. Diye çığlık atıyordu... Cesedini görenler:

— Hayır, diyordu; bu İsâ değildir!..

Az zamanda büyük bir fırtına koptu ve yahudiler birbirine girdi.

Şimdi ne edeceklerdi?...

Onların bu şaşkınlığını Kur'ân-ı Kerim şöyle anlatır:

"Ve: "Biz, Allah'ın peygamberi olan Meryem'in oğlu İsa'yı öldürdük" demeleri sebebiyle kendilerini lanetledik, rahmetimizden kovduk. Halbuki onlar İsa'yı öldürmediler ve asmadılar. Fakat kendilerine bir benzetme yapıldı... Esasen İsa'nın katli hakkında kendileri de ihtilâfa düşüp kesin bir şüphe içindedirler. Onların bu öldürme hâdisesine ait bir bilgileri yoktur. Ancak kuru bir zan peşindedirler. O'nu gerçekten öldürememişlerdir.

Doğrusu Allah, O'nu yükseltip himayesine almıştır. Allah Azîz'dir, hükmünde hikmet sahibidir."[95]

Bu mübarek âyet-i kerimeler de gösteriyor ki, Yüce Allah, o mübarek peygamberini kudret-i İlâhiyesiyle berhayat olarak semâya kaldırmıştır... Artık kudret-i İlâhiyenin azametine ve kâinatta tecelli eden nice bin hâdiseye ibret nazarı ile bakmak gerekir... Can cevherini ten kutusuna koyan, denizlerde inciler halkeden, arıda balı, yılanda zehiri yaratan, dikenler üstünde güller desteleyen ve her şeye gücü yeten Allah, bir peygamber-i zîşânını ruhen ve cismen en yüksek makamlara alamaz mı?

Elbette alır...

O halde, tevile asla mahal yoktur...

95 Nisa sûresi, âyet: 157-158.

O KUTLU NEBÎ HÂLEN HAYATTADIR...

Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi İsâ aleyhisselâm, kendisinden önce semâya ref edilen İdris Nebi gibi hâlen hayattadır.

O hayatın nasıl bir hayat olduğunu da Bedîüzzaman Saîd Nursî merhum şöyle izah ediyorlar:

[a) Her iki nebî de beşer levâzımatından tecerrüd etmişlerdir. Yâni yemek-içmek, hava ve suya muhtaç olmak gibi şeylerden müstağnidirler.

b) Melek hayatı gibi bir hayata girerek nûrânî bir letafet kesbetmişlerdir. Dünyevî cesedleri, letafetçe, aynada görünen misâli bir beden gibidirler. Kesafetleri yoktur. Nûrâniyette ise yıldız gibi parlak ve nurludurlar. Bu vaziyetleri ile semâvâtta bulunurlar...][96]

96 Bediüzzaman Said Nursî, Mektûbât, 6.

AL ÇEHRELİ, KIVIRCIK SAÇLI...

Varlığın sebebi olan Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) Efendimiz, İsâ aleyhisselâm'ı şu şekilde tasvir etmişlerdir. Sahâbîlerden Abdullah bin Ömer (radıyallahu anh) den rivayete göre, Kâinatın Efendisi şöyle buyurmuşlardır:

— **"İsâ, Mûsâ ve İbrahim'i gördüm. İsâ, alçehreli, kıvırcık saçlı ve geniş omuzlu idi. Mûsâ, karayağız, uzun boylu, düz saçlı idi. Sanki Sudanlılardan birisi..."**[97]

Allah Resûlü'nün, İsâ ve Mûsâ peygamberleri görmesi Mi'râc gecesinde olmuştur. O büyük gecede, Nebiyy-i Âhirzaman, her bir gök tabakasında bazı peygamberleri görmüş, onlara selâm vermiş ve onlarla görüşmüştür.

İşte o gece gördüklerinden biri de İsâ aleyhisselâm idi...

Ebû Hüreyre (radıyallahü anh) den rivayete göre, Nebiler Serveri şöyle buyurmuştur:

— **"Gece yolculuğuna çıkarıldığım zaman, Mûsâ ile** (Nebî sallâllahü aleyhi ve sellem onu tavsif ederken buyurdular ki:) **Uzunca boylu, başı düz saçlı biri. Sanki Şenûe kabilesi erkeklerine benziyordu.**

Sonra İsâ (aleyhisselâm) **ile karşılaştım.** (Nebî sallâllahü aleyhi ve sellem) O'nu tavsif ederken şöyle buyurdu:) **O da orta boylu, al çehreliydi. Sanki dîmâs** (yâni hamam) **dan çıkmış gibiydi.**

97 Buhâri, Kitâbü'l-Enbiyâ, 4/141

Sonra İbrahim aleyhisselâm'ı gördüm. Ben, O'nun nesli içinde O'na en çok benzeyenim. Bana iki kap getirildi. Birinde süt, diğerinde şarap vardı. "Hangisini istersen onu al" denildi.

Ben sütü aldım ve içtim. (O'nu getiren zât, bana): **Fıtrata hidâyet olundun; yahut fıtrata isabet ettin; eğer şarabı almış olsaydın ümmetin azardı, dedi."**[98]

Görüldüğü gibi bu hâdise de yine Mi'râc gecesinde vuku bulmuştur.. Kâinatın Efendisi orada karşılaştığı peygamberlerin mübarek yüzlerini tasvir etmektedirler. Hazret-i İsa'yı anlatırken; **"orta boylu, al çehreli ve hamamdan yeni çıkmış gibiydi"** demektedirler...

Yüce ve Kerim olan Allah, kulu ve peygamberi İsâ aleyhisselâm'ı kudretiyle semâlara kaldırmış ve O'nu lûtuflandırmıştır...

Kur'ân-ı Kerîm'de O'nun şerefli isimleri **"Mesih"** olarak zikredilir. Kurtarıcı mânâsına gelmektedir. Ve sonra **"İsâ"** diye çağrılmıştır. Yine Hâlik-ı Kerim O'nu **"Rûhul-Kudüs"** ile te'yîd etmiştir. Buna işaret eden âyet-i celîle şöyledir:

"Meryem'in oğlu İsa'ya o beyyineleri (açık âyetleri, burhanları, mu'cizeleri) **biz verdik ve Onu Rûhu'l-Kuds** (Cebrâîl) **ile destekledik."**[99]

Azîz ve Celîl olan Allah, sevgili kulu ve peygamberi İsâ aleyhisselâm'a İncîl-i Şerifi vahiy buyurmuştur.

O'nun eliyle ölüleri diriltmiştir. Çâre bulunmaz nice hastalıklara yine O'nun eliyle şifâ vermiştir. O'nu birtakım mucizelere nail buyurmuştur...

Ve O'nu Rûhu'l-Kuds (Cibrîl-i Emîn) ile te'yîd etmiştir..

Cebrail, İsâ aleyhisselâm'ın ana rahmine düşmesinde, doğumunda ve daha sonraki hayatında hepten beraber... Bu beraberliktendir ki, hiçbir düşman O'na zarar eriştirememiştir...

98 Müslim, Kitâbü'l-İmân, 1/154.

99 Bakara süresi, âyet: 253.

Yine, insanlığın nûr ve hüner kaynağı, iz'an ve irfan pınarı Kur'ân-ı Kerîm'in beyânına göre, âlemlerin Rabbı olan Allah Kıyamet günü Hazret-i İsa'ya hitap edecektir:

"Allah o gün şöyle buyuracak: "Ey Meryem oğlu İsâ! Sana ve annene olan ni'metimi hatırla. Hani, seni Cebrail ile desteklemiştim de hem beşikte, hem de yetişkin iken insanlarla konuşuyordun; hani sana yazı yazmayı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretmiştim; hani benim iznimle çamurdan kuş biçimi yapıyordun, sonra içine üfürüyordun da benim iznimle bir kuş oluveriyordu; ve anadan doğma âmâ ile abraşı da benim iznimle iyi ediyordun. Hani ölüleri benim iznimle hayata çıkarıyordun; hani senden İsrâîloğullarını defetmiştim (seni öldürememişlerdi.) **Kendilerine açık mu'cizeler getirdiğin zaman da, içlerinden küfre varanlar şöyle demişti:**

Bu apaçık bir sihirden başka bir şey değildir." [100]

Kur'ân-ı Mübin Hazret-i Muhammed (sallâllahü aleyhi ve sellem)e nazil buyurulduğu için, bu âyet-i kerime Nebiyy-i Zîşâna, Hazret-i İsa'nın eriştiği ni'metleri hatırlatıyor.

— Ey Habîb-i Ekremim, ey Resûl-ü Zîşânmı! Yâd et **(O günü ki, Allah Teâlâ)** İsâ aleyhisselâm'a hitaben **(buyurdu)** yâni: Kıyamet günü buyuracak. Kıyametin vukuu karib, Yüce Allah'ın İsâ Aleyhisselâm'a hitabı muhakkak olduğu için istikbal sığası yerine, mazi sığası ihtiyar buyrulmuş, keyfiyetin tahakkuk vukuuna işaret olunmuştur...

(Ey Meryem oğlu İsâ!) Sen, benim bir peygamber-i zîşânımsın. **(Sana ve annene olan ni'metimi hatırla).**

O ni'met ne kadar büyük, ne kadar şerefliydi, senin ümmetin bu büyük ve şerefli ni'meti takdir ederek senin risâletini tasdik ve sana bunca nimeti veren Cenâb-ı Hak olduğundan O'ndan

100 Mâide sûresi, âyet: 110

başka Halik, her şeye Kaadir başka bir ilâh bulunmadığını bilip itiraf etmeli değil mi idiler?

Hatırla o zamanı ki, **(seni Rûhu'l-Kuds ile)** Cibril-i Emîn ile veya nezih, kudsî bir rûh ile **(te'yîd etmiştim)** sana bu vasıta ile lâzım gelen şeyleri tâlim, sana dinî hüccetleri telkin, seni her veçhile takviye eylemiştim...

Ey Meryem oğlu İsâ! **(Sen beşikte)** daha çocuk bir halde **(iken de ve yetişkin)** büyüyüp kemâle ermiş **(iken de insanlara söz söylüyordun).** Evet: Daha beşikte, anne kucağında yatan masum bir bebek iken de; bir hârika kudret olmak üzere: **"Ben Allah'ın kuluyum, bana kitap verdi ve beni bir peygamber yaptı."** diye konuşuyordun.

Yine o zamanı an, o günü yâdeyle ki **(O zaman sana kitabı)** yazı yazmayı, veya hangi bir kitabı okumayı **(hikmeti)** faydalı ilimleri ve bilhassa **(Tevrat'ı ve İncil'i öğretmiştim).** Benim iznim, benim lûtfum, benim tevfîk ve inayetim seninleydi. Seni bu kitaplara vâkıf, bunlardan müstefid kılmıştım...

Yine zikret, yine yâdeyle **(O zamanı ki, benim iznimle)** benim irademle, benim tevfîk ve keremimle **(Çamurdan kuş biçimi yapıyordun, sonra içine üfürüyordun da)** senin için bir mu'cize olmak için **(benim iznimle)** benim emir ve irâdemle o elindeki çamur **(bir kuş oluveriyordu)...**

Allâme Âlûsî ve Hâzin tefsirinin müellifi, Âl-i İmrân sûresinin 49. âyetini tefsir ederken şu hâdiseyi naklediyorlar:

Bir gün halk Hazret-i İsa'nın karşısına dikildi ve dedi:

— Bize bir mu'cize göster!.

İsâ (aleyhisselâm) sordu:

— Nasıl bir mucize istiyorsunuz?

Cevap verdiler: .

— Eğer hakikaten Allah'ın Resulü isen, çamurdan kuş şekilleri yap ve onları canlandırıp uçur!..

Babasız hak peygamber yerden bir tutam çamur aldı. Mübarek elleri ile o çamura bir kuş şeklini verdi. Sonra da ona üfürdü. Hazret-i İsa'nın nefesi çamura değer değmez bir kuş olup uçmaya ve göklerde kanat çırpmaya başladı...

Herkesin gözü hayret ve dehşetle bu manzaraya bakıyordu...

Ne var ki, canında körlük olan gerçekleri göremezdi. Onlar da bu mucizenin hakikatına vâkıf olamadılar ve avaz avaz bağırdılar:

— Bu bir sihirdir, büyüdür, sen bizi büyüledin!..

Ve ilâve ettiler:

— Sen gerçek bir nebî isen çamurdan yarasa kuşu yap da görelim!..

O akılsız, şaşkın ve sapık kavme göre yarasayı yapmak ve uçurmak diğer kuşları yapmaktan daha zordu.. Bilmiyorlardı ki, karşılarında İsâ nefesi vardı. Allah'ın peygamberini imtihana tâbi tutuyorlardı. Hazret-i İsâ, o yaradılışı büyük peygamber yine onların isteğini yerine getirdi. Eline bir miktar çamur alıp onu yarasa kuşu şekline getirdi ve mübarek nefesi ile o surete üfürdü.. Yarasa canlanarak göklerde süzülmeye başladı..

Bu mucizeyi görenlerden îmân edenler oldu. Fakat inkarcılar bir türlü îmân devletine eremiyorlardı..

Zâten inkarcılar hep maymun tabiatlı olur.. Düşünmez, idrâk etmez, akıl ipini hikmet çivisine bağlamaz...

Ne desem?

Hangi vadiden gelir, hayat denen bu ırmak?
İnkârın yolcuları, beyhudedir haykırmak!...

Evet!..

Hazret-i İsa'nın kutlu nefesiyle hayat bulan kuşlar, insanlar O'na baktıkları müddetçe uçuyorlardı. İnsanlar bakmaz olduktan sonra da derhâl düşüp ölüyorlardı...

❁ ❁ ❁

İşte izahını yaptığımız âyet-i kerîme, İsâ aleyhisselâm'a bu ni'metlerin hatırlatılacağını haber veriyor..

Elbette bütün bunlar Yüce ve Kerim olan Allah'ın izniyle, takdiriyle, yaratmasiyle vücûda gelmiş oluyordu.

O'ndan başka bir Halik, bir yaratıcı, ebedî bir kudret sahibi yoktur. O'nun gücü her şeye yeter. O, arıda balı, yılanda zehiri, toprağın altında madeni, denizler içinde inciyi, dalların ucunda meyveyi, dikenler üstünde gülleri yaratandır.

O Hâlik-ı Azîm'in hitabı devam edecek: Ey Resulüm, ey benim nebiyy-i zîşânım İsâ!.. Sen **(anadan doğma körü ve vücudunda beyaz beyaz lekeler bulunan kimseyi de benim** iznimle) zât-ı ülûhiyetimin kudret ve iradesiyle bir mucize olarak **(iyi ediyordun).** Seni inkâr eden, senin canına kasdeden kavmine karşı böyle harikulade mu'cizeleri gösteriyordun..

Körler, sağırlar, dilsizler, kötürümler, bîçâreler Hazret-i İsa'nın elinin bir temasiyle derhal şifâ buluyorlardı. Tıbbın ve hekimlerin âciz kaldığı ne kadar hastalık varsa hepsine deva oluyordu. Bugün bile tıp hâlâ bu dertlere çâre bulmuş değildir..

Rivayet edildiğine göre, İsâ aleyhisselâm'ın başına bir günde 50 bin hastanın toplandığı oluyordu. Bunların her birinin derdi ve hastalığı ayrı idi. Ne var ki, Allah'ın peygamberi hepsine şifâ bahşediyordu... Bütün bunlar, Allah'ın izniyle ve kudretiyle oluyordu...

İşte âyet-i kerimede bu hâdiseler zinciri hatırlatılıyor. (Ve) ey şanlı peygamberim, yâdeyle o zamanı ki **(ölüleri)** duâ ederek **(benim iznimle)** benim kudret ve irâdemle kabirlerinden diri olarak **(çıkarıyordun.)**

Daha evvelce de bahsettiğimiz gibi Hazret-i İsâ dört bin sene evvel ölmüş olan Nûh aleyhisselâm'ın oğlunu kabrinden kaldırmıştı. Ve nicelerini de hayata döndürmüştü... Bu ölü diriltme mu'cizeleri de hatırlatılıyor.

Ve yâd et **(o zamanı ki),** senin hayatına kasdeden, senin mübarek vücûdunu ortadan kaldırmak isteyen, sana ölüm tuzakları kuran **(İsrâîloğullarını senden def etmiştim).** O azgın kavim maksadına nail olamamıştı. **(Onlara)** öyle bir nice **(açık)** herkesin anlayıp tasdik edebilecekleri, gün gibi aşikâr **(mu'cizeler ile geldiğin vakitte ki, onlardan)** o Benî İsrâîl taifesinden **(kâfir olanlar)** o harikulade mu'cizeleri körükörüne inkâra cüret ederek **(bu apaçık bir büyüden)** sihir denilen asılsız bir nümayişten **(başka değildir demiş idi.)** Canında körlük olan bu kâfirler güruhu kendi cehaletlerini ve dalâletlerini bu şekilde göstererek ebedî azabın yolcusu olmuşlardı.[101]

İşte Rahman olan Allah Azze ve Celle, peygamberlerini böyle ulvî ni'metlere ve mu'cizelere nail kılmış, o nebilere uyanlara, onların açtığı hidâyet yolunda ömür arabasını sürenlere saadet ve selâmet yurdu olan cennetini va'detmiştir...

101 Ö.N, Bilmen Hocamızın tefsirinden istifade edilmiştir.

BENİM RABBİM ALLAH'TIR..

Hazret-i İsa'ya ülûhiyet isnad edenlere karşı, bizzat o sıddîk peygamberin söyledikleri hatırlatılır. Kur'ân-ı Kerîm'de buna işaret eden âyetler şunlardır:

"Şüphesiz ki, "Allah, Meryem'in oğlu Mesîh'dir." diyenler küfretmiştir. Halbuki Mesih

(İsa aleyhisselâm) **şöyle demişti: "Ey İsrail oğulları! Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a ibâdet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, ona Allah cennetini haram etmiştir; ve barınacağı yer de cehennemdir. Zâlimlerin hiç bir yardımcısı yoktur."**[102]

"Allah, üç ilâhdan üçüncüsüdür." diyenler, elbette kâfir olmuşlardır. Halbuki bir tek ilâhdan başka hiç bir ilâh yoktur. Eğer bu söylediklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden küfürde kalanlara çok acıklı bir azab değecektir."[103]

İşte bu mübarek âyetler hıristiyanların dalâletlerini bildiriyor. Dalâletin kara derelerine sapan, etekleri zillet çamuru ile kirlenen, akıl cevherini şeytanın avucuna veren ve şeytanca düşünenler elbet felah bulmayacaklardır..

Nasıl felah bulsun öyleleri ki, onlar pek büyük bir şirkin içine yuvarlanmışlardır.

---

102 Mâide süresi, âyet: 72.

103 Mâide sûresi, âyet: 73.

Cenâb-ı Hakk'ın zât-ı akdesine **(yemin olsun ki)** hıristiyan taifesinden **(Şüphesiz Allah, o Meryem'in oğlu Mesîh'dir, diyenler),** İsâ nebinin ülûhiyetine kail olanlar, bu büyük ve çirkin iddialarından dolayı **(kâfir olmuşlardır.)**

Ne feci bir şey ki, Nasârâ'dan Ya'kûbiye taifesi; "Hazret-i Meryem, Allah'ı doğurmuştur" demişlerdir...

Vah onlara ki, onlar bu sözleriyle Azîz ve Celîl olan Allah'ın zât-ı İsa'ya hülûl ettiğini, O'nun zâtı ile birleştiğini iddia etmiş bulunmaktadırlar...

O akıldan el yumuş taifeye göre, Yüce ve Kerim olan Allah, üç asıldan, üç rükünden mürekkeptir; bunlar da, **"Baba - Oğul" ve "Rûhu'l-**Kudüs"ten ibarettir. Ve bu üçten her biri diğerinin aynıdır.

Bu üç birdir, bu bir de üçtür..

Baba. oğula hulul etmiş, onunla müttehid olmuş, bundan da Rûhu'l-Kudüs tekevvün eylemiştir...

Elbette ki böyle bir iddiada bulunmak ve bu sözü söylemek şirk ve küfürdür... Zaten akıl terazisi de bu ağır yükü kaldıramaz...

(Halbuki, Mesih) yâni Hazret-i İsâ, bu gibi bâtıl ve şirk kokan iddiaları tekzîb ve takbih için **(demiştir ki: Ey İsrâîloğulları!)** Bana ve diğer mahlükata ülûhiyet isnad etmek küfürdür, şirktir. **(Benim Rabbim ve sizin Rabbiniz olan)** bütün mahlûkatı yaratıp vücûda getiren, tek ve benzeri olmayan, yerde ve gökte ortağı bulunmayan, ebedî bir hayat ile kâim olan **(Allah Teâlâ'ya ibâdet ediniz)** kendinize başka başka mâbudlar aramayınız. Ben de, siz de, bütün bir kâinâtda ve onun içindekiler de Hâlik-ı Kâinât'ın birer kuluyuz, birer eseriyiz. Hiçbir yaratılmışta - hâşâ - ülûhiyet sıfatı mevcut değildir.. **(Şüphesiz ki, her kim Allah'a ortak koşarsa)** ibâdet hususunda, ülûhiyete ait sıfatlar hususunda âlemlerin Rabbinin bir şeriki, bir nazîri, bir ortağı var der ve de öyle inanırsa **(Muhakkak**

Aziz ve Celîl olan Allah, ona cennetini haram etmiştir.) Artık o kimse ebediyyen cennete giremez. **(Ve onun)** o sapık ve müşrik kimsenin **(varacağı yer cehennemdir.)** Şirk çamuruna saplanan ve küfürde karar kılanların yurdu cehennemin ateşten duvarlarıdır... **(Ve zâlimler için)** Yüce Allah'a şerik koşan. Onun varlığını, birliğini inkâr eden, Onun hamdinden, zikrinden, şükründen uzakta kalan, O'nun kudret ve azametini bilmemek cehâletiyle küfür ve ilhad derelerine akanlara Kıyamet gününde **(yardımcılardan)** onları kuvvetleriyle veya şefâatleriyle cehennem ateşinden kurtaracak bir **(kimse yoktur.)** Onlar, o küfre düşmüş inkarcılar ebediyyen azab yurdunda kalacaklar, kötü inançlarının cezasını görüp duracaklardır. Zira imansız kapanan gözlere cehennem ateşten parmaklarım sokuverecektir...

Yine Kur'ân-ı Kerîm, Nesara'dan bir taifenin düştüğü sapıklığı ve şirki anlatırken **(elbette kâfir olmuşlardır.)** demektedir. Şöyle ki: O sapık taife: **("Allah üç ilâhdan üçüncüsüdür" diyen kimselerdir.)** Yâni onlara göre Allah, üçten biridir...

Ülûhiyet: Allah Teâlâ ve İsa'nın ve Meryem'in aralarında müşterektir. Bunlardan her biri de bir ilâhdır...

İşte bu çirkin inancın kurbanı olanlara hatırlatılıyor ki: **(Halbuki bir tek ilâhdan başka hiç bir ilâh yoktur.)** Yüce ve Kerîm olan Allah'dan başka hiçbir kimse ülûhiyet sıfatını hâiz değildir... Zât-ı ilâhî noksan sıfatlardan münezzehtir, O'nun şânı pek yücedir..

Bu kâinatın Halıkı, Ma'bûdu ancak o bir olan, eşi ve benzeri bulunmayan Allah'tır...

O câhiller, mahlûkata ülûhiyet isnad eden o aklı kıt kimseler **(Eğer bu söylediklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden küfürde kalanlara çok acıklı bir azab değecektir.)** Artık bu sapık inançları yüzünden cehennem ateşi ile ebedî olarak cezalanacaklardır ve onlara hiçbir şefaatçi de bulunmayacaktır.

Akıl çeşmelerinden fikir yerine kir akan bu taife hiçbir ân kurtuluşa eremeyecektir...

Ne diyelim, ne diyelim?

İnsanlık çıldırmada, bu ne korkunç bir gidiş? Düşündükçe beynimi akrepler yiyor diş diş!..

ÎMÂN BUDUR...

İnsanoğlunu cennet ve saadetin ufkuna uçuracak îmân nasıl olmalı? Onu da, Allah'ın sevgilisi, topyekûn zaman ve mekânın ve bütün mahlûkatın peygamberi bize haber veriyor...

Sahâbîlerden Ubâde bin Sâmit (radıyallahu anh)den rivayete göre, Nebiler Nebisi Cenâb-ı Muhammed (sallâllahü aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuşlardır:

— **"Her kim: Allah'tan başka ilâh olmadığına, bir olduğuna ve şeriki** (ortağı) **bulunmadığına, Muhammed'in Onun kulu ve Resulü olduğuna, keza İsa'nın Allah'ın kulu, Resulü, Meryem'e ilkâ ettiği bir kelimesi ve Allah tarafından verilen bir ruh olduğuna, cennetin hak, cehennemin de hak olduğuna şehâdet ederse, o insan hangi amel üzerinde olursa olsun, Allah onu cennete sokar."**[104]

Bu mübarek hadîs büyük bir önemi hâizdir. Bunda îmân ve inancın esası anlatılmaktadır.

Hadîsin ilk ibaresi, tevhîd kelimesinden ibarettir. Evvelâ Allah'a, O'nun şânına lâyık şekilde îmân, sonra O'nun resulü ve kulu Hazret-i Muhammed'e (sallâllahü aleyhi ve sellem) îmân telkin ediliyor.

Bunu takip eden ikinci ibare ise, İsâ (aleyhisselâm) hakkındaki İslâm akaidini ortaya koyuyor ve şu hakikati pırıldatıyor:

---

104 Buhâri, Kitâbü'l-Enbiyâ, 4/139.

— İsâ (aleyhisselâm), diğer peygamberler gibi, Allah'ın kulu ve resulüdür. Şu farkla ki, O, Allah'ın Meryem'e ilkâ ettiği kelimesi, Allah tarafından verilen bir ruhtur...

Aynı zamanda bu hadîs-i Nebevi hıristiyanların sapık inançlarını da reddetmektedir...

Bu hadîsin Müslim'deki rivayetinde şu ilâve de vardır:

— "Allah O'nu cennetin sekiz kapısından hangisini dilerse ondan cennete koyar."

îmâm Nevevî demiştir ki:

— Bu hadîsin mevkii pek büyüktür. Akaide şâmil olan hadîslerin en cem'iyetlisi yahud en cem'iyetlilerinden biri budur. Çünkü Nebiyy-i Zîşân (sallâllahü aleyhi ve sellem) birbirlerinden ayrı muhtelif inançlarda bulunan bütün küfür milletlerinden sâdır olan küfür şekillerini bu hadîsde toplamış; ve başkalarına uymayan taraflarını şu birkaç harfle ihtisar edivermiştir.

İsâ aleyhisselâm'a **"Kelime"** adını vermesi: Sâir Âdemoğulları hilâfına babasız doğduğu içindir. Zira Hazret-i İsâ sırf bir **"Kün"** kelimesiyle olmuştur.

Herevî şöyle demiştir:

— Hazret-i İsâ Aleyhisselâm'a **"Kelime"** adı verilmesi "Ol!" kelimesi sebebiyle dünyaya geldiğindendir. Nitekim (Rahmete sebep olduğu için) yağmura da "rahmet" derler. Yüce ve Kerîm olan Allah'ın O'nun hakkında:

"Allah'dan bir ruhtur." buyurması, **"Allah'dan bir rahmettir"** manasınadır...

Bunun ifade ettiği mânâ: İsâ (aleyhisselâm) Allah tarafından yaratılmıştır, demektir. İsâ aleyhisselâm'ın Allah'a izafeti Nâkatullah (Allah'ın devesi) ve Beytullah (Allah'ın evi) izafetlerinde olduğu gibi teşrif izafetidir. Yoksa bütün âlem ve içindekiler Allahü Teâlâ'nındır. O'nun tarafından yaratılmıştır [105]...

---

105 Müslim Tere. 1/217.

Rivayet edildiğine göre, bir gün bir Müslüman Kur'ân okuyordu. Hıristiyan büyüklerinden biri Kur'ân okuyan zâtı:

"İsâ Allah'ın Meryem'e tevdi' ettiği bir kelimesi ve Allah'tan bir rûhtur."[106]

Âyetini okurken işitti ve dedi:

— İsâ Allah'ın Meryem'e tevdî' ettiği bir kelimesi ve Allah'dan bir cüz olduğunu gösteriyor..

Orada bulunan Hasan bin Ali bin Vâfid derhal hıristiyana karşı çıktı ve şu cevabı verdi:

Âlemlerin Rabbi olan Allah buyuruyor ki:

"Allah göklerde ve yerde kendi (halkettikleri)nden **neler varsa hepsini sizin emrinize âmâde kıldı."**[107]

Eğer (O'ndan bir rûh) tâbirinden İsa'nın Allah'dan bir cüz olması lâzım geliyorsa göklerde ve yerde bulunan her şeyin de ondan birer cüz olması icab eder, halbuki buna kail olan yoktur. Binâenaleyh **(O'ndan bir rûh)** tâbirinden murad; olsa olsa O'nun halk ve icâd ettiği şeylerdir..

Bu sözleri duyan hıristiyan aklını oynatacak gibi oldu, kendinde cevap verecek takati bulamadı ve hemen Müslümanlığa can attı...

106 Nisa sûresi, âyet: 171.

107 Câsiye sûresi, âyet: 13.

ALLAH'IN KULU VE RESÛLÜ...

Evet: Hazret-i İsâ da diğer peygamberler gibi Allah'ın kulu ve resulüdür.

Kur'ân-ı Kerîm bu hakikati da şöyle ifâde etmektedir:

"Meryem'in oğlu Mesih ancak bir peygamberdir. O'ndan önce bir çok peygamberler geçti..

Anası çok sâdık bir kadındı. İkisi de yemek yerlerdi. Bak ki âyetlerimizi onlara nasıl açık açık anlatıyoruz. Sonra da bak, haktan nasıl çevriliyorlar."[108]

Evet, ey İsâ (aleyhisselâm)'a ülûhiyet isnâd eden gafil ve şaşkın güruh!. **(Meryem'in oğlu Mesîh)** bir beşerdir. Diğer insanlar gibi bir kadından doğmuştur. O, hâiz olduğu kemâlât itibariyle **(bir peygamberden başka değildir).** O ancak bu şerefi hâizdir. O'ndan gördüğünüz harikulade mu'cizeler, O'na Cenâb-ı Hakk'ın bir lütfû, bir ihsanıdır. Ondan önceki peygamberler de nice mu'cizeler göstermişlerdir. O'nun elinde Allah'ın izniyle ölü dirilmişse, Hazret-i Musa'nın elinde de bir asâ hayata nail olmuştur ve o asâ sihirbazların âletlerini yutup denizleri yarmıştır. İsâ (aleyhisselâm), dünyaya babasız gelmiş ise Hazret-i Âdem de hem babasız hem de annesiz olarak cihan bahçesine gelmiştir... Bütün bu hârikalar Rabbinizin birer eseridir... O'ndan başka yaratıcı ve O'ndan başka ülûhiyete lâyık kimse yoktur.. Ne İsâ ne de öbür peygamberlerden biri hâlikıyet sıfatını asla hâiz değillerdir.

Ey bâtıl söz üreten hıristiyanlar! Hazret-i İsa'nın annesine gelince, o da diğer muhterem kadınlar gibi, **(pek sâdık)** afif,

108 Mâide sûresi, âyet: 75.

mübarek, hakkı tasdik ile muttasıf **(bir kadındır)** yoksa beşeriyetin fevkında bir mâhiyeti hâiz değildir... Allah'a kulluk yapmaktan, Allah'ın rızâsına koşmaktan gayri bir muradı yoktur..

İsa (aleyhisselâm) da, annesi Hazret-i Meryem de **(ikisi de yemek yerlerdi.)** Yemek içmek, yatmak kalkmak gibi ihtiyaçlardan beri değillerdi, onlar da ihtiyaç içinde yaşarlardı.. Artık nasıl olur da ülûhiyete lâyık olabilirler?...

Ey hüsran tarlasına kamış diken güruh!.. Bunca alâmetleri, bunca âyetleri gördükten sonra hâlâ şeytanın izine mi tâbi olacaksınız?..

Ve Yüce Allah buyuruyor:

"Ey ehl-i kitab, dininizde hududu geçip taşkınlık etmeyin, "İsâ (aleyhisselâm) **Allah'ın oğludur" gibi sözler söylemeyin. Allah'a karşı ancak hak olanı söyleyin.**

Meryem'in oğlu Mesîh İsâ, Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırıp bıraktığı kelimesidir ve Ondan bir ruh olmaktan başka bir şey değildir. Artık Allah'a ve peygamberlerine îmân edin ve "Allah üçtür" demeyin. Bundan vaz geçin, hakkınızda hayırlı olur. Allah, yalnız bir tek ilâhdır; çocuğu olmaktan münezzehtir. Göklerde ve yerde ne varsa hep Onundur. Vekil olarak Allah kâfidir.

Mesîh (İsâ), **hiçbir zaman Allah'ın bir kulu olmaktan çekinmez. Mukarrebûn melekler** (Allah'a yakın melekler) **de çekinmezler. Kim Allah'a kulluktan, O'na ibâdetten çekinir ve büyüklenirse, bilsin ki, o, Kıyamette hepsini huzurunda toplayacaktır."**[109]

Görüldüğü gibi Azîz ve Celîl olan Allah, bu mübarek âyetlerle hıristiyanların İsâ (aleyhisselâm) ilâhlaştıran teslis akidelerini reddediyor. Ve buyuruyor ki:

(Ey ehl-i kitab!) Ey Yehûd ve Nesârâ taifesi!. **(Dininizde)** ifrat ve tefrit sebebiyle **(haddi aşmayın)...** Hazret-i İsâ gibi bir zât-ı ülûhiyet derecesine yükselterek vahdâniyet-i İlâhiye'ye muhalif kanaatlere sapmayın.

109 Nisa sûresi, âyet: 171-172.

(Ve Allah Teâlâ'ya karşı) Onun şânı ülûhiyeti hususunda **(Haktan)** lâyık olan evsaf-ı sübhâniyeden **(başkasını söylemeyiniz).** Allah birdir, şeriki ve nazîri yoktur. Herhangi kimseleri kendisine evlât edinmekten münezzehtir.. **(Şüphe yok ki, Meryem'in oğlu İsâ)** Allah'ın oğlu değil **(ancak Allah Teâlâ'nın)** diğer peygamberleri gibi **(bir peygamberidir).** O ancak böyle bir risâlet şerefini hâizdir, bir Nebiyy-i zîşândır. Ve o Mesîh, Allah'ın **(Meryem'e ulaştırıp bıraktığı kelimesidir ve Ondan bir ruh olmaktan başka bir şey değildir.)** O bir rûh sahibidir ki, O'nun yaratılışında başkalarının bir tavassutu, vâsıtası olmaksızın Yüce Allah'ın (Kün) emriyle bir hârika-i hilkat olarak vücûda gelmiştir. Bu sebeple kendisine bir şeref olmak üzere **"kelimetullah"** ve **"Rûhullah"** denilmiştir. Yoksa — hâşâ — Allahü Teâlâ'nın hakikaten kelimesi, ruhu demek değildir...

(Artık) Ey nasârâ, ey irfan nurundan uzakta kalan güruh!.. **(Allah'a ve peygamberlerine îmân edin.)** Artık onları lâyık oldukları evsaf ile tanıyın! Artık o bâtıl sözünüzden dönün. Allah ile beraber İsâ da, annesi Meryem de birer ilâhtır diye müşrikâne bir itikatta bulunmayın.. Tevhîd-i İlâhî'ye yüz tutun. İslâm ile şereflenerek hidâyet ve selâmet yoluna girin. Artık teslis akidesinden **(vaz geçin)** elbette **(hakkınızda)** bu daha **(hayırlı olur).**

Biliniz ki, o Halik-ı Zîşân, o Rahman olan **(Allah, yalnız bir tek ilâhdır;)** Şerikden münezzeh bir Ma'bûd-i ezelî ve ebedîdir. **(Çocuğu olmaktan münezzehtir.)**

(Göklerde ve yerde ne varsa hepsi de) hilkaten ve mülken **(O'nundur).** O Hâlık-ı Kerim'indir... O'nun mülkünde ortağı ve benzeri yoktur. Gökte ve yerde ve bunların içinde olan her şey O'nun mahlûkudur, O'nun mâlikiyet ve hâkimiyeti altındadır...

O'nun şanı elbette evlât edinmekten münezzehtir. ..

Bütün yaratılmışların O'ndan başka bir Hâlik'a. bir Ma'bûd'a ihtiyaçları yoktur. Çünkü: **(Vekîl olarak Allah kâfidir).**

KIYAMETTEN BİR SAHNE...

Hiç şüphe yok ki, Kıyamet vuku bulacaktır. O gün herkes Hâlik-ı Kerim'in huzurunda hesap verecektir. O müthiş günde Yüce Allah, peygamberi İsâ (aleyhisselâm)'a da hitap buyuracaktır.

Bu İlâhî hitaba sebeb de hıristiyanların sapık inançlarının daha bugünden çürütülmesidir. Çünkü hıristiyanlar müşrikâne sözler söylemektedirler. Onlara göre — hâşâ — "Meryem, Allah'ın vâlidesidir. İkinci Havva'dır. O'nun sayesinde bereket ve hayat kazanılmıştır. Şefkatin anası O'dur."

Şimdi Kur'ân-ı Kerim'in o dehşetli ânı beyân eden âyetlerine bakalım:

"Hatırla ki, Kıyamet gününde Allah şöyle buyuracak: "Ey Meryem oğlu İsâ! Allah'ı bırakıp da beni ve annemi iki ilâh edinin, diye insanlara sen mi söyledin?" İsâ: "Seni tenzih ederim, hak olmayan sözü söylemek bana yakışmaz... Eğer söyledimse muhakkak onu bilirsin; fakat ben, senin zâtında olanı bilmem. Şüphesiz ki sen, gayıbları kemâl üzere bilirsin." [110]

Görüldüğü gibi bu mübarek âyet, Hak elçisi İsâ aleyhisselâm'ı Nasârânın iddiasından tebrie etmektedir...

Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi İsâ (aleyhisselâm) ile O'nun muhterem annesine ülûhiyet isnad eden kefereyi tekzib ve

110 Mâide sûresi, âyet: 116.

tevbih eylemektedir. O kara düşünceli, akıldan el yumuş keferelerin kötü itikadlarını teşhir için Kıyamet gününde vuku bulacak hâli hatırlatmaktadır.

Şöyle ki: Habîbim! **(Hatırla ve o vakti)** zikret **(ki Allahu Teâlâ)** Mahşer meclisinde Hazret-i İsâ ile mübarek annesine ülûhiyet isnad eden kâfirleri tevbih için onları İsâ (aleyhisselâm)'in tekzibiyle perişan ve zelîl etmek için: **(Ey Meryem oğlu İsâ! Allah'ı bırakıp da beni ve annemi iki ilâh edinin, diye insanlara sen mi söyledin?)** Yoksa onlar mı kendi nefislerinin hevâsına uyup böyle müşrikâne bir iddiaya cür'et ettiler?.. Allah'ın Resulü İsâ da, o kâfirlerin öyle bâtıl iddialarının teşhir ve tevbihi için kendisinden sorulan bu suâle cevaben **(Dedi ki:)** Yâni Kıyamet gününde muhakkak diyecektir ki: Ey Rabb-i Rahîmim, ey benim Ma'bûd-i Kerîmim!. **(Seni tenzih ederim)** Senin vahdâniyet-i İlâhiyene muhalif iddialardan yine sana sığınırım. Mülk senin, hamd sana, **(benim için hak olmayan bir şeyi söylemek)** caiz **(lâyık olmaz).** Çünkü ben bir mahlûkum, senin kulunum. Nasıl ülûhiyet iddiasında bulunabilirim?

Ey benim Rabbim! Böyle bir iddiada bulunmadığımı elbet sen bilirsin. **(Eğer ben onu söylemiş isem, sen onu elbette bilmişsindir.)**

Artık sözlerimi başka bir delille isbata hacet yoktur. **(Sen benim nefsimde olanı bilirsin).** Benim bütün gizli ve açık hallerime hakkiyle Âlimsin. **(Ben ise senin zâtındakini bilemem).** Çünkü bir kulum, kul ise senin bildirmediğin şeyleri bilip idrâk edemez.

Ey bütün âlemlerin Rabbı olan Allah **(şüphe yok ki, gayıpları bilen ancak sensin!)** Hiçbir hareket, hiçbir iş, hiçbir söz, hiçbir düşünce zât-ı akdesine gizli değildir.

* * *

Kur'ân-ı Kerim, Hazret-i İsa'nın Rabbinin sualleri karşısında vereceği cevabın bundan sonrasını da şöyle zikreder:

"Sen bana ne emrettinse, ben kendilerine ondan başkasını söylemedim. Hep, Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin, dedim ve aralarında bulunduğum müddet, üzerlerine gözcü idim. Ne zaman ki beni içlerinden aldın, üzerlerinde gözetleyici yalnız sen kaldın. Zaten sen her şeye şâhidsin."[111]

Bu âyet-i celîle de Hazret-i İsa'nın kendisine teveccüh edecek İlâhî suale vereceği cevâbın devamını beyân ediyor. İsa (aleyhisselâm), o meleksîmâ peygamber Rabb-i Rahîmine cevaben diyecek ki:

— Ey Hâlik-ı Zîşânım! Malûmu izzetin olduğu üzere **(Ben onlara)** o kendilerine peygamber gönderdiğin kavme **(bana emrettiğinden)** beni tebliğine memur buyurduğun şeylerden **(başkasını söylemedim.)** Hâşâ, ben nasıl sana ortak koşarım? Öyle ülûhiyet iddiasına kalkışmadım, senin emrettiğin veçhile onlara hitaben:

— Ey İsrâîloğullan! **(Benim ve sizin Rabbimiz olan Allah'a kulluk edin, dedim).** Onları tevhide, teslime, dîn-i İlâhîye davet ettim. **(Ve ben aralarında bulunduğum müddet, üzerlerine gözcü idim.)** Hallerine bakar, gidişlerini görür, kendilerini emr-i İlâhî veçhile iyi ve güzel amele sevk etmek ister, onları dîn-i İlâhîye ve şer'i şerife karşı gelmekten men eylerdim. **(Ne zaman ki beni aldın)** beni ahz edip semâya kaldırdın. Artık **(Onların üzerlerinde gözetleyici yalnız sen kaldın)..** Ey yaradanım Allah!. **(Zaten sen her şeye tamamiyle şâhidsin)..**

Ey eşi ve benzeri olmayan Tek ve Yüce olan Allah!.. Benim ve kavmimin ve bütün mahlûkatın hallerine, söz ve fiillerine, iddialarına, îmân ve amellerine, inkâr ve tasdiklerine âlim ve şâhid olan ancak sensin...

---

111 Mâide süresi, âyet: 117.

O gün Hazret-i İsâ son olarak şöyle diyecek: **"Eğer onlara azab edersen, şüphe yok ki, onlar senin kullarındır; ve eğer kendilerini bağışlarsan yine şüphe yok ki sen, mutlak galibsin ve hükmünde hikmet sahibisin.."**[112]

Sahâbîlerden Ebû Zer (radıyallahü anh) den rivayete göre: Peygamber-i Zîşân Efendimiz bütün bir gecede bu âyeti okuyarak ümmetinin afvını niyaz etmiştir... [113]

Hazret-i İsâ da Yüce Rabbinin huzurunda:

— Ey Rabb-i Rahîmim, diyecek; **(Eğer onları)** o insanlara ülûhiyet isnad ederek Zât-ı Ehadiyyetinden başkasına tapmış bulunan kimseleri **(azab edersen)** elbette onlar lâyık oldukları cezaya kavuşmuş olurlar. **(Şüphe yok ki, onlar senin kullarındır.)** Onlar kulluk vazifelerini ihlâl ederek, başka başka ma'budlar arayarak, Zât-ı Akdesini bırakıp bir mahlûka taparak cezaya müstehak olmuşlardır. (Ve eğer) Ey Rahim olan Allah! **(Kendilerini bağışlarsan)** af edersen buna kim mâni olabilir? **(Yine şüphe yok ki, Azîz olan)** her şeyi yapmaya Kaadir, her şeye Gaalib bulunan ve **(Hakîm olan)** her emir ve nehyi birer hikmet ve maslahat dâiresinde tecellî eyleyen **(ancak Sensin).**

Evet, bütün mülk Yüce Allah'ındır. Mahkeme-i Kübrâ'nın yegâne hâkimi de Odur... Ebedî saltanat sadece O'na mahsustur. Dilerse herhangi bir kulunu af edebilir. Buna mâni olacak kimse de yoktur.

Ne var ki, kullarına lûtuflar yağdıran Allah, zât-ı ülûhiyetine, şerik ve ortak koşanları, vahdaniyet-i ilâhiyesini inkâr edenleri bağışlamaz... Onları, şeytanın izine tâbi olan, tek ve Yüce Allah'ı bırakıp mahlûkata ülûhiyet isnad eden o taifeyi ebedî bir azab ile cezalandıracaktır. Eteğinde şirk ve küfür çamuru taşıyarak ebedî âleme gidenler her saadetten mahrum olacaklardır...

---

112 Mâide sûresi, âyet: 118.

113 Neseî.

İşte Hak elçisi Hazret-i İsâ, kendisine ve annesine ülûhiyet isnad eden o sapık güruhu böylece tekzib etmiş oluyor... Artık insaf ile düşünmek gerekmez mi?... Akıl çeşmesinin musluğu şeytanın eline verilirse ondan akacak su sadece zehirdir... Zehirli nefeslerin âlemi ifsad etmesi de bundandır...

Hazret-i İsa'nın babasız olarak yaratılması ve annesinin mübarek bir kadın olması, onları mahlûk olmaktan beri etmez ki.. Onlar da Allah'ın birer kulu, birer mahlûkudur...

Yüce Allah, ilk insan ve ilk peygamber Âdem aleyhisselâm'ı da vasıtasız olarak anne ve babasız yaratmıştı. Hazret-i İsa'nın yaradılışı bundan garip değil ki...

Hazret-i İsa'nın annesi de mübarek bir kadındı. Fakat bir nefes olsun Allah'a kulluktan geri kalmamıştı... Geceler boyu başını secdeye koyar, Kabe mumları gibi yanardı.. Dili hep Rabbini zikrederdi. Gönlü eşi bulunmaz incilerle doluydu. O duru, pak ve billur gönülle durmadan niyaz ederdi. O'nun annesi Hanne de pek iyi bir kadındı. Gönlünü yaprak yaprak açarak Rabb-i Keriminden hayırlı bir evlât lütfetmesini dilemişti:

— Ey Rabbim, demişti, ben karnımda olanı azatlı köle olarak sana nezrettim. Benden kabul buyur!..

Hâlik-ı Zîşân, Hanne kulunun duasını kabul buyurmuştu. Ona, babasız hak peygambere anne olacak bir evlât ihsan etmişti. İşte o, Meryem'di. Âlem kadınlarının en üstünlerinden biriydi... Sıddîka bir hâtûndu..

Evet: Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), Kur'ân-ı Kerim'de âlem kadınlarına misâl olarak gösterilir. Allah'ın kitabında çok yerde ismi zikredilir. .. Ve Allah buyuruyor:

"Bir de İmrân'ın kızı Meryem'i (misâl yaptı) ki, **ırzını pek sağlam korumuştu. Biz de O'na ruhumuzdan üfledik, intikal ettirdik. O, Rabbinin bütün dinî hükümlerini ve kitaplarını tasdik etti. Hem O, ibâdete devam edenlerdenidi."**[114]

114 Tahrîm sûresi, âyet: 12.

Daha açık bir ifâdeyle buyuruluyor ki:

Halik ı Azîm, o Tek ve Yüce olan Allah, öyle güzide, öyle nezîh bir kadının iffet ve kulluğunu beyân için de buyuruyor ki:

(Bir de İmrân'ın kızı Meryem'i) bir misâl, bir nümûne-i bedîa olarak îrad ederiz ki O, **(iffetini metin bir kal'a gibi korumuştu.)**

Son derece iffetli, son derece ismetperverdi.. Temiz ve nezih bir hayat sahibesi bulunuyordu. **(Biz de O'na ruhumuzdan üfürdük.)** O sıddîk Meryem'in yakasından içerisine Cibrîl-i Emîn vâsıtasiyle sebeb-i hayat olan bir ruh bırakılmış oldu...

Allah'ın kulu ve resulü İsâ (aleyhisselâm), o veçhile rahm-i mâderde vücûda gelmeye başladı. (Ve) o mübarek Meryem **(Rabbinin kelimelerini)** yâni peygamber-i zîşânın annesi olacağına dair taraf-ı ilâhîden Cibrîl-i Emîn vâsıtasiyle verilen müjdeyi (Ve) âlemlerin Rabbinin sâir bilcümle **(kitaplarını tasdik etti.)** Tevrat, İncîl gibi semavî kitapları ve bunlardaki İlâhî emirleri, hikmetleri bilip kabul ve tebcil etmiş bulundu. (Ve) pek sâdık, pek güzîde, pek iffetli ve pek zahide olan Hazret-i Meryem **(ibâdete devam edenlerden idi.)**

Âbid, zâhid, takva ve verâ sahibi erkekler gibi kendisini tamamiyle ibâdete vermiş ve Hakk'ın tâatine baş koymuştu.

Rûhu'l-Beyân tefsirinde bildirildiğine göre:

"Meryem" lâfzı, âbide manasınadır... İsâ (aleyhisselâm) gibi bir peygamber-i zîşânın annesi olmak şerefini taşıyan Hazret-i Meryem, bu ismi ile Kur'ân-ı Kerîm'in yedi âyetinde tesmiye edilmiştir... O'ndan başka hiçbir kadının ismi Kur'ân-ı Mübîn'de tasrih edilmemiştir...

Şânı pek Yüce olan Allah şöyle buyuruyor:

"Irzını helâl ve haramdan koruyan o Meryem'i de hatırla ki, biz O'na (Cebrâîl vâsıtasiyle ve emrimizle meydana gelen) **ruhumuzdan intikal ettirdik** (de İsa'yı yarattık). **Kendisini de, oğlunu da âlemlere bir ibret yaptık."** [115]

115 Enbiyâ sûresi, âyet: 91.

Kudreti sonsuz olan Allah, öyle bir yaratıcıdır ki, Leylâ'nın zülfünün ucunu kıvırıp kederli Mecnûnun boynuna zincir yapmıştır, isterse dünyanın başına, bu dünya gibi binlerce külah geçirir... O'nun kapısında Mecnûn gibi ciğer yakıcı olmak lâzım...

Bu mübarek âyet-i celîle de Hazret-i Meryem ile mübarek oğlunun ibretler dolu hallerine işaret ediyor. Şöyle ki:

(Ey Nebiyy-i Zîşân, ey Habîb-i Edibim!.. **(Irzını helâl ve haramdan koruyan Meryem'i de hatırla ki)** yâni kendisine ne helâl, ne haram olarak bir erkek temas etmemiş, gayet iffet ve ismetle muttasıf ve metânet-i diyanetle mümtaz bulunmuş olan Hazret-i Meryem'i de yâd et ki: **(Kendisine ruhumuzdan üflemiştik).** Bizim emrimizle vücûda gelen bir rûh ile Hazret-i İsa'yı Meryem'in içerisinde hayata nail etmiştik...

Böyle hayata vesile olan ruhun Yüce Allah'a izafe edilmesi, Hazret-i İsa'ya şerefbahş olmak içindir... Nitekim kâinatın îmân beşiği olan Kabe'ye **"Beytullah"** denir. Yağmura **"Rahmet"** denir. Şüphe yok ki, Azîz ve Celîl olan Allah ruhtan, haneye ihtiyaçtan münezzehtir. Bütün ruhlar ve mekânlar O'nun birer eser-i hilkatidir. ..

Dikenler üstünde güller desteleyen Allahü Teâlâ, kulu ve peygamberi Hazret-i İsa'ya büyük bir şeref ve âlî bir şân vermiştir.

Buyuruyor ki:

(Kendisini de, oğlunu da) yâni, nezîh ve güzide Meryem'in de, meleksîmâ oğlu Hazret-i İsa'nın da kıssalarını, harikulade hallerini **(âlemlere bir ibret yaptık.)** Onların varlığı, topyekûn beşer ve cin için ve bütün melekler için kudret-i İlâhiyenin azametine şehâdet eden bir azîm âyettir. Artık onu düşünebilenlerin gözleri önünde Hak kudretinin kemâli tecellî eder... Şöyle ki:

İffet âbidesi, ismet ve nezâhet timsâli Hazret-i Meryem'in hiçbir erkek ile yakınlık peyda etmeden Hakk'ın yüce kudretiyle ve (Ol!) emriyle Hazret-i İsa'ya hâmile kalması ve O'nu doğurur doğurmaz Cenâb-ı İsa'nın konuşarak: **"Ben Allah'ın kuluyum,**

beni bir peygamber yaptı!" demesi, temiz ve pâk annesinin iffetini tezkiye eylemesi büyük bir ibrettir. Hazret-i Meryem'in de nübüvvetle şereflenmiş bir oğula nail olması, kudret-i İlâhiyenin azametine şehâdet eden bir hüccettir.

Hâlik-ı Zîşân, İsâ (aleyhisselâm) ve Onun muhterem validesini bir nümûne-i misâl olarak âlemlere ibret kılmıştır.,.

Kur'ân-ı Mübîn'in 25 yerinde Hazret-i İsa'dan bahsedilir. Keza Hazret-i Meryem'in de çok yerde ismi zikredilir... Enbiyânın ekmeli, evliyanın emeli, kevn-ü mekân temeli Cenâb-ı Peygamber (sallâllahü aleyhi ve sellem) Efendimiz buyururlar ki:

— **"Kadınların seyyidesi Meryem'dir. Sonra Fâtıma'dır, sonra Hadice'dir, sonra Âişe'dir!.."**[116]

Evet: Hazret-i Meryem (radıyallahu anhâ), temiz ve nezih bir hayat sürerek cihanda güzel bir nam bıraktı. İsmi Kıyâmet'e kadar mü'minler tarafından hayırla yâdedilecektir.

Hazret-i Meryem'in ne zaman ve nerede vefat ettiği tam olarak bilinmemektedir. Ancak bazı rivayetlere göre. İsâ (aleyhisselâm)'ın semâlara kaldırılmasından altı sene sonra vefat etmiştir.. Allah en iyiyi ve doğruyu bilendir...

Hazret-i İsâ ve Meryem, ömür nefeslerinin incilerini Rabb-i Kerimlerine kullukta tükettiler. .. Her an ve her nefes kullukla gıdalandılar.

Hıristiyanların O'nlara bir başka gözle bakması tamamiyle cehaletlerinin eseridir...

Kulluktan nasibi olmayan böyle nasıl yücelir ki...

Bir kere ağaçlara ibret nazarı ile bakmazmısınız ki, başlarını yerlere koydukları için göklere boy vermişlerdir... Bu cihanda kullukla başını secdeye koyanlar rûhlarıyle Arş'a yükselirler...

Diyeceğim odur ki:

Kendine gel, kendine! Sen ey sersemce gülen; Biraz gözyaşın olsun, Allah için dökülen!...

-SON-

116 Müsned. Ahmed bin Hanbel.

HZ. MERYEM VE HZ. İSA

MUSTAFA NECATİ BURSALI

Bu eser, yaratılış itibariyle âlemde eşi ve benzeri olmayan bir mübârek peygamberin ibretli hayatından renkler, desenler sunmaktadır. O masum nebi daha kundaktayken Allah'ın izniyle konuşmuş, ağzı şirk kokan inkârcıları susturmuştu:

"Ben gerçekten Allah'ın kuluyum, bana kitap verdi ve beni bir peygamber yaptı. Beni her nerede olsam mübarek kıldı ve yaşadığım müddetçe bana namazı, zekatı emretti." (Meyrem, 30-31)

O, Allah'ın kulu ve kelimesidir. Her can taşıyan gibi o da ölecektir. Fakat henüz ölüm vâki olmamıştır. Allah Teâlâ onu yüce makamlara, göklere kaldırmıştır. Çarmıha gerilen o olmadığı gibi, onu öldürecek olanlar da insanlar değildir. Zamanı gelince Rabbi onu öldürecektir.

ISBN 978-975-6457-89-9

Çelik YAYINEVİ